

Tàn Tro

Contents

Tàn Tro	1
1. Chương 1: Ngày Mưa	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7: Trời Quang	49
8. Chương 8	58
9. Chương 9	66
10. Chương 10	73

Tàn Tro

Giới thiệu

Khôi Tẫn Dịch và biên tập: Chisachi & Moonie Thể loại: Hiện đại, ngược tâm, nhất công nhất thụ Ông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-tro>

1. Chương 1: Ngày Mưa

Hắn là một cậu bé rất xinh đẹp.

Lần đầu gặp hắn, năm đó tôi khoảng 5 tuổi.

Hôm đó, tuyết rơi đặc biệt dày, hắn mặc chiếc áo bông cũ nát, gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng hồng, thân hình run như một động vật nhỏ đang bị thương, đứng trên nền tuyết trước cửa nhà tôi, ông nội ở bên cạnh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt của hắn.

Tôi đứng trốn sau khung cửa ló nửa người ra, nhìn không chớp mắt cậu bé mỹ lệ đứng trên tuyết, hẳn đẹp hơn tất cả những bé gái mà tôi từng gặp, tôi thật sự muốn đi đến nắm lấy tay hắn mà kết bạn.

Giữa lúc tôi nhìn hắn nhìn đến xuất thần, ông nội lại lên tiếng.

“Từ hôm nay, đứa nhỏ này sẽ ở lại nhà chúng ta.”

Nghe thấy lời ông nội, tôi mừng đến vỡ tay, ông nội cũng không để ý đến phản ứng của tôi, nói xong thì dắt hắn đưa vào trong nhà.

Nhưng ngay lúc ông nội dẫn hắn đi qua người tôi, hắn đột nhiên xoay đầu qua trừng tôi một cái.

Tôi lần đầu đối diện với hắn ở khoảng cách gần như vậy, hắn có một đôi mắt đen sâu thẳm tràn đầy quật cường, dường như tôi có thể nhìn thấy linh hồn mình trong đó, chuyện này làm tim tôi cũng run lên.

Tôi không biết tại sao hắn lại trừng tôi, tôi vỡ tay chỉ là muốn biểu đạt sự hoan nghênh của tôi đối với hắn, không lẽ chỉ vì như vậy tôi đã bị hắn ghét rồi sao?

Nghĩ không hiểu lại không dám nói chuyện với hắn, chỉ đành phải rón rén cúi thấp đầu nhìn bàn chân mình. Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên muốn tìm hình bóng của hắn, xung quanh chỉ còn lại khu vườn vắng vẻ và gió tuyết tàn phá.

Lòng tôi đầy hụt hẫng, ngẩn ngơ đứng bên cửa nhìn gian nhà của ông nội, một lúc lâu, tôi mới an ủi mình, hắn đã là người một nhà với tôi rồi, sau này nhất định còn có rất nhiều cơ hội gặp mặt.

Nhưng sự thật chứng minh tôi nhầm rồi, sau ngày hôm đó rất lâu, tôi cũng không nhìn thấy hắn nữa. Ba mẹ cũng không cho tôi bước vào gian nhà của ông nội, tôi chỉ nhân lúc ba mẹ không chú ý, len lén chạy đến gần nhà ông nội mà nhìn quanh, thế nhưng mỗi lần đều chỉ có thất vọng.

Mùa đông giá rét lạnh lẽo biến mất, khi mùa xuân ấm áp đến, sự chấp nhất của tôi đối với cậu bé đó đã không còn mãnh liệt nữa. Tôi không còn đến gần nhà ông nội để nhìn ngắm nữa, mà mỗi ngày đều hẹn mấy người bạn nhỏ, ra trước sân nhà chơi đùa.

Chính tại lúc tôi sắp quên đi sự tồn tại của cậu bé đó, hắn lại âm thầm lưu trú trong sinh mệnh tôi.

Tôi nhớ hôm đó, trời đổ mưa rất to, tôi không thể ra ngoài tìm bạn chơi, đành phải buồn chán ngồi trong nhà. Trong lúc buồn chán tôi lại gây ra tai họa, sợ ý làm vỡ cái gạt tàn thuốc mà ba yêu thích.

Cái gạt tàn đó là hơn mười năm trước bác trai tốn rất nhiều tiền, mua từ Mỹ về tặng cho ba, ba đặt nó trên nóc tủ đã rất nhiều năm rồi.

Hôm đó, tôi đang chơi thủy tinh châu, không cẩn thận tung thủy tinh châu lên trên nóc tủ, vì vậy tôi phải trèo lên tủ lấy xuống. Mò một lúc ở chỗ tận sâu, tôi cuối cùng đã sờ thấy thủy tinh châu, tôi còn chưa kịp vui mừng thì nghe thấy giọng nói lạnh như băng của ba từ sau lưng vang lên.

“Con làm gì đó!”

Tôi giật mình, chỉ muốn nhanh chóng rút tay lại, ai ngờ động tác này làm tay của tôi chạm phải cái gạt tàn bên cạnh.

Chỉ thấy chiếc gạt tàn đó quét một đường parabola hoàn mỹ giữa không trung xong, thì nặng nề rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Mặt của ba tức thì đổi sắc, nhìn mảnh vỡ trên đất một lúc, sau đó thì phẫn nộ cầm lấy cái giá mắc áo bên cạnh quát về phía tôi.

“Ba, con không phải cố ý đâu!”

“Không phải cố ý thì là cái gì? Mày có biết cái này quan trọng đối với tao biết bao không?”

Ba rơi vào cơn phẫn nộ điên cuồng hoàn toàn bất chấp tôi đang khóc la, từ trên tủ lôi tôi xuống, rồi dùng mắc áo hung hăng đánh tôi.

“Ba! Con biết lỗi rồi! Xin ba đừng đánh con nữa!”

Tôi ngồi trên đất ôm đầu, không ngừng khóc lóc xin tha, nhưng khóc hình vẫn chưa kết thúc. Cái giá mắc áo to lớn một lần lại một lần giáng xuống lưng, cánh tay, bắp đùi, để lại những vết nóng rực đau rát.

“Cố Vĩnh Huy! Ông làm gì vậy!”

Không biết qua bao lâu, mẹ đã xông đến, kéo tôi vào trong lòng, sau đó trở tay nắm lấy cái giá áo trong tay ba, mới ngừng được hành vi điên cuồng của ba.

“Thằng tiểu súc sinh này làm vỡ cái gạt tàn thuốc A Trí tặng cho tôi!” Ba quát âm lên.

Thấy cái giá áo bị mẹ nắm chặt đến không thể rút về được, ba liền thẳng thắn giơ chân đạp vào tôi, mẹ vội vàng xoay người qua che chắn cho tôi, sau đó thì cầm hận ngược nhìn ba. Tôi trốn trong lòng mẹ nhìn thấy nửa bên mặt của mẹ, trong mắt bà đã đọng đầy nước mắt.

“Vỡ thì vỡ! Cái thứ đồ rách đó chẳng lẽ còn quan trọng hơn con ông sao? Cả ngày A Trí, A Trí, ngoài hẳn ra trong mắt ông còn có ai nữa chứ?”

“Mẹ kiếp mẹ con thối mấy người là cái giống gì! Cô thật sự tưởng rằng tôi bằng lòng kết hôn với cô sao? Năm đó không phải vì cô mang thai thằng tiểu súc sinh này, thì tôi đã có thể ở cùng A Trí rồi!”

Nghe vậy, thân hình mẹ đột nhiên run lên, sau đó thì thả tôi ra, đứng lên nhìn thẳng vào ba.

“Được lắm! Nhiều năm như vậy cuối cùng ông chịu nói ra rồi, tôi cũng nhịn ông đủ rồi, tôi muốn ly hôn!”

“Ly hôn thì ly hôn! Cô rút ra khỏi nhà tôi, mang theo đồ của cô rút ngay cho tôi! Còn có cái thằng tiểu súc sinh kia nữa!”

Ba và mẹ cứ như vậy lâm vào cuộc cãi vã điên cuồng. Từ sau khi tôi hiểu chuyện, những cuộc tranh cãi như vậy của ba mẹ chưa hề ngừng, lời của họ tôi gần như không hiểu, tôi chỉ biết “Ly hôn” là một chuyện rất nghiêm trọng, chuyện đó có nghĩa là tôi sẽ biến thành đứa trẻ không ai cần.

Tôi sợ nghe thấy hai từ “Ly hôn”, tôi cũng không thể nào chịu được khi đứng cạnh nghe ba mẹ cãi vã, tôi bịt tai chạy ra ngoài, nhưng tôi không biết phải đi đâu, chỉ chạy mãi, hi vọng có thể tìm được một điểm dừng yên tĩnh.

Tôi không biết mình đã chạy đến đâu, chỉ biết đột nhiên chân bị vấp phải cái gì đó, cả người đâm sầm xuống đất.

Trời đổ mưa to, dội lên cơ thể tôi một cách vô tình, đau đớn và lạnh lẽo thừa cơ đâm vào da thịt đã không còn chỗ nào hoàn chỉnh của tôi.

Tôi cứ như vậy nằm sấp trên đất khóc rống lên, cho dù mưa lớn cũng không làm nhạt đi nước mắt mặn chát của tôi.

“Cậu sao vậy?”

Trong cơn mưa lớn một câu hỏi dịu dàng của thiếu niên đột ngột trôi đến.

Tôi ngẩng đầu lên thì đối diện với một đôi mắt đen quen thuộc, là hẳn!

“Cậu có sao không?”

Hắn không mang dù, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng tanh, mặt không chút biểu hiện đứng trong cơn mưa nhìn tôi nằm sấp trên đất. Hắn xuất hiện đột ngột khiến tôi hơi kinh ngạc cũng hơi mừng rỡ, nhưng nghĩ đến trận tranh cãi kịch liệt của ba mẹ và tình trạng bi thảm của mình, tâm tình của tôi lại đậm như tro.

“Ba mẹ nói muốn ly hôn.”

Nước mưa mãnh liệt rơi trên mặt tôi, tôi đã không biết trên khuôn mặt lạnh như băng của mình là nước mưa hay là nước mắt.

“Thì ra cậu cũng bất hạnh như tôi?”

Hắn nói rồi ngồi xổm xuống, đưa tay nâng tôi dậy rồi kéo vào trong lòng.

“Bất hạnh là cái gì?”

Tôi nằm trong lòng hắn chớp hai mắt nhìn hắn, hắn buông mắt xuống.

“Nghĩa là không vui Nghĩa là không có ai thích”

Nghe vậy, tôi không nói nữa, đem đầu vùi vào trong vòng tay ấm áp của hắn, ngửi thấy mùi hương thanh đậm nhàn nhạt, một sự an tâm trước giờ chưa từng cảm thấy bao trùm lấy tôi, tình cảm khó hiểu khiến cho tim của tôi cũng ấm lên.

“Ca ca, nếu như tôi thương anh, anh cũng thương tôi, vậy chúng ta có còn bất hạnh không?”

Nghe thấy lời nói của tôi, tôi cảm thấy cơ thể hắn đột ngột đông cứng lại. Hắn không trả lời, chỉ càng ôm chặt hơn, tôi vui mừng ôm lại hắn, lẳng lặng tựa vào lòng hắn cùng hắn dầm mưa.

Rất lâu, hắn buông tôi ra, kéo tay tôi đi vào gian nhà của ông nội.

Lúc này ông nội không ở nhà, hắn đưa tôi đi tắm, sau đó dịu dàng xúc thuốc cho tôi, từ đầu đến cuối hắn đều không nói chuyện chỉ chuyên tâm lo việc trên tay, còn tôi thỉnh thoảng trộm nhìn gương mặt xinh đẹp lại khiếm khuyết biểu hiện của hắn. Hắn trông giống như một búp bê sứ dễ vỡ, dường như chỉ chạm vào là vỡ, tôi thậm chí không dám đưa tay chạm vào hắn.

“Ca ca, anh thật sự rất đẹp. Anh tên gì vậy?” Khi hắn đang lau tóc giúp tôi, tôi nhịn không được liền hỏi.

Hắn không trả lời ngay, lúc tôi tưởng chừng không có được đáp án thì đột nhiên nghe thấy hai chữ ——
Trình Tấn.

Tôi mừng đến muốn nhảy cẫng lên, lại bị hắn ấn xuống.

“Tôi biết cậu tên Cố Viêm, là cháu nội của Cố gia gia.”

“Trình Tấn ca ca tại sao anh lại sống chung với ông nội vậy?”

Nghe câu hỏi hắn ngừng lại động tác trên tay.

“Ca ca?”

Tôi khó hiểu nhìn hắn, một lát sau hắn chỉ nhàn nhạt nói: “ Bởi vì Cố gia gia thu nhận tôi, một người không ai cần.”

Nghe vậy, tôi dường như nhìn thấy sự cô độc chôn giấu trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, vì vậy tôi lấy dũng khí nắm lấy tay hắn, nghiêm túc hỏi: “ Vậy anh qua nhà tôi đi, ở cùng tôi có được không?”

Nhà của tôi là theo kiến trúc nông thôn từ xưa, gian nhà của ông nội và nhà của tôi chỉ cách nhau một cái sân nhỏ, vẫn là cùng một nhà.

“Thôi đi, hôm khác tôi lại đi tìm cậu vậy.”

Hắn từ chối lời mời của tôi, đồng thời cũng tuột tay ra khỏi tay tôi, tôi chỉ có thể thất vọng cúi thấp đầu không nói gì nữa.

Hôm đó sau khi tạnh mưa, tôi mặc bộ đồ mà hắn thay cho tôi trở về phòng mình, tôi cũng không muốn biết ba mẹ rốt cục cãi thành thế nào, tôi chỉ rúc vào trong chăn, hưởng thụ mùi thơm thanh đậm của hắn trên bộ quần áo.

Ngày thứ hai, tôi thức dậy khi mẹ dịu dàng vuốt ve tôi, tôi nhìn thấy mắt mẹ vừa đỏ vừa sưng, bên má trái còn bị trầy một mảng lớn.

“Tiểu Viêm, mẹ phải làm sao bây giờ?”

Thấy tôi mở mắt ra, mẹ ôm tôi vào lòng, sau đó thì khóc lên.

Tôi không hiểu, cho nên vòng tay qua ôm lấy mẹ, thân hình của mẹ ôm đến có thể sờ thấy xương.

“Mẹ đừng khóc, mẹ bất hạnh còn có con thương mẹ mà.”

Nghe vậy mẹ khóc càng lợi hại hơn, tôi cũng không nói chuyện nữa, chỉ ôm chặt lấy cơ thể đang run của mẹ, để cho mẹ khóc.

Mẹ của tôi là người phụ nữ kiên cường, khóc xong thì giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mẹ vẫn dùng cánh tay gầy gò chống đỡ cái gia đình đã gần như tan vỡ này. Rất nhiều năm sau tôi mới biết, sự kiên cường của mẹ là vì một câu nói ngây thơ trẻ con của tôi.

Nhưng sau đó thì nhà của tôi bắt đầu trở nên yên tĩnh, ba mẹ cũng không ly hôn, nhưng ba gần như mỗi đêm đều không về nhà, mẹ ngoài việc kêu tôi ăn cơm, tắm rửa, ngủ nghỉ thì hầu như không nói chuyện, không khí trong nhà làm cho người tôi muốn nghẹt thở.

Lúc đầu tôi chỉ có thể ra ngoài tìm đám bạn của tôi mà chơi đùa, nhưng mỗi lần nghe thấy bọn chúng hãnh diện kể về ba mẹ mình, tôi luôn cảm thấy rất tự ti, đứng giữa bọn chúng tôi biết mình vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, vì vậy tôi bắt đầu sợ gia nhập vào bọn chúng, mỗi ngày chỉ trốn trong góc sau hậu viện nhà mình.

Chính tại lúc tôi cảm thấy mình đã bị thế giới bỏ rơi, tôi lại nhìn thấy hắn — Trình Tấn.

Đó là một buổi trưa nóng rực, tôi ngồi dưới gốc cây táo ở sân sau, bầu trời là một khoảng xanh thẫm, thỉnh thoảng có vài đoá mây trắng trôi qua, chim trên cành hoan lạc reo hót.

Tôi đã tê dại rồi, không còn cảm nhận được gì nữa, chỉ muốn ngồi như vậy nhìn bầu trời nhìn chim bay, cuối cùng biến mất trên thế giới phồn hoa này. Đột nhiên một gương mặt mỹ lệ tuyệt luân che đi màu xanh thẫm trên đỉnh đầu tôi, chỉ có điều trên gương mặt tinh xảo đó không có nhiều biểu hiện, ngoài lãnh đạm vẫn là lãnh đạm.

“Cậu sao rồi? Không ra ngoài chơi với bạn nhỏ sao?” Hắn nói, rồi vuốt mái tóc rối của tôi.

Tôi hơi kinh ngạc nhìn hắn, sau đó thì ử rử vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

“Tôi không muốn.”

“Sao vậy?”

Hắn ngồi xuống chỗ trống bên cạnh tôi.

“Vì ba mẹ của người khác đều rất tốt! Còn ba mẹ tôi thì không cần con cái.”

Sau khi nói xong là một khoảng im lặng dài đằng đẵng.

“Cậu không vui hả?” Hắn mở to mắt nhìn tôi.

Tôi không nói chuyện, đem đầu vùi lại vào trong đầu gối không ngừng gật đầu.

“Tặng cậu cái này.”

Chỉ thấy hắn lấy ra một con heo con làm bằng sứ chỉ to bằng một trái táo chín (loại táo nhỏ) đặt trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt tôi, chú heo con tròn vo đang cười ngây ngốc với tôi, dường như tôi bị cảm nhiễm tâm tình của heo con, cũng cười lên.

“Thật sự tặng cho tôi sao?” Tôi khẩn trương lại hứng thú đến nhìn không ra biểu hiện trên mặt hắn.

Hắn không nói gì, chỉ kéo tay tôi qua đặt con heo con bằng sứ vào trong lòng bàn tay tôi, trên người heo con vẫn còn hơi ấm của hắn, ấm ấm trong lòng bàn tay.

“Khi tôi không vui thường đem nó ra ngắm, tâm tình cũng tốt hơn.”

“Thật sự rất dễ thương, bây giờ tôi rất vui đó.”

Tôi vui mừng nhìn món đồ nhỏ trong tay, lại nhìn hắn.

“Nó là do chính tay tôi làm đó, nhà của tôi trước đây làm nghề đúc đồ gốm.”

“Ca ca thật lợi hại! Tôi cũng muốn làm!”

Nghe vậy, tôi hứng thú nắm lấy tay áo hắn, hắn nhìn tôi rồi vui vẻ gật đầu. Tôi mừng đến độ vừa nhảy vừa la, rồi mới cẩn thận đem heo con hắn tặng tôi cẩn thận bỏ vào túi áo, sau đó thì yên lặng ngồi xỏ cạnh hắn.

Chỉ thấy hắn moi một đồng bùn dưới gốc cây táo lên, sau đó chia làm hai, một khối đưa cho tôi, một khối thì tự mình nặn.

“Cậu nặn theo tôi đi.”

Hắn nói rồi vo khối đất sét thành một hình cầu nhỏ, tôi cũng học theo lăn thành hình tròn, tất nhiên không đẹp bằng của hắn. Hắn nói đây là thân của heo con, sau đó lại chỉ tôi nặn mắt cho heo con, mũi, tai và đuôi.

Hai người bọn tôi châu đầu vào nhau ngồi chồm hổm trên đất, lúc đang say sưa nặn, thì tên anh họ lớn hơn tôi mười một tuổi không biết từ khi nào đã đứng sau lưng bọn tôi.

Ba mẹ của anh họ đã qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ, là mẹ tôi nhận nuôi hắn. Ở trong gia đình lạnh như băng này, kì thực hắn cũng như tôi thiếu sự yêu thương chăm sóc, nhưng hắn lại không giống như tôi, ám ảnh mất đi cha mẹ làm cho tính tình của hắn cực kì thô bạo.

“Thằng quỷ nhỏ mau vô nhà cho tao! Dì không phải đã nói không được đến gần cái thứ không biết xấu hổ kia sao?”

Anh họ giận dữ đi qua, nắm lấy cánh tay tôi, lôi tôi đứng lên.

Đối với sự thô bạo của anh họ tôi trước giờ cực kì ghét, hơn nữa mẹ chỉ nói không được qua nhà của ông nội thôi, cũng không nói đến Trình Tấn.

“Tôi ghét cậu! Tôi muốn ở cùng với Trình Tấn ca ca! Tôi không muốn vô nhà với cậu!” Tôi không ngừng nện vào tay anh họ biểu thị phản kháng.

“Mẹ kiếp mày cũng không biết xấu hổ như cái tên kia rồi phải không?”

Anh họ vừa nói vừa thô bạo giữ lấy tay tôi, chạm vào chú heo con vẫn chưa hoàn thành của tôi, hắn nhanh chóng moi lấy con heo trong tay tôi quăng xuống đất, hung hãn dùng chân chà lên.

Tôi nóng đến muốn ôm lấy chân anh họ, nhưng tay lại bị giữ chặt, không thể giãy dụa, heo con của tôi lại trở về một đồng bùn nhão.

“Khốn kiếp! Cậu là đại khốn kiếp!” Việc duy nhất tôi có thể làm là gào lên.

Anh họ đập đủ rồi liền nắm tay kéo tôi vô nhà, tôi biết mình không có sức thoát khỏi sự kiểm hãm của anh họ, không làm được gì khác là quay đầu lại nhìn Trình Tấn.

Gương mặt hắn trắng thắm, vẫn là chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng manh, lẻ loi đứng dưới gốc cây táo nhìn tôi. Lưng bàn tay hắn chốc chốc lại gạt qua mặt, tôi nhìn thấy rồi, hắn đang khóc.

Sau đó, mỗi ngày tôi vẫn trốn dưới gốc cây táo trong sân chờ hắn xuất hiện. Một ngày, hai ngày, ba ngày ... trôi qua, tôi cũng thi thoảng trốn ở ngoài nhà ông nội nhìn ngóng, nhưng hắn biến mất như chưa từng xuất hiện.

Vì vậy tôi bắt đầu ngồi dưới gốc cây táo nặn heo con của tôi, tôi nghĩ chỉ cần tôi cố gắng nặn cho đẹp, hắn nhất định sẽ đến gặp tôi. Nhưng tôi nặn thế nào cũng không nặn ra được cảm giác hôm đó hắn dạy cho tôi, mỗi ngày làm đến toàn thân là bùn đất mới về nhà.

Cho đến một ngày, tôi cuối cùng đã nặn ra được một con heo con, hắn quả thật là đứng trước mặt tôi.

Vẫn là gương mặt trắng đến không một chút huyết sắc, trên người vẫn là áo sơ mi trắng mỏng manh.

Nhìn thấy hắn, tôi khẩn trương đến nói không ra lời, quên mất tay dính đầy bùn đất mà lau lên mặt mình.

“Trình Tấn ca ca, anh nói xem phải làm sao để heo con biết cười.”

Tôi mở lòng bàn tay ra trước mặt hắn, hắn nhìn con heo tôi nặn một lúc lâu, sau đó cầm con heo đất đó lên, lấy một miếng gỗ nhỏ dưới đất nhẹ nhàng vẽ một đường ở dưới mũi heo con, heo con liền cười lên.

Hắn trả lại heo con cho tôi, trên mặt vẫn không có nhiều biểu hiện, nhưng tôi biết hắn đang cười, cười vui đến không gì sánh được.

Khắc hoạ nụ cười trên mặt heo con kì thực chính là tâm tình chôn sâu trong nội tâm hắn, nụ cười thoát tục đó chỉ có tôi có thể nhìn thấy.

Từ đó, giữa chúng tôi dường như có một giao ước ngầm.

Chỉ cần tôi chờ dưới gốc cây táo, hắn sẽ xuất hiện.

Bởi vì ba nhiều năm trác táng, uống rượu bên ngoài, trước giờ không làm ruộng, cho nên mấy mẫu đất của nhà tôi đều do ông nội và mẹ gánh vác. Ban ngày khi ông nội xuống ruộng làm, tôi thích nhất là chơi đùa cả ngày với anh Trình Tấn.

Mùa hè bọn tôi cùng bắt dế, đào hang chuột, lấy đất sét nặn ra đủ mọi hình dạng động vật, chơi mệt thì tựa vào nhau, ngồi dưới gốc cây táo trong sân nghỉ ngơi, không cần phải suy nghĩ gì cả. Sau khi vào đông, không bao lâu thì tuyết rơi, bọn tôi thường ở trong sân chơi đắp người tuyết hoặc chơi ném tuyết.

Tôi còn nhớ mùa đông năm đó đặc biệt lạnh, vào đông được mấy tháng thì xui xẻo tay của tôi bị nứt da, Trình Tấn không còn nghịch tuyết với tôi nữa, mỗi ngày hắn lại tìm mấy loại thuốc kì lạ đến bôi lên tay tôi, không lâu sau thì tay của tôi khỏi hẳn, nhưng sau đó tôi và hắn gặp nhau, hắn đều kéo tôi vào trong nhà, cùng ngồi bên lò sưởi trò chuyện, nói cái gì cũng không cho tôi đụng vào tuyết nữa.

Thỉnh thoảng ông nội không xuống ruộng làm đồng, thì cả ngày tôi không được thấy hắn, chỉ có thể trốn trong góc nhà của ông nội mà tìm hình bóng của hắn.

Tôi thích cái cảm giác ở cùng hắn, giữa chúng tôi có một thứ tình cảm mềm mại, không quá sắc xảo, sẽ không làm tổn thương lẫn nhau.

Cho dù ba của tôi gần như không về nhà, mẹ cả ngày không nói chuyện, ông nội lãnh đạm, hay là người anh họ thô bạo, tôi đều không sợ. Có sự tồn tại của hắn, tôi đã tìm được một lí do để sống tiếp trong ngôi nhà này.

Thế nhưng mỗi lần bị anh họ phát hiện tôi ở cùng hắn, tôi luôn bị đánh đòn, ban ngày người lớn đều không có ở nhà, tôi chỉ có thể nhẫn nhịn cơn bạo hành của anh họ.

Bắt đầu từ đó tôi hạ quyết tâm phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, cố gắng trưởng thành, tôi muốn đưa Trình Tấn thoát khỏi ngôi nhà chỉ có bạo lực và lãnh đạm này.

Ngày tháng cứ như vậy trôi qua, vào một buổi trưa hè oi bức khi tôi bảy tuổi, tôi và hắn chơi đùa mệt rồi, ngồi tựa lưng vào nhau dưới gốc cây táo hóng mát, vốn là một buổi trưa thoải mái lại vì sự xuất hiện của anh họ mà bị phá vỡ.

“Không phải tao đã cảnh cáo mày, đừng ở cùng cái thứ không biết biết xấu hổ này sao?”

Giọng của anh họ đầy sự tức giận và khinh miệt đột nhiên vang lên từ trên đầu tôi, hắn từ trên cao nhìn xuống bọn tôi, tôi và Trình Tấn vội vàng đứng dậy.

“Là tại tôi kéo Tiểu Viêm ra chơi với tôi.” Trình Tấn mở miệng giải thích giùm tôi, còn đem tôi kéo ra sau lưng.

“Ồ trong nhà này cậu có tư cách nói chuyện hả? Lão già đó không biết xấu hổ còn chưa đủ, cậu còn nhỏ như vậy cũng muốn học theo?”

Khi đó tôi vẫn không hiểu lời của anh họ, nhưng tôi biết hắn đang sỉ nhục Trình Tấn. Tôi bị ngữ khí khinh miệt của anh họ chọc giận.

“Cậu mới là không biết xấu hổ!” Tôi ở sau lưng Trình Tấn hung hăng chửi một câu.

Lời nói của tôi rõ ràng đã truyền vào tai của anh họ, hắn tức giận đẩy Trình Tấn ra xông về phía tôi, nắm lấy áo tôi.

“Mày vừa nói cái gì?”

“Cậu không biết xấu hổ! Cậu là khốn kiếp, đầu heo, bệnh tâm thần!”

Anh họ hoàn toàn bị lời mắng của tôi chọc giận rồi, tôi cũng không cam yếu kém trừng nhìn hắn một cái, sau đó thì cắn vào tay hắn một cái thật đau, cho đến khi nếm được mùi máu tanh mới nhả ra.

“Mẹ nó, tiểu khốn kiếp! Mà mày không muốn sống nữa phải không!”

Anh họ tung nắm đấm vào bụng tôi, tôi một chút năng lực phản kháng cũng không có, cứ như vậy bị hắn đánh đến nằm sấp trên đất. Tôi phần nộ, phần nộ mình ngay cả một cú đấm như vậy cũng chịu không nổi.

“Tiểu khốn kiếp, mày dám cắn tao! Tao cho mày cắn!”

Anh họ vừa quát tháo vừa lấy chân đá vào bụng tôi, tôi bị hắn đánh đến gần như mất đi ý thức, nhưng vẫn cố gắng nhìn xung quanh.

Trình Tấn đã không còn ở đây nữa, cũng may hắn không ở.

Tôi rất sợ anh họ sẽ đánh cả hắn, hắn chắc chắn không chịu nổi cú đấm của anh họ.

Lúc tôi tưởng rằng mình sắp chết đến nơi, thì một tiếng quát nghiêm nghị làm dừng lại hành vi bạo lực của anh họ.

“Dừng tay!”

Tuy tuổi đã quá lục tuần nhưng ông nội cơ thể vẫn cường tráng, lời nói vẫn có một sự uy nghiêm đáng sợ.

Thấy anh họ ngừng tay, Trình Tấn lập tức chạy qua, đem cơ thể tàn tạ bất kham của tôi ôm vào trong lòng, mùi thơm thanh nhạt trên người hắn phủ vào mặt tôi, dịu dàng đến độ làm tôi muốn khóc.

Tôi biết, hắn vì tôi mà chạy đi kêu ông nội về.

“Tiểu Viêm là cháu của tôi, cậu dựa vào cái gì mà đánh nó! Cậu đối với tôi mà nói bất quá chỉ là một người ngoài, cậu phải nhớ, cái nhà này là vì thấy cậu đáng thương nên mới nhận nuôi cậu, cậu chỉ là một con chó tôi nuôi trong nhà thôi!”

Lời của ông nội làm mặt anh họ tái xanh, hắn bước đến muốn đánh ông nội, nhưng ông nội nhanh nhẹn tránh sự công kích của hắn, sau đó bắt lấy cánh tay trái, hung hãn đá một cước vào bụng hắn, hắn ngã nhào trên đất không bò dậy nổi.

“Đưa Tiểu Viêm vào trong nhà.” Ông nội phỉ phỉ quần áo, căn dặn lúc xoay người đi vào trong.

Trình Tấn nghe vậy, vội vàng bồng tôi đi theo ông nội.

Vào trong nhà ông nội thì tôi đã hoàn toàn mất đi tri giác, khi tỉnh lại, tôi lại nằm trên giường bệnh trong bệnh viện ở thị trấn, Trình Tấn ngồi bên cạnh, thấy tôi tỉnh lại về mặt bình thần nói cho tôi biết, tôi bị gãy 5 cái xương sườn.

Sau đó tôi nằm trong bệnh viện tròn một tháng trời.

Sau khi xuất viện ông nội nói với tôi, sau này rảnh rỗi có thể đến nhà tìm Trình Tấn chơi, như vậy tôi sẽ không bị anh họ đánh nữa. Đồng thời ông nội cũng yêu cầu tôi phải gọi Trình Tấn là tiểu thúc(chú út), ông nội nói Trình Tấn là con nuôi của ông nội, lúc đó tôi mới biết, Trình Tấn trông lớn hơn tôi không bao nhiêu kia lại ngang nhiên lớn hơn tôi đến 10 tuổi.

Đến tháng chín, tôi bắt đầu vào học.

Mỗi ngày sau khi tan học chuyện đầu tiên chính là chạy vô nhà ông nội, gặp tiểu thúc của tôi — Trình Tấn, tôi kéo tay thúc ngồi bên lò sưởi, kể những chuyện tôi gặp trên trường, đủ loại chuyện lớn chuyện nhỏ.

Tôi từ nhỏ đã là học sinh xuất sắc, tiểu học vì thành tích ưu tú mà luôn được thầy cô giáo và bạn học ưu ái. Tôi ở trường học thường được rất nhiều lời khen thưởng, còn lấy được những món đồ rất ngon rất hay, tôi luôn giữ lại mang về nhà chia sẻ với tiểu thúc. Nếu như tôi gặp phải cái gì mới mẻ, đều có thể thao thao bất tuyệt kể cho tiểu thúc mấy ngày liền.

Tôi còn nhớ có một lần tan học trên đường về nhà, tôi và mấy đứa bạn không về thẳng nhà, mà đi đến chỗ sườn núi hẻo lánh chơi. Trên triền núi có một cây hoa nở đầy đóa hoa nhỏ màu trắng, gió thổi nhẹ qua, đóa hoa đẹp dễ trên cành nhẹ nhàng lung lay theo gió, thỉnh thoảng cánh hoa màu trắng lại rơi xuống.

Không biết tại sao, cái cây này làm tôi nhớ đến tiểu thúc thích mặc áo sơ mi trắng, vì vậy tôi trèo lên hái một cành hoa tươi đẹp nhất, cẩn thận bỏ vào trong cặp sách.

Nhưng khi tôi về đến nhà muốn đem cành hoa đó cho tiểu thúc xem, mới phát hiện đóa hoa màu trắng xinh đẹp đã héo tàn vàng vọt. Tôi đau lòng nhìn cành hoa trong tay không biết phải nói sao cho tốt, thì tiểu thúc nhẹ nhàng ôm lấy tôi, cầm lấy cành hoa trong tay tôi.

“Hoa rất đẹp.” Tiểu thúc nói như vậy.

Nhưng tôi biết tiểu thúc chỉ an ủi tôi thôi, tôi một chút cũng không thể vui lên được.

“Rõ ràng không đẹp chút nào.”

“Tôi thật sự rất vui, cho nên cảm thấy nó đẹp.”

Nghe thấy vậy, trong lòng tôi hoan hỉ một cơn, nhưng vẫn cẩn thận ngẩng lên nhìn tiểu thúc, muốn xác nhận: “Thật sao?”

Tiểu thúc vẻ mặt nhu hoà gật đầu, tuy trên mặt thúc không có nụ cười, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự vui thích từ trong nội tâm thúc.

Vì vậy, tôi vui vẻ cười lên, ôm lấy người tiểu thúc, đầu dán chặt vào ngực thúc, ngửi mùi thơm thanh đậm phát ra từ người tiểu thúc.

“Chỉ cần là đồ của Tiểu Viêm tặng, tôi đều thích.” Tiểu thúc vừa nói vừa yêu chiều xoa đầu tôi.

Tôi ngược đầu lên, nghiêm túc nhìn hắn.

“Còn tôi? Tiểu thúc có thích tôi không?”

Tiểu thúc bị tôi hỏi đến ngẩn người ra một lúc, lâu quá không có được câu trả lời tôi nôn nóng hỏi tới: “Tiểu thúc cũng thích tôi chứ?”

“Thích, rất thích.” Tiểu thúc nói như vậy nhưng trên mặt lại hơi mông lung.

Tuy đại đa số thời gian chúng tôi ở bên nhau đều rất vui vẻ, nhưng thi thoảng cũng gặp rắc rối.

Khi đó, tôi thích nhất là chơi trốn tìm trong nhà ông nội, tuy chỉ có hai người chơi, nhưng chúng tôi vẫn vui vẻ.

Một người dùng khăn quàng đỏ bịt mắt lại đi bắt người kia, sau khi đối phương bị bắt thì đổi chỗ cho nhau tiếp tục chơi.

Mỗi lần đến lượt tôi làm người mù đi bắt tiểu thúc, tôi luôn thừa cơ hội lúc bắt được thúc, thì cả người dính trên người thúc làm nũng, trên người tiểu thúc có một mùi thơm thanh đậm nhàn nhạt làm cho tâm trí của tôi hướng về. Mà tiểu thúc trước giờ cũng không từ chối cơn mê nheo của tôi, còn vui vẻ ôm tôi vào lòng.

Buổi trưa, chơi mệt bọn tôi cùng nằm trên giường, ngủ trưa hoặc là trò chuyện.

Nhưng nhà ông nội rất nhỏ, bọn tôi chơi trốn tìm thường làm vỡ đồ trong nhà, ông nội về đến nhìn thấy đồ đạc bị vỡ còn chưa kịp mở miệng, tôi đã tự đứng ra nói là mình làm vỡ.

Mỗi lần ông nội cũng không hỏi thêm gì nhiều, cầm lấy chổi quét vào người tôi, vô luận tiểu thúc đứng bên cạnh có cầu xin thế nào, ông nội cũng không nghe lọt, chỉ đến khi tiểu thúc bắt chấp tất cả chần trước người tôi, ông nội mới chịu dừng lại.

Tôi thật sự không sợ chút nào, một chút cũng không oán trách, vì mỗi lần bị đánh, tiểu thúc luôn dùng đủ mọi cách để che chở cho tôi, sau đó còn len lén kéo tôi vào một góc bôi thuốc.

Trong ngôi nhà này chỉ có tiểu thúc mới quan tâm tôi như vậy, tôi thích hưởng thụ sự dịu dàng của thúc.

Năm tháng cứ như vậy từng ngày trôi qua, tôi dần trưởng thành, số lần bị đánh ít dần, chiều cao cũng sắp bằng tiểu thúc. Tuy tôi vẫn thường kéo tiểu thúc thao thao bất tuyệt nói chuyện trong trường, nhìn thấy món gì hay cũng nhất định phải mang về nhà chia sẻ với tiểu thúc, nhưng tôi không còn chơi trốn tìm nữa, cũng không thể ôm lấy tiểu thúc mà làm nũng nữa.

Nhưng, quan hệ của chúng tôi cũng không vì vậy mà xa lạ, tôi cũng dần chú ý đến những chuyện mà trước đây chưa bao giờ để ý.

Tiểu thúc không đi học, trước giờ cũng chưa đến trường, thậm chí ngay cả tiếng Hán cũng không biết được mấy chữ.

Tiểu thúc không ra ngoài, thậm chí bên ngoài nhà ông nội cũng chưa từng đi.

Tiểu thúc không biết cười, khóc, đau khổ, giận dữ thức đều biết, chỉ là không biết cười.

Tôi luôn hỏi thúc tại sao vậy, tại sao, nhưng mỗi lần thúc đều lắc đầu không nói.

2. Chương 2

Nghỉ hè đầu tháng ba, tôi thuận lợi nhận được giấy báo trúng tuyển vào trường chuyên cao trung của huyện.

Hôm nhận được giấy báo trúng tuyển, tôi mừng đến phóng như bay vào trong nhà ông nội. Ý muốn duy nhất của tôi chính là phải đưa tiểu thúc đi xem trường học mới của tôi, tôi muốn thúc cũng cảm nhận được tương lai của tôi.

Khó khăn lắm mới có được sự đồng ý của ông nội và tiểu thúc, tôi dùng chiếc xe đạp cũ nát khi chạy vang lên tiếng ting tang chở tiểu thúc đến trường học mới.

Nhà của tôi cách thị trấn rất xa, chạy xe đạp ít nhất cũng hơn một giờ đồng hồ, cho nên vào trung học tôi phải sống trong kí túc xá. Hơn nữa đường đi hơn một nửa là phải đi trên đường ruộng rất nhỏ, gồ ghề không bằng phẳng, lát nữa quay về cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trên đường đến trường, tiểu thúc luôn yên lặng ngồi phía sau ôm eo tôi, lúc đầu tôi chỉ chuyên tâm lo mặt đường dưới chân, nhưng không biết từ khi nào, cái tôi để ý lại là đôi tay trắng đến không giống tay con trai kia.

Quá lâu không ra ngoài lại thêm trời sinh lệ chất, da dẻ của tiểu thúc còn trắng hơn so với bất kì cô gái nào tôi từng gặp. Tuy đã 26 tuổi, nhưng trông chỉ giống như thiếu niên 16 tuổi.

Mặt trời chói chang, hoa màu trên ruộng toả ra mùi thơm đặc trưng, tiếng kêu của côn trùng mùa hạ làm cho người tôi tâm phiền ý loạn, cánh tay tiểu thúc vòng quanh eo khiến cho tôi cảm thấy miệng khô lưỡi khốc.

Một ý niệm muốn chạm vào thúc, che chở cho thúc tự nhiên nảy sinh.

Mấy năm nay, tiểu thúc là người gần gũi với tôi nhất, hai chúng tôi đều rất thân thuộc, nhưng có một thứ tình cảm xa lạ dường như đang dần dần len vào trái tim tôi, thay đổi suy nghĩ của tôi. Cho dù mỗi ngày đều có thể nhìn thấy thúc ấy nhưng vẫn không đủ, tôi muốn chiếm hữu tiểu thúc nhiều hơn nữa, hi vọng thúc chỉ là của một mình tôi.

Nghĩ rồi lại nghĩ tôi không khỏi bị ý nghĩ đáng sợ của mình làm phát hoảng. Tiểu thúc hoàn toàn không biết suy nghĩ của tôi luôn yên lặng ngồi ở yên sau, làm tôi thấy chột dạ.

“Nóng quá ha.” Vì không để cho mình có không gian để suy nghĩ lung tung nữa nên tôi bắt đầu cố tìm chuyện để nói.

“Lâu lắm rồi chưa ra ngoài.”

“Cảm thấy tốt chứ?”

“Phải.”

“Tiểu thúc nên ra ngoài nhiều hơn, thúc xem thúc trắng đến độ không giống con trai nữa rồi.”

“Ba không thích cho tôi ra ngoài.”

Tuy mấy năm nay tôi thường nghe tiểu thúc gọi ông nội là “Ba”, nhưng tôi vẫn không thể nào quen được.

“Tiểu thúc, thúc cũng 26 tuổi rồi tại sao ông nội vẫn luôn quản đông quản tây thúc vậy?”

Tiểu thúc không nói nữa, giữa chúng tôi lại trở nên yên ắng, mặt trời trên đỉnh đầu lúc này lại càng nóng rực hơn.

“Tiểu Viêm, tôi nghe nói nếu đến quá gần mặt trời, sẽ bị thiêu thành tro, phải không?”

Câu hỏi của tiểu thúc làm tôi chẳng biết nói sao.

“Đúng vậy, cho nên tới nay con người vẫn chưa dám chân chính tiếp cận mặt trời.”

“Cho dù rõ biết sẽ bị thiêu thành tro cũng muốn đến gần mặt trời, có phải là rất khờ không?”

Câu nói đột ngột của tiểu thúc làm tôi nhớ đến những nhà khoa học và nhà phát minh vĩ đại kia, vì vậy tôi không hề chần chừ nói: “Đời người đến cuối cùng vẫn phải hoá thành tro, có thể vì một sự cố chấp mà bùng cháy, cũng còn tốt hơn so với sống mù quáng.”

“Ừm.”

Âm thanh của tiểu thúc rất nhẹ, chỉ một lát đã tan biến trong không khí oi bức.

Trên đường, hai người bọn tôi đều không nói chuyện nữa.

Đến cổng trường trung học trên huyện, chỉ mới là khí thế của to lớn của cổng trường đã làm cho dân dưới quê như tôi hoàn toàn bị chấn động, nhưng tiểu thúc bên cạnh thì vẫn không có nhiều biểu hiện. Tuy ý đồ xe đạp xong, tôi kéo tay tiểu thúc bắt đầu dạo vườn trường.

Đối với một đứa quanh năm học trong ngôi trường tiểu học cũ kĩ như tôi mà nói, thì ngôi trường trung học trước mặt có thể coi là nguy nga tráng lệ, bất cứ sự vật nào cũng đều mới mẻ.

Vào trong đường trường hai bên trồng toàn cây xanh, trên đường còn thấy được bảng vinh dự rất rõ ràng, vì vậy tôi hứng thú kéo tiểu thúc đi xem bảng.

Trạng nguyên cao đồ, Thanh Hoa Bắc Đại, những môn riêng đều là điểm cao nhất Hàng loạt những từ ngữ đại diện cho sự huy hoàng và vinh quang của học sinh Trung Quốc hiện ra trước mắt, làm tôi muốn hoa mắt, trên bảng đồ từng gương mặt với nụ cười kiêu hãnh sáng loá đang xưng hùng tranh bá.

Cách một lớp kiếng, tôi nhìn chiếc bảng vàng làm cho người tôi phải hoa mắt kia, hi vọng ba năm sau ở đây cũng sẽ có một chỗ cho mình.

“Đây là cái gì?” Tiểu thúc đứng bên cạnh tôi, nghiêng đầu dùng ánh mắt mù tịt nhìn thế giới bên trong tấm kiếng, tiểu thúc hỏi ngây thơ như vậy, lại đành chịu đến như vậy.

“Bảng vàng tốt nghiệp.”

“Những người đó đều là người rất giỏi phải không?”

“Tiểu thúc, ba năm sau tôi cũng sẽ nằm trong đó.”

“Ừm, Tiểu Viêm cũng là người rất giỏi.”

“Phải a! Phải a!”

Lời khen thưởng của tiểu thúc khiến cho máu huyết của tôi dâng lên đỉnh đầu, tôi vui vẻ nắm lấy tay thúc, tiếp tục đi dạo trong trường.

Ở một chỗ rẽ, có một cái ao nước nhân tạo, ở giữa có một hòn núi giả, hình dạng kì quái đá lởm chởm, từ trên đỉnh núi phun ra mấy cột nước nhỏ li ti, ánh mặt trời rọi xuống, làm trên cột nước hiện ra một chiếc cầu vồng đẹp đẽ.

“Tiểu thúc, nhìn xem cầu vồng kia!” Tôi ngạc nhiên kéo tiểu thúc đi qua ao nước.

“Đẹp quá, nhưng ở đây sao lại có cầu vồng được chứ?”

Nghe lời nói, tôi xém chút buột miệng lộ ra một tròng kiến thức vật lí. Nhưng người đứng bên cạnh tôi là tiểu thúc, tôi liền đem những đạo lí kiến thức đó nuốt vào hết.

“Có nước có mặt trời, thì sẽ có khả năng xuất hiện cầu vồng.”

Tiểu thúc không chất vấn tôi nữa, sau đó đưa ánh mắt hướng vào trong ao nước.

“Có nhiều cá quá.”

“Phải ha.”

“Tôi có thể bắt không?” Thúc ấy nói rồi đưa tay vào làm dao động nước, cá trong ao cảm nhận được sóng nước liền bơi đi lập tức.

“Loại cá này chỉ có thể ngậm thôi.”

“Bọn chúng rất đẹp, trông rất tự do.”

Khi tiểu thúc nói chuyện chỉ tập trung nhìn vào trong đáy ao, tôi lại bị nửa bên mặt xinh đẹp của thúc làm chần động đến không thể thở nổi.

Nhanh chóng di chuyển ánh mắt, tôi nhìn vào trong ao, lại nhìn thấy bàn tay trắng đến trong suốt của tiểu thúc trong làn nước xanh lướt qua lướt lại, làm cho toàn thân tôi mất tự chủ mà xao động.

Tôi bị mê hoặc rồi, bị bàn tay trắng đến trong suốt của tiểu thúc mê hoặc mất rồi.

Tôi gần như vô thức, bất ngờ chụp lấy bàn tay đang nhộn nhạo trong làn nước xanh kia, nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Tiểu Viêm? Sao vậy?”

Tiểu thúc xoay sang nhìn tôi, hơi thở của tiểu thúc lướt nhẹ trên mặt tôi. Thúc ấy dùng đôi mắt đen trong suốt nhìn tôi một cách khó hiểu, đôi môi đỏ hé mở như ngầm mời gọi, để cho tôi xém chút nhìn không được muốn hôn lên.

Đến cuối cùng tôi đem hờn phách của mình từ bên vách núi kéo trở về, xoay mặt đi chỗ khác đứng lên, nắm lấy tay tiểu thúc tự ý kéo thúc đứng dậy.

“Tiểu thúc, chúng tôi đi xem chỗ khác đi.”

Sau khi rời khỏi ao nước, tôi đến sân bóng rổ, lúc này sân bóng rổ vắng tanh chỉ có một người đang luyện ném bóng.

Bóng rổ là môn thể thao tôi thích, tôi hứng thú dẫn tiểu thúc đến chỗ người đó, bắt chuyện mấy câu với người đó, sau đó thành công mượn được trái bóng, chuẩn bị biểu diễn trước mặt tiểu thúc.

Giữ bóng, sải bước, lên rổ, tôi hoàn thành lần ném bóng hoàn mỹ, cảm giác thoải mái nhẹ nhõm đó khiến cho tôi muốn bỏ mà không được, tôi liền tiếp ném cầu tốt đến mấy lần.

Cảm thấy vẫn chưa đã ghiền, tôi đột nhiên có một niềm kích động muốn kéo tiểu thúc qua cùng chơi bóng.

“Tiểu thúc, thúc cũng qua đây đi.” Tôi ném bóng cho thúc ấy, tiểu thúc vung về đón lấy bóng, về mặt khó xử.

“Tôi thật sự không biết cái này.”

“Tôi dạy thúc!”

Tôi ôm quanh eo, dùng thân hình bao bọc tiểu thúc, tay nắm lấy tay thúc làm tư thế ném bóng.

Trên người tiểu thúc có mùi hương thơm mát nhạt đặc trưng tỏa ra, những chỗ tiếp xúc với làn da của thúc giống như đang bốc cháy, nóng bỏng cực kì. Vốn là không có gì tôi bắt đầu thấy bất thường, thế nên động tác ném rổ chậm chạp không hoàn thành được.

“Tiểu Viêm?”

Giọng nói dịu dàng của tiểu thúc lại một lần nữa làm tôi hoàn hồn lại, tôi phát hiện hôm nay mình rất kì lạ, luôn có những mơ mộng kì quái đối với tiểu thúc.

Nắm lấy tay thúc, qua loa ném bóng lên, bóng thậm chí còn không chạm đến rổ được. Không còn tâm trí chơi bóng tôi đem bóng trả lại cho chủ nhân của nó, sau đó cùng tiểu thúc đi lên lầu trong trường học.

Trường học có tổng cộng năm lầu, qui mô rất lớn, tôi không khỏi thán phục hết lần này đến lần khác.

Nhưng cầu thang lên lầu hai đã bị một chiếc cửa sắt vô tình khoá lại, chúng tôi chỉ có thể tham quan ở lầu một. Nhìn qua chiếc cửa sổ bằng kính, thấy rất rõ ràng cách bài trí trong phòng học, tôi kéo tiểu thúc đến trước ô cửa sổ kính.

“Tiểu thúc, thúc xem đây chính là nơi sau này tôi sẽ học đó!”

“Thì ra lớp học là như vậy.”

“Trường học ở dưới quê không được tốt như vậy, tiểu thúc xem kìa, còn có tivi nữa! Còn lớn hơn ở nhà.”

“Phải đó, Tiểu Viêm sau này cuộc sống trong trường trung học nhất định sẽ rất thú vị.” Tiểu thúc rõ ràng là cảm thấy cô đơn.

“Thực ra đi học cũng rất cực khổ.”

Tiểu thúc lại không giống, cuộc sống của thúc ấy gần như như mỗi ngày đều chỉ có thể đối diện với bốn bức tường cao. Muốn an ủi thúc ấy, tôi rất tự nhiên ôm lấy bờ vai tiểu thúc.

Lúc này tiểu thúc đột nhiên xoay qua đối diện với tôi, bất chợt đột nhiên trở thành tôi ôm cả người thúc ấy vào lòng, hai tay của tôi tất nhiên cũng chống trên tấm kiếng phía sau đầu tiểu thúc.

Ánh mắt thúc nhìn tôi không hoàn toàn dịu dàng như thường ngày, giống như muốn nói gì đó, nhìn thật sâu vào đáy mắt tôi.

Tức thì, tim của tôi hẳn như muốn vọt ra khỏi cổ họng, sau đó não bộ bắt đầu tê dại, cái gì cũng không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ ngợi gì nữa.

Tiểu thúc hơi ngẩng đầu lên, sau đó nhắm mắt lại.

Cho dù không có kinh nghiệm, tôi cũng biết đây là tình huống gì, tôi gần như không chút do dự đưa môi mình kề lên.

Mềm mại ướt, thơm ngọt, chỉ là môi và môi chạm vào, lại có một thứ tình cảm không tên đã bộc phát trong tích tắc.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên một tiếng gõ cứng nhắc vang lên, phá vỡ giây phút ngọt ngào.

“Hai người là ai? Lầu trong trường học không được tùy tiện xâm nhập!”

Xoay đầu lại nhìn, là nhân viên bảo vệ trong trường, người đó nhìn rõ tôi và tiểu thúc xong thì lộ vẻ kinh ngạc.

Tôi hoảng loạn nói một tiếng “Xin lỗi”, liền dẫn tiểu thúc khẩn trương rời khỏi.

Nổi xồn xang trong tim lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại, tôi chỉ thấy trên mặt nóng như lửa đốt, không dám nhìn tiểu thúc, bước thật nhanh qua mặt tiểu thúc.

Không biết bao lâu, tôi cảm thấy một cánh tay ấm áp giữ lấy tôi, nghiêng đầu nhìn thấy, là gương mặt cũng đỏ ửng của tiểu thúc.

Tiểu thúc không nói gì cả, chỉ nắm chặt tay tôi, tôi nghĩ có lẽ là thúc ấy khẩn trương như tôi vậy. Tôi dùng sức giữ chặt tay thúc, lúc này, một ý nghĩ bắt đầu hoàn toàn thành hình trong tim tôi.

Thuận theo đường xuống lầu đi không bao lâu thì nhìn thấy kí túc xá học sinh, đó là chỗ tương lai tôi sẽ ở, hơn thế nữa nơi đó không có sự tồn tại của tiểu thúc.

Tôi và tiểu thúc nắm tay nhau, ngược nhìn toà nhà cao to trước mặt, một cảm giác áp bức cũng theo đó mà đến.

“Tiểu Viêm, cho dù sau này cuộc sống của cậu rất thú vị, cũng đừng quên tôi có được không?” Tiểu thúc nhìn kĩ túc xá trước mặt mà nói như vậy, cơ thể mong manh tạo ra cảm giác bất lực.

“Ừm, tiểu thúc mãi mãi là người quan trọng nhất của tôi.”

Vườn trường học trong kì nghỉ không một bóng người, tôi nhìn quan sát xung quanh xong, cuối cùng lấy dũng khí ôm tiểu thúc vào lòng, cơ thể của thúc vẫn mềm mại nhỏ nhắn như vậy, mang theo hương thơm mát nhàn nhạt.

Tôi nhớ lúc nhỏ thúc ấy thường ôm tôi trong lòng, chúng tôi cùng vui đùa huyền ảo, lớn lên thì thể hình tôi đã vượt xa thúc, tiểu thúc không còn ôm tôi nữa, mà đây cũng là lần đầu tiên tôi lấy dũng khí đem thúc ôm vào trong lòng. Tôi nghĩ, có lẽ từ rất lâu rồi tôi đã nảy sinh ý định này.

“Tiểu Viêm, cậu từng nói một người có thể vì cố chấp mà bùng cháy còn tốt hơn sống mà mù quáng, cho nên tôi muốn thử xem sao ...” Tiểu thúc thản nhiên nói, sau đó lấy tay vòng quanh eo tôi.

“Tiểu thúc, cho dù hoá thành tro tàn tôi cũng muốn ở cùng người, thật đó.”

Tôi lại ôm tiểu thúc chặt hơn, giữa trời đất dường như chỉ còn lại hai chúng tôi.

Trên đường về nhà vẫn gập ghềnh không bằng phẳng, trên đầu đã không còn cái nóng gắt gao của mặt trời, chạng vạng gió mát chậm chậm thổi, mùi thơm của bùn đất đặc biệt nồng hơn, gió thổi qua ruộng nương tiếng xào xạt hoà lẫn tiếng kêu côn trùng, âm thanh đan xen trong không khí thành công tạo thành một bản nhạc.

Tâm tình tôi rất tốt, toàn thân có một luồng kích động bộc phát, muốn cho cả thế giới biết niềm vui của tôi, tôi lái chiếc xe đạp chạy như bay, chở theo tiểu thúc trên con đường ruộng rất nhỏ.

“Aaaaaaaaaa _____” Tôi điên cuồng kêu lên, để thổ lộ một thứ tình cảm không tên đang đong đầy trong ngực tôi.

“Tiểu Viêm, chạy cẩn thận, đừng để bị va đụng đó.” Trong ngữ khí của tiểu thúc có một cảm giác ung dung trước giờ chưa từng có.

“Biết mà! Biết mà!” Tôi nói vậy, nhưng vẫn chạy như liều mạng.

Tôi rất vui, trước giờ chưa từng vui sướng như vậy.

Tôi lại không biết mình vì sao mà vui đến vậy.

Trời đã sập tối, ánh sao lập lòe ra trên bầu trời xanh sẫm, tôi vẫn chở theo tiểu thúc dốc toàn lực chạy về phía trước.

Rất hi vọng con đường này không dẫn đến ngôi nhà đó, mà đưa chúng tôi đến một nơi chân chính khoái lạc và tự do.

Quá tập trung vào niềm vui, tôi đột nhiên cảm thấy một cơn va chạm mãnh liệt, kết quả mất thăng bằng, tôi và tiểu thúc đều ngã xuống xe, té xuống đất.

“Tiểu Viêm, tại cậu đó!”

Trong ngữ khí của tiểu thúc không có một chút ý quở trách nào, tôi trở người đè tiểu thúc xuống, mượn ánh đèn yếu ớt để nhìn kĩ gương mặt tuyệt đẹp của tiểu thúc.

Có lẽ, từ lần đầu tôi nhìn thấy thúc, tất cả của tiểu thúc đều hấp dẫn tôi một cách sâu sắc.

“Tiểu thúc, chờ tôi. Tôi sẽ cố gắng học hành, tương lai đổ vào trường đại học tốt. Chờ khi học xong đại học tôi sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, đến lúc đó tôi sẽ đưa tiểu thúc ra khỏi ngôi nhà đó, chúng ta có thể ở cùng nhau mãi mãi.”

Tôi nhìn đôi mắt sâu thẳm của tiểu thúc, hi vọng có thể đem tâm ý chân thành của mình truyền đạt cho thúc ấy.

“Thật sự có thể sao?”

“Mười năm, chờ tôi mười năm, nhất định có thể mà.”

“Được thôi, Tiểu Viêm cậu không được hối hận, vô luận là bao lâu tôi vẫn luôn chờ cậu.”

Tiểu thúc ôm lấy cổ tôi, đầu vùi vào gáy, cơ thể ốm yếu đó của thúc nằm dưới người tôi không khỏi run lên.

Buổi tối hôm đó vì bị ngã một trận, chiếc xe đạp vốn đã cũ nát nay không thể chạy được nữa, tôi và tiểu thúc chỉ đành đẩy bộ chậm rãi đi về nhà, trên đường tay của chúng tôi luôn nắm lấy nhau không hề rời lỏng.

Về đến nhà, ông nội đã chờ trước cửa, sắc mặt ông không được tốt lắm, sau khi quát nạt tôi mấy câu xong, ông nội liền dẫn tiểu thúc vào nhà.

Tôi thì đến chỗ nhà xe mục nát, dưới ánh đèn mờ nhạt đi sửa chiếc xe đạp của tôi, mãi đến nửa đêm.

Ngôi nhà này vẫn lạnh tanh như vậy, một chút mùi con người cũng không có.

Anh họ đã học xong đại học, ở lại trong thành phố làm việc, từ khi tốt nghiệp anh ấy cũng chưa về đây lần nào. Mẹ vẫn như thường ngày không ngôn không ngữ làm chuyện của mình. Lúc ngôi nhà này ồn ào nhất, có lẽ là lúc ba lâu lâu về, xin tiền mẹ ra ngoài trác táng.

Một ngôi nhà tồn tại như không, một ngôi nhà không có tiếng cười, một ngôi nhà lạnh lẽo đổ nát, tôi phải thoát khỏi, tôi phải cùng tiểu thúc tìm một tổ ấm thật sự.

Hai tháng sau, tôi chính thức vào trung học.

Cuộc sống trung học so với tôi tưởng tượng còn phong phú nhiều sắc thái hơn nhiều, tuy áp lực về bài tập rất nhiều, nhưng đủ loại hoạt động và thi đấu đều liên tiếp không ngừng.

Trong đội bóng rổ học sinh mới, tôi với kĩ năng bóng rổ được mọi người tán thưởng, trong cuộc thi diễn thuyết tôi cũng trở hết tài năng biện luận, sau đó trong buổi lễ đêm trung thu tôi được mọi người bầu cử làm người chủ trì, chỉ mới đó tôi đã trở thành nhân vật sóng gió trong trường học.

Trong trường học, không có bạo lực, không có lãnh đạm, tôi là học sinh được thầy cô thích, bạn bè sùng bái. Từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên tôi tìm được giá trị tồn tại của mình.

Mặc dù ở trong trường học rất được thuận lợi, nhưng nhưng tôi vẫn chung thủy hoài niệm tiểu thúc ở nhà.

Cái tôi theo đuổi không phải là hạnh phúc một mình, mà là hạnh phúc cùng tiểu thúc.

Đến cuối tuần tôi luôn cùng với bạn học lên phố dạo chơi, nhìn thấy có gì mới mẻ hoặc là đồ gì ngon, tôi đều dùng tiền lẻ bình thường dành dụm được mua về cho tiểu thúc. Mấy lần sau tôi phát hiện tiểu thúc đặc biệt thích ăn bánh kem, vì vậy mỗi lần về nhà, tôi đều mang về một chiếc bánh kem cho tiểu thúc.

Thoáng một cái, học kì một năm thứ nhất đã trôi qua.

Một buổi tối khi học kì sau khai giảng chưa được bao lâu, tôi bị một cô gái lạ hẹn đến chỗ sân banh vắng vẻ không bóng người.

Vừa đến giữa sân bóng, cô ấy liền trực tiếp nói thẳng mục đích của mình ra.

“Cố Viêm, tôi thích cậu, tôi có thể làm bạn gái của cậu được không?”

Lúc này một tia chớp xẹt qua chân trời, tia sáng trong giây lát chiếu lên khuôn mặt đẹp đẽ của cô gái, nhìn thấy tôi có hơi giật mình. Sau đó mấy tiếng sấm lại vang lên, hình như sắp mưa rồi.

Tôi rất lâu sau cũng chưa mở miệng, cô gái không nhẫn nại được hỏi một câu: “ Tôi có thể làm bạn gái của cậu không?”

Trên trời lại xẹt qua mấy tia chớp nữa, sau đó tiếng sấm sét rền vang.

“Thích tôi hả”

“Đúng vậy! Rất cực có được không?”

“Nhưng tôi không thích cô.”

“Không được thì nói sớm đi! Làm phí thời gian!” Cô gái giận dữ mắng một câu, sau đó quay người chạy mất.

Lúc này không khí càng lúc càng nặng nề, tiếng sấm trên đầu vang lên từng trận, hạt mưa giống như đá vụn mạnh mẽ đánh rơi trên người tôi, tôi vội vã chạy về kí túc xá.

Về đến kí túc xá, tôi ngồi trước bàn sách, trong đầu nhiều lần lặp lại chữ “Thích”, mỗi lần đối diện với tiểu thúc tôi luôn cảm thấy hơi thiếu cái gì đó, luôn cảm thấy có chuyện cần nói, biểu đạt chuyện cần phải làm.

Ngoài trời mưa lớn đã hơn nửa giờ, tiếng sét không dứt bên tai, làm cho tâm tình tôi càng thêm nao núng.

Tôi lấy con heo con tiểu thúc tặng cho tôi khi nhỏ ra, đặt ở trước mặt ngắm rồi lại ngắm, hi vọng nó có thể cho tôi biết chuyện gì đó. Đang nghĩ đến xuất thần, đột nhiên Vương Bình ở giường trên vỗ vào vai tôi rồi đến gần nói chuyện.

“Ê, Cố Viêm cậu đang ngơ ngác gì vậy? Tôi nghe nói tối hôm nay Ban Hoa lớp bên cạnh kêu cậu ra ngoài có phải không?”

“Ừ, phải đó.”

“Sao rồi?”

“Cô ấy nói thích tôi.”

“Tiểu tử nhà người cao to lại đẹp trai, chẳng trách ngay cả con bé kiêu kỳ đó cũng thích cậu. Cậu đồng ý rồi?”

Vương Bình nhìn tôi trông mong, tôi chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Không.”

Nghe vậy, Vương Bình bắt mãi vỗ vỗ vào vai tôi: “Ha! Tiểu tử này ...”

Không muốn nghe hắn giảng đạo, tôi vội đổi đề tài: “Cậu nói xem thích một người là cảm giác như thế nào?”

Vương Bình nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới chậm chậm nói: “Ừm Có lẽ chính là ngày ngày muốn ở cùng nhau, vừa không gặp thì đã nhớ đối phương nhớ đến khó chịu.”

“Nếu tôi có loại cảm giác này đối với một người con trai, có phải là rất kì lạ?”

“Tiểu tử không phải chứ! Chỉ dựa vào tướng mạo của cậu, muốn tìm nữ sinh như thế nào mà không được? Làm gì mà đi làm đồng tính! Kinh tởm chết!”

Khi Vương Bình đang dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, thì ngoài cửa đột nhiên có một nam sinh gọi tên tôi, tôi liền ra khỏi phòng.

“Cố Viêm, dưới lầu có một người thanh niên nói muốn tìm cậu, tôi thấy hắn đứng dưới lầu lâu lắm rồi, bây giờ đang mưa lớn, trời cũng lạnh, hắn mặc rất ít đồ, cậu tốt nhất nhanh nhanh xuống xem sao.”

“Vậy sao? Cảm ơn, tôi đi xem thử.”

Khi tôi xuống tới cầu thang lầu một của kí túc xá, liếc mắt đã nhìn thấy tiểu thúc đứng sau cầu thang lạnh đến co rúm lại. Giờ này không có ai qua đường, tôi nhìn tiểu thúc lại thấy hơi chột dạ, vì vậy vội vàng kéo tiểu thúc đi trốn vào một góc khuất hơn nữa sau cầu thang.

[Đồng tính luyến kinh tởm chết đi được] Câu nói này của Vương Bình không ngừng vang lên trong đầu tôi.

“Tiểu thúc, thúc sao lại đột nhiên đến đây vậy?”

Trong ngữ khí của tôi có hơi lãnh đạm, còn nghiêng đầu đi không muốn nhìn thấy mặt của tiểu thúc.

Tôi không biết, tôi phải lấy thái độ như thế nào để đối diện với người con trai trước mặt.

Tôi thích thú ấy sao? Tuy tiểu thú rất đẹp, nhưng vẫn là con trai, nếu tôi thích hẳn thì có nghĩa tôi là tên đồng tính kinh tởm. Nhưng tôi không thích hẳn sao? Tôi không thích thì tại sao lại muốn ôm hẳn hôn hẳn, muốn ở cùng hẳn mãi mãi.

Tiểu thú hình như không để ý sự lãnh đạm của tôi, tự mình lấy từ trong lòng ra một quyển sách được gói cẩn thận bằng nhựa plastic bên ngoài, đưa đến trước mặt tôi.

“Ngày hôm qua về nhà cậu để quên quyển sách này lại, tôi nghĩ nếu cậu phát hiện mất quyển sách thì chắc là rất nôn nóng, cho nên buổi tối tôi lên chạy ra đây.”

Tôi thấy áo sơ mi của tiểu thú ướt sũng và mái tóc vẫn còn đọng nước, tôi không cầm quyển sách, mà dùng tay sờ lên gương mặt đẹp của tiểu thú.

“Tiểu thú chính là vì cái này, đội mưa chạy đường xa như vậy đến đưa cho tôi sao?”

“Tôi vừa nghĩ đến cậu sẽ rất sốt ruột thì nhịn không được mà chạy đến, khi tôi ra ngoài không biết là trời sẽ mưa.

Tiểu thú nói rất tự nhiên không hề có suy tính đến như vậy, tim của tôi nóng lên cố sức ôm lấy thân hình mỏng manh của thú.

“Tiểu thú, tôi rất vui Tôi rất nhớ thú”

Tại lúc này, tim của tôi được thông suốt không còn hoang mang nữa, vô luận là gì cũng không thể ngăn cản tình cảm của tôi đối với tiểu thú, tôi dùng sức ôm chặt tiểu thú, nỗ lực làm ấm cơ thể lạnh như băng của thú ấy.

“Người dưới quê như tôi không nên xuất hiện ở đây phải không” Tiểu thú nói như cam chịu.

Tim của tôi tức thì như bị rút lại, tôi thật sự cảm hận bản thân vừa nãy đã lãnh đạm với tiểu thú, nhất thời mờ mịt của tôi lại làm tổn thương tiểu thú sâu sắc.

“Xin lỗi, vừa nãy thật sự xin lỗi!”

Tôi buông tiểu thú ra, sau đó nhiệt tình hôn lên môi thú ấy. Lần này không giống như lần trước chỉ là môi chạm môi, tôi bạo gan đưa lưỡi của mình vào trong khiêu khích lưỡi tiểu thú, không ngừng trao đổi nước bọt lẫn nhau.

Đến cuối cùng phải tách ra, hai người chúng tôi đều dựa vào tường thở hồng hộc, tôi đưa tay nắm lấy tay tiểu thú, nghiêm túc nhìn thú.

“Tiểu thú, tôi rất thích thú, thật sự rất thích thú.”

Phải đó, thích, chữ đơn giản này, tôi ngang nhiên đến bây giờ mới nghĩ đến, mới truyền đạt tâm ý của tôi với tiểu thú. Cho dù tình cảm của tôi đối với tiểu thú không được người đời nhìn nhận, tôi cũng không cách nào ngăn cản tình yêu của mình dành cho thú ấy nữa.

Nghe tôi nói vậy, đôi mắt của tiểu thú lại hơi ướt.

“Tôi cũng thích Tiểu Viêm.” Tiểu thú vui mừng nói, sau đó cố gắng ôm lại tôi.

3. Chương 3

Buổi tối hôm đó, mặc dù tôi cất lực phản đối, nhưng tiểu thú vẫn đội mưa đi về. Khi thú đi tôi đưa cho thú một cây dù, còn nằng nặc bắt thú ấy mặc thêm chiếc áo khoác của tôi.

Quyển sách vật lí tiểu thú đội mưa mang đến cho tôi, tôi đặt bên gối, mỗi lần nhìn nó tôi như nhìn thấy hình ảnh mong manh của tiểu thú.

Sau đó tôi càng nỗ lực học hành, cũng thỉnh thoảng tham dự đủ loại hoạt động trong trường, bất luận là thành tích, thể dục hay là hoạt động xã hội, tôi đều không thua kém ai.

Năm nhất cứ như vậy kết thúc trong bận rộn, cuối kì tôi với thành tích ưu tú lấy được học bổng.

Ngay khi tôi vừa lấy được học bổng, tin báo tử của ba được truyền đến, nghe nói là vì ăn chơi thiếu quá nhiều tiền, kết quả bị người ta chém chết dưới cây cầu nhỏ trong thôn. Sau đó thì tiền học bổng của tôi toàn bộ phải dùng để lo hậu sự cho ba.

Cao trung năm hai tôi bắt đầu gia nhập vào hội học sinh, là một cán bộ xuất sắc trong hội học sinh, đến cuối kì các hạng mục danh dự cứ như hoa tuyết ùn ùn kéo đến.

Kỳ nghỉ đông, nghỉ đặc biệt muộn, nghỉ đến ngày thứ ba đã là đêm 30 tết rồi.

Buổi tối đêm 30, tuyết rơi nhiều, hoa tuyết trắng xoá bay lả tả làm mặt đất hoá thành một màu trắng xoá.

Ông nội, mẹ, tiểu thúc và tôi, từ chập choạng thì luôn quây quần bên lò sưởi gói sủi cảo. Tuy cả nhà ngồi bên nhau, nhưng không ai nói chuyện. Tuy lò sưởi đã mở lớn nhất, nhưng vẫn không ấm chút nào.

Ngoài cửa tiếng pháo hoa vang lên từng đợt từng đợt, niềm vui năm mới một chút cũng không truyền được vào ngôi nhà khiếm khuyết sinh khí.

Nặng nề ăn hết bánh cảo, lại trầm trọng bắt đầu xem tivi.

Trong tivi chiếu chương trình tiến hành mừng năm mới, thường nghe thấy tiếng cười vui, như đang châm chọc gia đình không có hoan lạc này.

Tuy không muốn ở trong nhà, nhưng không được tự do làm việc khác. Cho đến 11h30 chuẩn bị dây pháo, tôi mới được ra khỏi ngôi nhà dường như thiếu không khí đó.

12h đúng đốt pháo là một truyền thống cũ, khi ba còn sống đều là do ba châm ngòi, năm nay đổi thành tôi và tiểu thúc.

Hai người chúng tôi ra trước cửa nhà, thấp nhang, treo dây pháo lên, sau đó cùng nhau ngồi trên thềm nhà chờ đến 12h.

Tôi vén tay áo nhìn vào chiếc đồng hồ cũ kỹ của mình, còn thiếu 15 phút.

Tuyết vẫn lả tả rơi xuống, cảm thấy hơi lạnh, tôi kéo lại cổ áo.

“Tiểu thúc, lần đầu chúng ta gặp mặt, cũng dưới một trận tuyết lớn như vậy.”

“Phải ha.”

“Tôi còn nhớ, hôm đó khi thúc đi qua cạnh tôi thì trừng tôi một cái.”

“Có sao? Tôi không nhớ.” Tiểu thúc hơi nghi hoặc sờ sờ mái tóc bên tai.

“Gì chứ, thì ra tiểu thúc không nhớ sao, hại tôi luôn nghĩ ấn tượng đầu tiên của mình để lại cho tiểu thúc rất tệ.”

“Chắc có lẽ là vì khi đó trông cậu rất giống một tiểu thiếu gia, tôi đổ kị với cậu thôi.”

“Tôi là một đứa nhỏ không ai thương đó.”

“Bây giờ không phải nữa rồi, không đúng sao?”

Tiểu thúc nghiêm túc nhìn tôi, tuyết trắng rơi trên hàng mi dài của thúc, trông rất kiêu diễm.

Tôi sung sướng gật đầu, kéo bàn tay lạnh lẽo của tiểu thúc qua nắm thật chặt.

12h đúng, tôi và tiểu thúc mỗi người một bên, châm lửa vào dây pháo treo hai bên cửa.

Tiểu thúc hình như là lần đầu tiên đốt pháo, tiếng pháo nổ lên sau khi châm ngòi dọa tiểu thúc mãi trốn trong lòng tôi, tôi vui vẻ ôm lấy cơ thể tinh tế của thúc, cảm nhận mùi thơm đặc biệt trên người thúc.

Ngày tết vì ông nội ngày nào cũng ở trong nhà, cho nên tôi không có nhiều cơ hội được tiếp xúc với tiểu thúc. Ban ngày rảnh rỗi tôi dạo chơi tứ xứ trong thôn, tết nguyên tiêu mừng mười năm nay nghe nói trên huyện có hội hoa đăng, vì vậy lúc về nhà tôi lên đi tìm tiểu thúc.

“Tiểu thúc, đêm tiết nguyên tiêu tôi đưa thúc lên huyện thành xem hoa đăng có được không?”

Tương phản với bộ mặt hứng thú của tôi, tiểu thúc khó xử cúi thấp đầu không nói chuyện, thấy tiểu thúc như vậy, không cần nói tôi cũng biết lại là vì ông nội rồi.

“Tiểu thúc tại sao thúc sợ ông nội đến vậy? Ông không vui thì không vui đi! Thỉnh thoảng chọc giận ông cũng không làm ông chết được đâu!”

“Tiểu Viêm cậu không được nói những lời như vậy!”

Khẩu khí của tiểu thúc rõ ràng là đang giận, tôi đành phải ngậm miệng lại.

Im lặng rất lâu, tiểu thúc mở miệng nói: “Tôi ... thật sự không muốn làm cho ba giận, cho nên vẫn là không nên đi.”

“Bỏ đi bỏ đi, không đi thì không đi, tôi về nhà đây.”

Lần nào cũng là vì ông nội, tôi không hiểu rút cục tiểu thúc đang sợ cái gì, lần này mà nói tôi không giận tuyệt đối là造谣.

Tôi giọng lười không thiện vút lại một câu nói, rồi chạy vào nhà mình.

Đêm tiết nguyên tiêu, trời vừa tối, thì đã có người đến tìm ông nội cùng đi ra ngoài.

Khi ông nội đi tôi núp trong nhà, từ cửa sổ nhìn thấy ông nội đứng ở trước cửa nhà quát tháo tiểu thúc một trận, sau đó lại dặn dò gì đó mới cùng mấy người bạn kia đi ra ngoài.

Tôi đóng cửa sổ nằm trên giường ôm đầu, suy nghĩ có nên đi tìm tiểu thúc không.

Nhưng từ hôm nổi cáu với thúc xong, tôi không tìm tiểu thúc nữa, hơn nữa cho dù bây giờ đi tìm thúc, chưa chắc thúc ấy sẽ đồng ý.

Lòng tôi đang nhiễu loạn, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, là tiểu thúc đang mặc chiếc áo bông dày, mặt thúc hơi đỏ, giống như bị lạnh mà đỏ lên vậy, có lẽ thúc ấy đã đứng ngoài cửa được một lúc rồi.

“Tiểu Viêm tôi muốn đi xem hoa đăng, bây giờ mới nói có còn kịp không?”

Khi tiểu thúc nói chuyện không dám nhìn thẳng vào tôi, tôi nghe vậy, mừng rỡ ôm tiểu thúc vào lòng.

Vẫn là chiếc xe đạp cũ nát đã được tôi sửa lại, tôi luôn dùng nó để lên huyện và về nhà, bây giờ tôi lại dùng nó chở tiểu thúc đi trên con đường ruộng lên huyện thành. Con đường nhỏ bị tuyết bao phủ không được dễ đi cho lắm, không cẩn thận thì cả người và xe đều trượt ngã rất nguy hiểm, tôi đạp mỗi bước đều phải rất cẩn thận.

Thật ra huyện thành không lớn, nếu đi xe máy chạy khoảng hai mươi phút là dạo xong.

Trong huyện thành đâu đâu cũng treo đầy đèn lồng đủ mọi màu sắc, ánh sáng rực rỡ chói lọi. Có một số nơi còn đốt đèn, tôi hiếu kì lấy mấy cái xuống xem, kết quả phát hiện đều không giải được câu đố nào.

Bỏ cuộc chuyện đốt đèn, tôi và tiểu thúc đi dạo đến mấy chỗ bán đồ ăn vặt, cửa hàng thủ công mỹ nghệ. Vì trên người gần như không có tiền, nên chỉ có thể nhìn thôi, sau cùng tôi khó khăn lắm mới moi từ trong túi quần ra được một tệ, liền mua một xôi hồ lô ngào đường hai người cùng ăn.

Tôi cứ chơi mãi chơi đến quên mất thời gian, kết quả khi về nhà đã là quá nửa đêm mười hai giờ.

Mời vừa bước vào nhà, đã nhìn thấy ông nội sắc mặt bất thiện, ông rõ ràng đang bị lửa giận thiêu đốt.

“Các cậu đi đâu? Đến nửa đêm còn chưa biết đường về nhà!”

Cơn giận của ông nội hiển nhiên đang đổ vào tôi, trải qua mấy năm trưởng thành, thể hình tôi còn cao to hơn ông nội, cho nên từ lâu tôi đã không còn sợ ông như lúc nhỏ nữa.

“Con đưa tiểu thúc ra huyện xem hoa đăng thôi.”

“Tao có cho phép mày làm như vậy không hả?”

Ông nội hét ầm làm hoả khí của tôi cũng bốc lên, tôi gân cổ lên chuẩn bị cãi đến cùng với ông nội, ai ngờ tiểu thúc lại đứng chặn trước người tôi.

“Ba, là tại con, là con kêu Tiểu Viêm đưa con đi.”

“Không có chuyện của cậu, tránh ra cho tôi!”

Ông nội không phân nặng nhẹ nắm lấy cánh tay của tiểu thúc, đem tiểu thúc đẩy ngã trên đất, tôi vội vàng đi qua đỡ thúc dậy, ông nội lúc này đã đứng trước mặt chúng tôi từ trên nhìn xuống.

“Thằng nhóc ranh, tao nói cho mày biết, sau này không được đến gần tiểu thúc của mày nữa!”

Thái độ cao ngạo của ông nội khiến tôi nổi giận.

“Dựa vào cái gì mà không cho con đến gần tiểu thúc! Năm xưa ông nội nhặt tiểu thúc về thì đã sao? Dựa vào cái gì mà tiểu thúc là của ông chứ!”

“Mày thật sự nghĩ rằng tiểu thúc của mày là do tao nhặt về sao? Nó là do tao dùng tiền mua về đó!”

“Giỡn chơi sao, cũng không còn là xã hội phong kiến nữa, hành vi này của ông căn bản chính là phạm pháp!”

“Tao cho mày biết, trong cái nhà này tao chính là vương pháp! Nhãi ranh như mày bớt ngang ngược đi!”

Ông nội phẫn nộ cầm cây ba-toong đánh tôi, tôi cắn răng ăn một cây, ông nội lại dùng tay kia túm lấy cổ áo tôi, hung hăng trừng nhìn tôi.

“Mày còn ngang ngược thì rút ra khỏi nhà cho tao, vĩnh viễn đừng về đây! Trường học cũng đừng đến nữa, tóm lại lão già như ta không nuôi nổi mày!”

“Ba! Đừng mà!”

Tiểu thúc nắm lấy gấu quần ông nội muốn cầu xin, lại bị đá ra một cách hung hãn.

“Mày quỳ xuống cho tao!”

Ông nội dùng cây ba-toong gõ gõ xuống đất, tôi không cam tâm ngồi trên đất không hề động đậy.

“Quỳ xuống! Súc sinh! Mày không quỳ thì lập tức rút ra ngoài, vĩnh viễn đừng quay về nữa!”

Cuối cùng tôi vẫn phải thoả hiệp, thẳng người chậm chậm quỳ xuống trước mặt ông nội.

“Tiểu súc sinh! Ông nội mày cũng dám chọc! Không biết lớn nhỏ có phải không!”

Ông nội vừa nói, vừa dùng cây ba-toong quất lên người tôi, rất lâu rồi không bị đánh tôi chỉ cảm thấy trên thân đau rát, liều mạng cắn chặt răng, thề có một ngày tôi sẽ đưa tiểu thúc đi, vĩnh viễn không bước vào ngôi nhà này một bước!

Ông nội đánh đủ rồi, vứt lại một câu: “Quỳ ở đây tới trời sáng cho tao!” Sau đó ông liền kéo tiểu thúc vô nhà.

Ông nội và tiểu thúc đi khỏi chưa bao lâu, tuyết đã ngừng kia lại lác đác rơi xuống, đầu gối của tôi bị đông cứng từ đầu gối đến tê dại, trên người mỗi chỗ từng bị đánh đều đang kêu gào đau đớn.

Đêm hôm đó tôi vẫn quỳ trong tuyết, cho đến khi không còn cảm thấy đau nữa, cũng không cảm thấy lạnh nữa, chỉ cảm thấy trước mắt tối mờ, không còn biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại, tôi sốt cao, trong mộng lung nhìn thấy tiểu thúc khóc đến đỏ hai mắt, tiểu thúc nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương trên người tôi, động tác của thúc vẫn dịu dàng như trước đây, thoáng một cái tôi dường như lại trở về những năm tháng chúng tôi nương tựa lẫn nhau trong quá khứ.

Toa thuốc xong, tôi mơ hồ cảm thấy tiểu thúc chui vào chăn của tôi, dùng cơ thể ốm yếu của thúc từng chút sưởi ấm cho tôi.

Nhưng đến khi tôi khoẻ, bên cạnh lại không một bóng người, tôi muốn tìm tiểu thúc, nhưng dù thế nào cũng không tìm được.

Hôm xuất phát trở về trường, tôi đứng bên ngoài nhà ông nội đến mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng vẫn là xoay đầu bỏ đi. Khi đi luôn cảm thấy sau lưng có một đôi mắt đang thăm lặng dõi theo tôi, nhưng quay đầu nhìn thì cái gì cũng không có ...

Đến học kì sau của năm hai, bài tập càng lúc càng nhiều, thậm chí ngay cả cuối tuần thời gian về nhà cũng không có. Từ kì nghỉ đông đến kì nghỉ mừng một tháng năm, tôi chỉ gặp được tiểu thúc một lần, còn ông nội mỗi lần nhìn thấy tôi sắc mặt đều không tốt, trong lời nói của ông đều có ý đuổi tôi ra khỏi nhà.

Chớp mắt một học kì nữa đã trôi qua, nghỉ hè lại về nhà, tình hình cũng không có gì cải thiện.

Tôi muốn gặp tiểu thúc muốn đến phát điên, nhưng mỗi ngày nhiều nhất cũng chỉ có thể thông qua chiếc cửa sổ, từ xa nhìn hình bóng của tiểu thúc ra vào nhà.

Đêm mùa hè oi bức đến độ làm cho người tôi không cách nào ngủ được, cơn trùng lại ồn đến tâm phiền ý loạn, tôi nằm trên giường lăn qua lăn lại, làm sao cũng không ngủ nổi.

Lúc này trời đã khuya khoắt, tôi đột nhiên nảy sinh một ý niệm, tôi muốn lẻn vào nhà tiểu thúc gặp mặt thúc, nói chuyện với thúc. Tôi đã quá nhớ tiểu thúc rồi, cho dù ở khoảng cách gần như vậy, tôi ngay cả việc đến gần thúc cũng không làm được, hiện thực như vậy làm cho tôi gần như suy sụp.

Có ý tưởng, tôi lập tức ngồi dậy, nhẹ tay nhẹ chân đi đến trước nhà tiểu thúc, chậm chậm mở cửa sổ phòng tiểu thúc, trèo vô. Vào phòng tôi mới phát hiện bên trong không một bóng người, tôi rất hiếu kì tiểu thúc nửa đêm không ở trong phòng ngủ lại chạy đi đâu, nhưng lại càng làm cho tôi thất vọng hơn.

Từ cửa sổ trèo ra ngoài, tôi định trở về phòng mình.

Nhưng chính tại lúc này, từ phòng ông nội ở kế bên vọng ra âm thanh thu hút sự chú ý của tôi.

“A ư”

Âm thanh kiềm nén mang theo tiếng khóc nức nở, nghe như là tiếng của tiểu thúc, còn có một giọng mũi bất minh và tiếng vạc giường lắc lư phát ra tiếng động.

Tôi thấy khó hiểu, phòng ông nội không khoá cửa, còn hé ra một khe hở, tôi thông qua khe hở cố gắng nhìn vào căn phòng tối om. Dưới ánh trăng mờ mờ hai cơ thể đang quấn lấy nhau.

Không biết là phần nộ, không thể tin, kinh hãi hay là khó chịu, đầu của tôi bị đủ loại tâm tình hỗn loạn mãnh liệt xung kích, một bước không vững tôi nặng nề ngã trên sàn.

Tôi không muốn ở lại chỗ này, càng không dám suy nghĩ người trong phòng là ai, họ đang đang làm gì. Tôi cố gắng bò dậy, cũng không quản đã tạo ra tiếng động lớn thế nào, chỉ lảo đảo chạy về phòng mình.

Trở về phòng, tôi tông cửa, sau đó dùng chăn mỏng che kín đầu, mặc cho như vậy có thể bị ngộp thở mà chết, cũng còn tốt hơn phải đối diện với hiện thực.

Đêm đó, tôi không biết mình làm sao mà ngủ được, lúc tỉnh lại đã thấy tiểu thúc ngồi cạnh giường, tôi lập tức xoay người đi lấy chăn phủ kín đầu.

“Tiểu Viêm ...”

Tôi cảm thấy tay của tiểu thúc đang đưa ra sờ lên đầu tôi, tôi liền rụt đầu lại.

“Tôi chỉ muốn đến nói một tiếng xin lỗi.” Tiểu thúc nói xong thì yên lặng một lúc, sau đó đứng dậy định đi.

Lúc nghe thấy tiếng mở cửa, tôi từ trên giường bật dậy, kéo lấy tay thúc, dùng sức đóng sầm cửa, vây lấy thúc đứng giữa tôi và bản cửa.

“Nói cái gì là xin lỗi chứ? Tại sao phải nói xin lỗi?” Tôi nhìn thẳng vào thúc ấy.

“Tôi gạt cậu.”

“Gạt tôi cái gì? Chuyện với lão già đó hả?”

“Xin lỗi, tôi mãi không nói ra được. Bây giờ cậu cũng biết tôi là người gì rồi, tôi sẽ không đến gần cậu nữa.”

Tiểu thúc xoay người qua lại muốn mở cửa, tôi khư khư giữ lấy cánh cửa không cho thúc mở.

“Thúc không phải là tự nguyện có đúng không?” Tôi từ trên nhìn xuống mà gặng hỏi, thúc ấy vẫn không nói gì.

“Thúc nói đi chứ! Mau nói cho tôi biết sự thật đi!” Tôi nôn nóng lắc lắc người thúc.

Tiểu thúc lại cúi thấp đầu, im lặng rất lâu mới chậm chậm nói: “ Là tôi tự nguyện đó, thực ra ở cùng ba cũng không có gì không tốt, tôi không được đi học, lại không biết làm việc gì, cái gì cũng làm không xong, được ba nuôi như vậy sẽ không sợ đói sợ rét, cũng không cần sống cuộc sống bữa no bữa đói, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chết rét, chết đói bên đường.”

“Thúc muốn nói, chỉ cần có thể cho thúc cuộc sống yên ổn thì ai cũng không sao? Ai có thể cho thúc cuộc sống tốt hơn, thì thúc sẽ đi theo người đó có phải không?”

“Tiểu Viêm cậu rất thông minh.”

Nghe vậy tôi như bị sét đánh trúng, tôi không thể tin nổi tiểu thúc sao có thể nói ra lời như vậy, tiểu thúc của tôi sao có thể là loại người vì tiền, vì cuộc sống an nhàn, mà cam tâm tình nguyện bán mình kia chứ? Tiểu thúc của tôi sao có thể đi làm chuyện dơ bẩn như vậy chứ?

Tiểu thúc ở trong lòng tôi luôn là thuần khiết không chút bụi bẩn, một tiên nhân từ trên trời xuống, vĩnh viễn cao quý như vậy. Nhưng tối hôm qua tôi thấy và những lời hiện tại tôi đang nghe, là gì chứ?

“Vậy những lời trước đây thúc từng nói với tôi được coi là gì hả?” Tôi không thể bỏ cuộc được.

“Tôi thấy cậu hình như có ý đối với tôi, tôi nhất thời hiểu kì nên”

Đã kích một lần nữa, khiến cho sức lực toàn thân tôi đều mất hết. Tôi thảm bại buông cánh tay giữ cửa ra, té bệt lên giường, tiểu thúc lập tức mở cửa chạy mất.

Tiểu thúc mà tôi biết không phải là như vậy đâu

Tuyệt đối không phải!

Tiểu thúc của tôi, dịu dàng lương thiện, thuần khiết không vấy bẩn, chỉ có thúc mới thật lòng thật dạ đối xử tốt với tôi, chúng tôi đã hẹn sau này phải sống bên nhau, cùng nhau hạnh phúc.

“Tiểu thúc, chúng ta bỏ trốn đi! Chỉ cần thúc đi theo tôi, tôi sẽ không đi học nữa, chúng ta lên thị trấn đi, tôi có thể đi làm công cho người ta, cho dù cực khổ mấy cũng được, tôi sẽ nỗ lực làm việc kiếm tiền để thúc có một cuộc sống an nhàn hơn hiện tại!”

Phải đó, tôi điên rồi, cho dù tiểu thúc không phải là người thuần khiết như tôi luôn tưởng tượng cũng không sao, cho dù tiểu thúc vì tiền mà bán mình cũng không sao, cho dù tiểu thúc không yêu tôi cũng không sao, chỉ cần có thể ở cùng tiểu thúc, bất luận chuyện điên cuồng đến đâu tôi cũng bằng lòng làm, thậm chí không tiếc cái giá phải trả là tất cả.

Hôm nay nhân lúc ông nội ra ngoài, tôi khó khăn lắm mới tìm đến tiểu thúc đề xuất ra thỉnh cầu chân thành của tôi. Tôi thậm chí đã quyết định, cho dù tiểu thúc không đồng ý tôi cũng phải cưỡng ép mang thúc đi.

“Tiểu Viêm cậu đừng khờ nữa.”

“Tôi nghiêm túc đó, tiểu thúc theo tôi đi, cái ông nội cho thúc tôi cũng có thể làm được!”

Tiểu thúc nhìn vào mắt tôi, rất lâu không nói câu nào.

“Tiểu thúc, theo tôi đi, vì thúc tôi có phải làm gì cũng được, thúc tin tôi đi!”

Tiểu thúc vẫn không nói chuyện, chính tại lúc tôi định cưỡng ép lôi thúc đi, thúc lại nhào đến đột ngột ôm lấy cổ tôi.

“Tôi đi theo cậu.”

Vẫn là chiếc xe đạp cũ nát đó, tôi dùng nó chở tiểu thúc của tôi, tình yêu của tôi, bắt đầu hành trình bỏ trốn.

Đến được thị trấn, tôi dùng số tiền học bổng còn lại thuê một căn phòng chỉ có 20 mét vuông, trong căn phòng tối tăm ẩm thấp, điều kiện rất kém, nhưng tiền thuê lại rẻ nhất. Tôi vốn không muốn để tiểu thúc phải sống trong căn phòng như vậy, dẫu sao tôi từng hứa có thể cung cấp cho thúc một cuộc sống tốt như của ông nội cho, nhưng tiểu thúc lại cố chấp bắt tôi thuê phòng này.

Đêm đầu tiên ở lại, tôi và tiểu thúc ngủ chung trên một chiếc giường. Tuy lúc nhỏ tôi và tiểu thúc cũng thường ngủ trưa cùng nhau, nhưng hiện tại, và quan hệ của chúng tôi đã không như trước nữa.

Tôi nằm trên giường cẩn thận ôm tiểu thúc vào lòng, sau đó tùy tiện hôn lên trán, má và môi của tiểu thúc, thúc cũng không phản kháng mặc cho tôi hôn, hơn nữa thỉnh thoảng còn đáp trả lại.

“Tiểu thúc, chúng ta thật sự ở cùng nhau rồi, căn bản không cần đến mười năm chúng ta đã ở cùng nhau rồi.” Hôn xong, tôi lại vui vẻ nói.

“Tiểu Viêm tôi rất sợ, chúng ta thật sự có thể ở bên nhau như vậy sao?” Cơ thể tiểu thúc run lên, ôm lấy cổ tôi.

Nghe vậy, tim tôi như bị bóng tối bao phủ, nhưng rất nhanh tôi ép mình phải phấn chấn lên.

“Tin tưởng tôi, tôi sẽ cố gắng kiếm tiền, tôi nhất định sẽ làm thúc hạnh phúc mà.” Tôi nói lời thề son sắt bên tai tiểu thúc.

Tiểu thúc lại không nói gì cả, chỉ lẳng lặng rúc vào lòng tôi. Tôi ôm chặt lấy tấm thân tiểu thúc, tôi nghĩ chỉ cần có thể ôm lấy tiểu thúc như bây giờ, tôi sẽ có đủ lòng tin và dũng khí để đối diện với tất cả khó khăn.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tiểu thúc vẫn còn đang ngủ say thì tôi đã thức dậy rửa mặt, sau đó ra ngoài tìm công việc. Huyện thành tuy rất nhỏ, nhưng việc làm cũng không khó kiếm, buổi trưa tôi đã tìm được công việc vận chuyển xi-măng ở một xưởng tư nhân, ngày mai là có thể đi làm.

Trở về nhà tôi vui vẻ nói cho tiểu thúc nghe tôi đã tìm được việc làm rồi, nhưng khi thúc biết được tôi phải đi làm công việc nặng nhọc, thì liền tỏ ra không vui.

Vì trước đây tình lực của tôi đại đa số đều tập trung lên việc học, chỉ khi đến mùa màng tôi mới giúp gia đình làm ruộng, cho nên tôi cũng không phải là một người giỏi làm việc nặng. Ngày đầu tiên đi làm tôi mệt đến sắp chết.

Khiêng gạch, kéo xi-măng, nói ra có vẻ rất đơn giản, nhưng mỗi khi đồng gạch nặng trình trịch và xi-măng đè lên vai tôi, tôi ngay cả đi đường cũng loạng choạng, chưa khuân được mấy bao thì chân đã bắt đầu mềm nhũn ra.

Mỗi khi trong lòng đang kêu khổ không ngớt, tôi lại ép mình nhớ đến tiểu thúc, ép mình cắn răng kiên trì tiếp. Một ngày như vậy trôi qua vai của tôi bị phỏng rộp lên, về đến nhà xương cốt toàn thân đều nhức nhối.

“Tiểu Viêm, sao vậy? Công việc cực lắm sao? Khó chịu ở đâu?” Tiểu thúc thấy tôi vừa về đến nhà đã rũ rượi ngã trên giường, nên lo lắng dò hỏi.

“Tôi không sao, thật sự không sao. Tiểu thúc tôi muốn ôm thúc, cho tôi ôm thúc là được rồi.” Tôi cười vô lực, nhìn tiểu thúc vì tôi mà lo lắng, tôi thấy hạnh phúc không gì bằng.

Tiểu thúc nghe, liền cởi giày nằm lên giường rúc vào lòng tôi, tôi vô lực ôm lấy cơ thể ấm áp của tiểu thúc, thì cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Khi đó dẫu sao tôi cũng là một thanh niên thân thể cường tráng, mặc dù ngày đầu đi làm mệt muốn chết, nhưng ngủ qua một giấc xong thì bao nhiêu mệt mỏi đã giảm đi, có điều cơ bắp toàn thân đều đau mỏi, mặc dù như vậy nhưng tôi vẫn kiên trì làm tiếp.

Công việc ở công trường mỗi ngày đều có quy định số lượng, nếu làm không xong sẽ bị trừ tiền, cho nên bất luận cơ thể có mệt mỏi đau nhức đến mấy, tôi cũng không cho phép mình ngã xuống, nhất định phải làm hết lượng công việc hôm nay.

Tôi cần tiền! Tôi phải nuôi tiểu thúc! Chỉ có tiền, tiểu thúc của tôi mới ở cạnh tôi mãi mãi!

Chính từ lúc đó tôi đã có một niềm tin kiên định như vậy, mãi đến rất nhiều năm sau tôi vẫn tin chắc như vậy.

Tôi ở công trường chống đỡ kết quả là vừa về đến nhà đã lăn ra ngủ, không muốn nói chuyện với tiểu thúc, có khi tôi mệt đến nỗi ngay cả nhìn thúc một cái cũng không có sức.

Ở công trường cực khổ hơn ba tuần, cuối cùng tôi đã dần dần thích ứng với công việc này, về nhà cũng không còn mệt đến nỗi chỉ có thể nằm trên giường không động đậy nổi.

Nhưng lúc này giữa tôi và tiểu thúc đã trở nên xa lạ, tôi cố gắng muốn nói chuyện với tiểu thúc, nhưng mỗi lần tiểu thúc đều chỉ trả lời ứng phó mấy câu. Thúc không còn quan tâm đến sức khỏe của tôi nữa, không còn ôm tôi ngủ nữa, còn thường xuyên rơi vào cơn trầm tư.

Mỗi lần nhìn thấy tiểu thúc vẫn đang chìm đắm trong suy tư, tôi luôn hoài nghi thúc ấy có phải là muốn rời khỏi, thúc ấy có phải là đang bất mãn cuộc sống mà tôi mang đến.

Khó khăn lắm mới qua được hai tháng, công xưởng đã hoàn thành, tiền công hai tháng đã nói rõ là một ngàn NDT, kết quả ông chủ công trường chậm chạp không chịu trả tiền, vì vậy tôi cùng mấy nhân công khác liên hợp lại đi đòi tiền mấy lần, đều bị ông chủ đuổi đi.

Có lần tên chủ đó còn tìm một đám tay chân đối phó với bọn tôi. Lần đó tôi bị thương rất nặng, đầu bị nứt một vết dài, máu chảy không ngừng. Khi về đến nhà thì dọa tiểu thúc hết hồn, thúc ấy cuối cùng đã chịu mở miệng quan tâm tôi, nhưng tôi nói không có gì, nói không cần lo, sau đó thì tự qua loa xử lý vết thương.

Ai ngờ một tuần sau, vết thương không những không hết mà còn bắt đầu mưng mủ, tiểu thúc ép tôi đến bệnh viện. Đường đến bệnh viện vừa khéo phải đi qua trường học của tôi, tôi mới nhớ học kì mới đã bắt đầu được một tháng rồi, nhìn học sinh vui vẻ đi vô trường, tim của tôi có một nỗi đau nói không nên lời.

Khi đó tôi mới phát hiện, tôi muốn đi học, tôi vẫn còn muốn đi học. Nếu như tôi có thể thuận lợi học hết đại học, có lẽ tôi và tiểu thúc sẽ không rơi vào hoàn cảnh bi thảm như hiện nay.

Đến bệnh viện, sau khi vết thương được rửa sạch và băng bó xong, bác sĩ lại kê đơn thuốc cho tôi. Một chuyến đi bệnh viện, đã dùng gần hết số tiền còn lại của tôi, tiền công chắc là không lấy được rồi, ngày tháng sau này không biết làm sao mà sống

Tôi nghĩ rồi lại nghĩ nằm trên giường ngủ thiếp đi mất, hôm sau tỉnh dậy phát hiện mình bị sốt cao, tiểu thúc luôn ngồi bên giường trông nom tôi.

“Tiểu Viêm, mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ kĩ rồi.”

Nghe thấy lời nói của tiểu thúc, tôi có một dự cảm không tốt, tôi cố gắng muốn chống người ngồi dậy nhưng lại làm động đến vết thương trên đầu, cuối cùng chỉ có thể vô lực nằm trên giường.

“Ngoài việc rời bỏ tôi, chuyện gì tôi cũng có thể đồng ý với thúc.”

“Tiểu Viêm, cậu đã không chống đỡ nổi nữa rồi, bây giờ còn bệnh thành như vậy Tiền cũng đã xài hết rồi, tôi còn ở cùng cậu nhất định sẽ phải chịu đói chịu khổ.”

Lời của tiểu thúc như những tảng băng nhọn, đâm xuyên qua trái tim tôi.

Tôi cố sức nắm lấy tay tiểu thúc.

“Tiểu thúc! Bây giờ tôi lập tức đi tìm việc làm, tôi có thể nuôi nổi thúc mà, thật đó, tôi xin thúc tin tôi đi!”

“Sức khỏe hiện tại của cậu còn có thể đi làm việc gì chứ? Cậu căn bản là một tên bần cùng! Căn phòng này sắp phải trả lại rồi cậu vốn không có tiền, chẳng lẽ muốn tôi ngủ cùng cậu ở ngoài đường hay sao? Tôi ghét nghèo khổ! Tôi ghét bị đói!” Tiểu thúc dùng biểu hiện của một kẻ tiểu nhân để kích động tôi, sau đó còn chán ghét vung tay ra khỏi tay tôi.

Tiểu thúc đó trước giờ tôi chưa hề nhìn thấy, tôi thậm chí không thể tin tưởng người con trai trước mặt mà tôi luôn yêu thương là tiểu thúc của tôi, nhưng tôi đã không còn quan tâm gì nữa, tôi chỉ cần tiểu thúc ở bên tôi.

“Tiểu thúc Tôi xin thúc, xin thúc tin tôi một lần nữaTôi làm được mà!”

“Tôi thật sự hối hận khi đó sao lại đồng ý yêu cầu ấu trĩ đó của cậu, tôi muốn về tìm ba, chỉ cần theo ba thì có thể sống tốt, còn cậu chỉ là một đứa trẻ vô năng mà thôi!”

Tiểu thúc nói xong, xoay người thật nhanh chạy ra khỏi phòng bệnh, tôi muốn ngồi dậy đuổi theo thúc, nhưng toàn thân một chút sức lực cũng không có, vết thương trên đầu hình như bị tét rời, tôi ngã trên giường đối diện với bóng lưng của tiểu thúc, không ngừng van xin thúc quay đầu lại, nhưng cuối cùng thúc ấy ngay cả một ánh mắt thương hại cũng không thềm để lại.

Khi cánh cửa khép lại, tôi cũng mất đi ý thức.

Tôi tưởng mình đã chết rồi, tôi thà rằng mình đã chết.

Nhưng khi tôi mở mắt ra, thì vẫn nằm trên giường bệnh của bệnh viện, bên cạnh là mẹ khóc đến đỏ hai mắt.

“Tiểu Viêm, mẹ có lỗi với con!”

Mẹ nâng tôi dậy rồi khóc, tôi vô tâm an ủi mẹ, một lòng chỉ muốn tìm hình bóng của tiểu thúc.

“Tiểu thúc đâu?”

“Hắn bây giờ đang ở trong nhà, con mau nằm xuống đi.” Mẹ nói như vậy rồi đem tôi đang muốn ngồi dậy ấn xuống giường, cơ thể hư nhược tôi chỉ đành ngoan ngoãn nằm xuống.

“Con muốn gặp thúc ấy! Con muốn gặp tiểu thúc!”

“Đừng gặp lại hắn nữa!” Trong ngữ khí của mẹ mang theo sự phẫn nộ.

“Thúc ấy từng nói muốn ở cùng con, thúc từng nhận lời con mà.” Tôi vô lực nhìn trần nhà màu trắng, trong lòng xông lên từng cơn chua xót, tôi vẫn không muốn đối mặt với sự thật là tôi bị tiểu thúc vứt bỏ.

“Tiểu Viêm, chuyện của con ta đều biết cả rồi, sau này con đừng nghĩ về hắn nữa, hắn sẽ không ở cùng con đâu, hắn, hắn bắt quá chỉ là”

“Không! Đừng nói nữa! Con không nghe.” Tôi kích động dùng tay bịt tai lại.

“Con hà tất phải vì người đó mà làm mình thành như vậy! Người như hắn căn bản ngay đến sự đồng tình cũng không cho con đâu.”

“Đủ rồi! Con không nghe! Không nghe!”

Tôi cố bịt chặt tai lại, nhưng lời của mẹ vẫn tàn nhẫn đâm vào trái tim tổn thương của tôi. Tôi cố gắng như vậy, con người đó ngay cả một chút cảm động cũng không có. Trong thời khắc tôi bất lực nhất, người đó thậm chí không muốn để lại một ánh mắt đồng tình cho tôi, hắn vứt bỏ tôi như vứt một thứ rác rưởi vô dụng.

Tất cả trong quá khứ đều giống như một câu chuyện cười, chỉ có bản thân tôi khờ dại rơi vào câu chuyện cười này đến không cách nào thoát ra.

Hiện nay đã đến lúc phải tỉnh táo rồi, tôi vì yêu một người như vậy mà cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Bắt đầu từ lúc này, tình yêu của tôi, trái tim của tôi, đã hoàn toàn chết đi.

4. Chương 4

Sau một tuần ở trong bệnh viện, tôi được xuất viện về nhà. Nhưng một khắc tôi cũng không muốn ở trong ngôi nhà đó, vội vàng thu xếp một số đồ lặt vặt, tôi lập tức trở về trường học.

Những ngày tháng trở lại trường cũng không dễ dàng gì, trong năm quan trọng nhất của cấp ba lại thiếu mất bài vở của hai tháng, nên khi học tôi luôn phải cố gắng nhiều hơn người khác.

Bài vở chồng chất làm cho tôi thở không nổi, cú đả kích do thất tình vẫn còn nặng nề đè lên tim tôi, khoảng thời gian đó là thời kì đen tối nhất trong cuộc đời tôi.

Tuy tôi đã nỗ lực đem tất cả thời gian dành cho việc học và làm bài tập, nhưng mỗi khi có được một chút rảnh rỗi, tôi lại nhớ đến tiểu thúc. Nhớ đến hần tốt với tôi trong quá khứ, nhớ sự ngọt ngào khi hần ôm tôi vào lòng, nhớ những nụ hôn lúc rung động. Thế nhưng, tất cả những gì tốt đẹp đều vì sự tuyệt tình và bản thủ của hần mà mất đi màu sắc.

Mỗi khi nhớ đến hần đã ruồng bỏ tôi, tôi lại hận hần thêm một phần, tôi không ngừng tự nói với mình tôi hận hần nhiều bao nhiêu, tôi muốn phẫn chấn, tôi muốn nỗ lực, tôi phải thi đỗ đại học để tương lai có được thành tựu.

Trải qua hơn một tháng không ngừng nỗ lực, cuối cùng tôi đã đuổi kịp tiến độ với bạn bè, sau đó mỗi lần thi cử tôi đều giống như trước đây luôn có mặt trong top 10 của khối.

Cả một năm cuối cấp ba, tôi hầu như không về nhà.

Đến tháng bảy là kết thúc khoá thi, tôi mới bắt đầu dĩ trở về nhà.

Về đến nhà, mỗi ngày tôi đều trốn trong phòng mình để đọc sách, thỉnh thoảng cũng hẹn mấy đứa bạn học ra ngoài chơi, cố hết sức tránh gặp mặt tiểu thúc. Mà thời gian đó, xác thực là tôi cũng không hề nhìn thấy tiểu thúc.

Kỳ thực hần là một tên nam nhân suốt ngày luôn giam mình trong nhà không bước ra ngoài, chỉ cần có ai đồng ý nuôi hần, cho hần ăn ngon mặc đẹp, hần sẽ sẵn lòng dang hai chân ra để hầu hạ đối phương.

Hần chính là kẻ dơ bẩn như vậy, vô sỉ như vậy. Nhưng lại luôn thích nguy trang thành bộ dạng thuần khiết lương thiện, hư tình giả ý đối với tôi. Nói cái gì mà nhất thời hiếu kì mới chấp nhận tình cảm của tôi, kì thực hần chỉ là muốn sớm tìm một chỗ dựa mới mà thôi.

Nếu sau khi ông nội chết, người không biết làm gì như hần ngoài việc dang rộng hai chân để hầu hạ đàn ông ra, giả như hần không tìm được người bằng lòng nuôi hần, vậy hần phải sống tiếp như thế nào? Có lẽ hần cho rằng tương lai tôi có thể có thành tựu, nên hần chỉ cần sớm ngày nắm được trái tim tôi, thì tôi sao có thể không cam tâm tình nguyện cung phụng hần chứ?

Cho nên hần dễ tiện lừa gạt tình cảm của tôi, để tôi từng bước rơi vào cái bẫy mà hần đã giăng ra.

Quả thực hần đã làm rất thành công, tôi đã rơi sâu vào trong chiếc thòng lọng đó, thậm chí điên cuồng đưa hần bỏ trốn, nhưng vì vậy mới để cho hần phát hiện ra tôi chỉ là một phế vật không thể làm ra tiền, cho nên hần thẳng thắn vứt tôi lại. Tôi đã thề tôi sẽ làm cho hần phải hối hận, sẽ có một ngày tôi phải khiến cho hần quỳ dưới chân tôi cầu xin tôi cần hần!

Cuối tháng tám, tôi lấy được giấy báo trúng tuyển vào một trường đại học danh tiếng, tháng chín tôi chính thức rời khỏi quê nhà đến nơi khác nhập học.

Rời khỏi toà thị thành nhỏ bé tôi từng ở, lúc đó không có ai ra tiễn tôi, tôi một mình leo lên xe lửa. Giấy phút chiếc xe lửa khởi động, tôi đã hạ quyết tâm vĩnh viễn sẽ không trở về đây nữa!

Thế nhưng, cho dù đã rời xa ngôi nhà khiến trái tim tôi một lần rồi một lần tan vỡ, tôi vẫn chưa thể hoàn toàn nhảy ra khỏi vũng lầy tình cảm đó.

Lúc vừa lên đại học, gần như mỗi đêm tôi đều mơ thấy tiểu thúc dùng ánh mắt khinh miệt nhìn tôi, cười nhạo tôi là một kẻ nghèo nàn kiết xác, sau đó lại xoay qua tựa lên người ông nội mà quỵên rũ bằng đủ mọi cách. Mỗi lần tỉnh lại từ giấc mộng tôi đều đau khổ bất kham, hiện thực nghèo nàn lại làm cho tôi thêm chán nản, vì vậy tôi bắt đầu đã tâm hùng hùng ép mình nhất định phải làm nên đại nghiệp.

Trước tiên tôi đem một số thời gian để dành cho việc học, mỗi học kì đều lấy được tiền học bổng ưu tú nhất. Tôi còn lấy danh nghĩa học sinh nghèo để xin làm việc ngoài giờ, lấy một ít thời gian để đi làm công kiếm tiền, như vậy học phí và sinh hoạt phí trên cơ bản cũng có thể tự mình giải quyết, còn tiền ở nhà gửi lên tôi cũng giữ lại hết, định lấy sau khi tốt nghiệp sẽ lấy đó làm vốn gây dựng sự nghiệp.

Đại học năm hai, tôi làm quen được với hai người lớp trưởng năm ba cùng học cùng khoa với tôi, khi đó họ đã bắt đầu kế hoạch gây dựng sự nghiệp cho tương lai.

Một năm sau, hai vị học trưởng thuận lợi tốt nghiệp, còn lập ra công ty nhỏ chế tạo và tiêu thụ thiết bị cơ khí, tôi dựa vào mối quan hệ tốt với hai người đó, mà có được một chân làm việc trong công ty họ. Đồng thời gian khổ lập nghiệp với bọn họ, tôi cũng học được rất nhiều kiến thức liên quan về mở rộng và tiêu thụ.

Tốt nghiệp đại học xong, tôi ở lại công ty đó làm bốn năm, khi đó công ty của hai vị học trưởng đã phát triển đến một qui mô nhất định. Chính tại lúc công ty phát triển đang tốt đẹp thì tôi xin từ chức, sau đó dùng số tiền dành dụm trong mấy năm mở một công ty giống như vậy, kì thực từ rất lâu khi chưa tốt nghiệp đại học, tôi đã lên kế hoạch tự lập địa vị cho mình rồi.

Tuy làm trong công ty của học trưởng tôi tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, nhưng khi hoàn toàn độc lập, bước đầu vẫn là một chuyện đối khó khăn. Vì giành mất tỉ suất thị trường sản phẩm, ngoài việc tuyên truyền và thiết kế, tôi còn phải mở rộng chuyên án sức hút thị trường.

Thời gian làm nghiên cứu và phát triển đó rất cực khổ, tài chính lại không đủ, tôi cùng mấy nghiên cứu viên trung thành đi ăn mấy bữa cơm, trong quá trình còn thường xuyên gặp phải những vấn đề nan giải khó giải quyết.

Đối diện với khó khăn, tôi từng vô số lần nghĩ đến việc bỏ cuộc, nhưng mỗi khi ý nghĩ này nảy sinh, tôi lại ép mình nhớ đến tiểu thúc từng cười nhạo tôi vứt bỏ tôi như thế nào, ép mình cắn răng kiên trì tiếp, giống như lần tôi làm khuôn vác ở công xưởng vậy, có cực khổ mấy cũng ép mình nghĩ đến tiểu thúc mà kiên trì tiếp, chỉ là lúc đó tôi vẫn còn yêu tiểu thúc say đắm, nhưng hiện tại tôi đối với hắn chỉ còn căm hận.

Dùng cả hai năm để nghiên cứu và phát triển hàng hoá đầu tiên, sau khi sản phẩm đã vào thị trường, tỉ suất hồi báo còn cao hơn rất nhiều so với dự tính của tôi, công ty vì kiếm được một vốn lớn, cũng bắt đầu có sức ảnh hưởng nhất định. Có điều đối thủ cạnh tranh trên thị trường vẫn còn rất nhiều, công ty phải tiếp tục tự chủ nghiên cứu ra sản phẩm mới mới có thể phát triển lên.

Ý thức được điểm này, tôi cùng nhóm nghiên cứu viên còn chưa kịp ăn mừng thành công đầu tiên, đã bắt đầu vào dự án tiếp theo.

Sáu năm sau, công ty của tôi với việc kĩ thuật kinh doanh mặt hàng sáng chế, rất nhanh đã chiếm lĩnh thị trường, qui mô của công ty dần dần khuếch đại ra toàn quốc, hơn nữa còn dần dần trở thành công ty dẫn đầu quốc gia trong lĩnh vực này, 33 tuổi giá trị tôi có trên trăm triệu.

Tôi thành công rồi, mỗi ngày tôi đứng ở tầng cao nhất trong toà nhà của công ty, xuyên qua lớp cửa kính nhìn xuống đô thị lớn ở dưới chân. Một câu nói của tôi có thể kéo được kinh tế của thành phố, cũng có thể phá huỷ kinh tế của nó, tôi chỉ cần cử động đầu ngón tay thì không biết sẽ có bao nhiêu người thật nghiệp phá sản, tôi có thể coi thường tất cả, tôi có thể không coi ai ra gì.

Nhưng thế giới tình cảm của tôi vẫn là một khoảng trống, rõ ràng tôi đã có tất cả những gì có thể có được, tôi cũng không còn mơ thấy tiểu thúc xem thường và cười nhạo tôi nữa, tôi cũng không vì mình nghèo nàn mà âu sầu chán nản nữa, nhưng nửa đêm khi giấc mộng về, ngoài khoảng không vẫn là khoảng không.

Vì vậy, tôi chuẩn bị cho mình một tiểu tình nhân khả ái, hắn rất trắng, rất đẹp, có một đôi mắt sáng, trên người luôn có mùi thơm thanh đậm, hắn nói chuyện rất nhẹ nhàng, hắn biết khóc, biết giận, biết đau khổ, chỉ duy nhất là không biết cười.

Còn ngôi nhà luôn lạnh lẽo kia từ hôm tôi rời khỏi đến giờ, tôi thật sự cũng chưa từng trở về.

Ngôi nhà đó chỉ có sự tổn thương, người trong nhà đó chỉ có sự lãnh đạm, tôi hận nó, thù hận chồng chất nhiều năm từ đầu đến cuối vẫn không thể nào ngừng được. Chỉ có đối với mẹ, tôi vẫn luôn áy náy nói không nên lời, bà nuôi dưỡng tôi, tôi lại vì thù hận với tiểu thúc mà chưa tận hiếu với bà.

Mùa xuân năm tôi 33 tuổi, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ từ dưới quê đã mười lăm năm chưa hề liên lạc, mẹ nói ông nội tôi qua đời rồi, xin tôi nhất định phải về nhà một chuyến.

Tôi rời khỏi nhà đã mười lăm năm rồi, trong mười lăm năm đó tôi chưa về lần nào. Tôi đã thề với lòng mình vô số lần, tôi sẽ không về ngôi nhà đó nữa, tôi cũng không muốn gặp lại người đó nữa.

Nhưng bây giờ ngang nhiên lại bị dao động!

Tuy trong điện thoại tôi miễn cưỡng đồng ý sẽ về, nhưng sự thật lòng tôi lại có cảm giác hứng thú nói không nên lời.

Tiểu thúc bây giờ biến thành như thế nào rồi? Hắn có xấu hổ không khi thấy tôi hiện giờ xuất sắc đến vậy? Có hối hận không? Hắn có quỳ bên chân tôi mà nhận lỗi không, sau đó cầu xin tôi cần hắn? Hay là ...

Trong lòng tôi có vô số nghi vấn, vô số giả thiết, sự thôi thúc trở về khiến cả người tôi nóng hực lên, tôi đã rất lâu rồi không cảm thấy hứng thú như vậy.

Tuy trong lòng nôn nóng trở về, nhưng mãi đến ngày chôn ông nội, tôi mới bước trên con đường trở lại quê nhà.

Hiện nay tôi đã hoàn toàn không như trước nữa, trên người mặc bộ tây phục cao cấp trị giá hơn mười mấy ngàn tệ, ngồi chiếc xe hào hoa sang trọng, bên cạnh còn có thuộc hạ đi theo.

Trong mười lăm năm, quê nhà cũng thay đổi không ít, vốn là thị trấn nho nhỏ nay đã phát triển thành thành phố. Mấy ngọn núi to ngăn cách thôn nhà tôi và tiểu trấn cũng đã được khai phá, sửa lại thành một con đường cao tốc.

Xe hơi băng băng chạy trên đường cao tốc, tôi nhìn qua lớp cửa kính thấy cảnh sắc ruộng vườn bên ngoài lướt vụt qua. Cho dù đã qua mười mấy năm, nhưng có một số kí ức vẫn rõ ràng cực kì. Tôi không biết con đường ruộng tôi đã từng chở tiểu thúc bỏ trốn nay còn tồn tại không, nhưng cảnh vật quen thuộc bên ngoài khiến cho quá khứ hoang đường kia lại tái hiện.

Tôi đeo kính đen, che đi cảnh sắc chói mắt bên ngoài.

Chuyện cho tới bây giờ, tôi không muốn nhớ lại nữa.

Khi xe dừng lại trước cửa nhà, tôi ưu nhã đẩy cửa xe bước xuống, tháo mắt kính, nhìn cánh cửa nhà tàn phá bất kham như trong ấn tượng, nay lại càng cũ nát hơn.

Cửa lớn không khoá, tôi đi trên bậc thềm ở cửa, đã không còn nhớ rõ đêm ba mươi của bao nhiêu năm trước, có hai thiếu niên ngồi ở đây, nắm tay nhau, truyền hơi ấm và dưng khí cho nhau.

Tại sao những chuyện rõ ràng đã quên từ lâu, lại giống như phim điện ảnh từng cảnh từng cảnh lặp lại trong đầu?

Tôi nắm chặt nắm đấm, bước nhanh rời khỏi nơi ưu phiền này.

Vào trong nhà, mỗi chỗ trong ngôi nhà này cũ kỹ hơn so với trong kí ức của tôi.

Tôi mới vào không lâu, mẹ đã phát hiện ra tôi đã trở về, từ trong nhà hứng thú chạy đến chỗ tôi, tôi biết bà vốn định ôm tôi, nhưng khi bà đến trước mặt tôi, thân hình cao lớn và bộ đồ mắc tiền của tôi làm bà phải khựng lại tại chỗ, không làm được động tác thân thiết nào.

“Tiểu Viêm cuối cùng con đã về rồi, mẹ rất nhớ con, thật đó.”

Mẹ mặc một bộ quần áo mặc dù không phải là cũ rách, nhưng vừa nhìn là đã biết hàng vỉa hè. Tóc của mẹ đã bạc một nửa rồi, mặt cũng không đến nỗi già nua, xem ra mấy năm nay mẹ cũng không phải chịu khổ.

“Mẹ, con cũng nhớ mẹ. Thi thể của ông nội ở đâu? Khi nào hạ táng?” Tôi nói rồi chủ động ôm lấy mẹ.

“Chỉ chờ con về thôi, đã chuẩn bị xong cả rồi.” Mẹ vui vẻ tựa vào lòng tôi mà gạt đi nước mắt.

“Định thổ táng hả?”

“Phải đó, đất cũng đã mua rồi.”

Tôi bắt đắc dĩ, cười cười buông mẹ ra, nghĩ đến nông thôn này, vì vậy không nói gì.

“Tiểu Viêm, mẹ đưa con đến linh đường của ông nội bá tể.”

“Đi thôi.”

Tôi theo mẹ đi vào nhà ông nội, vừa vào đã thấy cỗ quan tài màu đen đặt ở giữa, một hình bóng gầy ốm quen thuộc đang quỳ trước quan tài.

Bóng lưng đó thật sự quá quen thuộc, mỗi ngày quần lầy tôi làm tôi không được yên ổn. Cho dù bây giờ lại nhìn thấy, một thứ tình cảm không biết từ đâu bắt đầu khuấy động tận sâu trong nội tâm tôi.

“Trình Tẫn, cậu xem Tiểu Viêm về rồi này.” Mẹ vui vẻ nói với người đó.

Nghe vậy, tiểu thúc từ dưới đất đứng dậy, chậm chậm xoay người qua nhìn tôi.

Mười lăm năm không gặp hấn thay đổi rồi.

Trở nên già, trở nên xấu, vừa khô vừa vàng vọt, đôi mắt đen thâm quen cũng đã ảm đạm không ánh sáng.

Nhưng tại thời khắc hai mắt hấn đối diện với tôi, hấn cười rồi. Tuy nụ cười đó có mấy phần gượng gạo, nhưng hấn quả thực là đang cười,, cười dịu dàng đến vậy, cười đến mây nhạt gió nhẹ.

“Đã mười lăm năm rồi, tôi vẫn chờ được cậu trở về.” Hấn bình thản nói, âm thanh vẫn dễ nghe như vậy.

“Vậy sao? Cậu chờ tôi làm gì?” Đối với lời nói của hấn, tôi khinh miệt cười trừ.

“Không có gì, tôi chỉ muốn xem xem Tiểu Viêm sống có tốt không.”

Hấn vẫn bình tĩnh như vậy, dùng ánh mắt tràn đầy nụ cười mà nhìn tôi. Đây không phải là tiểu thúc của tôi, không phải là tiểu thúc xinh đẹp trắng muốt lại không biết cười trong kí ức của tôi.

“Không phiền cậu lao tâm, tôi bây giờ sống rất tốt.”

Tôi xoay người đi ra khỏi cửa.

Tôi không muốn nhìn thấy một tiểu thúc như thế này nữa, không, người đó căn bản không phải là tiểu thúc!

Lúc chôn ông nội tôi vẫn luôn đứng ở cuối hàng đưa tang, còn tiểu thúc đứng trên đầu.

Tiếng nhạc buồn đó làm tôi chán ghét đến choáng váng. Sau khi hạ táng hoàn tất, mẹ và tiểu thúc bắt đầu đốt giấy tiền. Từ đầu đến cuối, tôi bất quá chỉ là một kẻ bàng quang đứng nhìn, tôi đeo kính đen vào, lạnh lùng nhìn những người ngu xuẩn đang làm công việc ngu xuẩn.

Mẹ và tiểu thúc cuối cùng đã đốt xong nhang và giấy tiền, họ đứng dậy chuẩn bị đi, tôi cũng định nhanh chóng rời khỏi cái thôn bé tí này.

“Tiểu Viêm, ở lại ăn cơm đi.”

Khi tôi xoay người đi thì nghe thấy tiếng mẹ giữ tôi lại, không có gì, chỉ là hơi thất vọng.

“Con còn có rất nhiều việc phải làm.”

“Trời sắp tối rồi, chỉ ăn một bữa cơm thôi, nhất định sẽ không làm lỡ thời gian của con đâu.”

Mẹ vẫn cố gắng giữ tôi lại.

“Con không ...”

“Tiểu Viêm, xin cậu đó, ăn bữa cơm rồi hãy đi.”

Ngữ khí dịu dàng đó, vẫn ấm áp như trước đây, chậm chậm chảy vào trái tim sớm đã cạn khô của tôi.

Không biết từ khi nào, tiểu thúc đã đi đến bên cạnh đặt tay lên cánh tay tôi, tôi nghiêng đầu qua nhìn tiểu thúc. Gương mặt đó không biết là trải qua bao nhiêu phong sương, trong mười lăm năm lại già tới mức khiến cho tôi phải kinh hãi.

Có lẽ hẳn biết tôi kinh ngạc với sự già nua của hẳn, liền nhanh chóng gục đầu xuống.

Ý thức được tay của hẳn vẫn còn để trên tay tôi, cảm thấy rất quái dị, tôi hiếm ác phẩy tay ra khỏi tay hẳn.

“Ồ lại cũng được, nhưng cậu đứng xa tôi ra một chút.”

Tôi khinh thường hừ lạnh một tiếng, hẳn lại như rất vui vẻ, tôi không muốn nhìn thấy hẳn nữa, tự đi về phía nhà.

Từ khi gặp lại, tôi hoàn toàn không chú ý đến chân trái của hẳn, thật sự không chú ý.

Mãi đến khi hẳn và mẹ bận rộn làm thức ăn trong bếp, tôi mới nhìn thấy tư thế hẳn lê cái chân trái đi khắp khiêng, tư thế quái dị như vậy cùng với hình dáng của hẳn càng làm cho hẳn già thêm.

Phải ha, hẳn cũng đã bốn mươi ba tuổi rồi, đối với một người đàn ông bốn mươi ba tuổi tôi còn có thể yêu cầu hẳn xinh đẹp động lòng người như quá khứ nữa hay sao? Năm tháng chính là tàn khốc như vậy, bất luận dung nhan có đẹp bao nhiêu, cuối cùng đều do thời gian mà bào mòn đi nhan sắc.

Tôi sớm nên nghĩ tới hẳn không thể nào còn mỹ mạo động lòng giống như trong kí ức của tôi nữa, hẳn hiện tại bất quá chỉ là một lão nam nhân tàn tạ, là một người già nua khô héo, què một chân, không văn hoá không được tu dưỡng, một người từ nhỏ đã bị một lão già nông dân đùa giỡn thân thể. Đối với người như vậy còn nói hận gì nữa? Còn nói báo thù gì nữa?

Có lẽ tôi nên vui mừng, năm đó tôi thật sự không ở cùng hẳn, tôi nghĩ mình nhất định không thể nào chịu nổi cùng hẳn sống cuộc sống như vậy.

Thoáng cái tâm tình của tôi đã được thông suốt, tôi nghĩ cuối cùng tôi đã bò ra khỏi cái vũng bùn tình cảm vướng víu mười mấy năm, tôi đã được tái sinh, tôi sẽ không còn nhớ đến lão nam nhân tàn tạ bất kham này nữa!

Tôi cũng không ngồi nổi nữa, một chút cũng không muốn ăn đồ do tên nam nhân đó làm ra, tôi muốn rời khỏi, sau này vĩnh viễn quên đi vết bẩn từng tồn tại trong sinh mạng tôi.

“Mau chạy xe đi.” Tôi nói với tài xế.

Xe rất nhanh đã nổ máy, đưa tôi hoàn toàn rời khỏi ngôi nhà rách nát này.

Từ dưới què trở về ngôi nhà cao cấp của tôi, vốn tưởng rằng mình đã bước ra khỏi cơn ác mộng nhiều năm, nhưng một cơn ác mộng khác lại trình diễn.

Hình ảnh tiểu thúc mong manh đó, tư thế hẳn lê chân trái bước đi khắp khiêng đó không ngừng xuất hiện trong đầu tôi, để tôi ngày đêm ăn ngủ không yên.

Ở trong công ty, tôi căn bản không xem nổi những tư liệu phức tạp đó, hơn nữa tính tình luôn nóng nảy phát hoả với thuộc hạ.

Về đến nhà, tôi gọi “Tiểu tình nhân” mà tôi vẫn nuôi đến, nhìn gương mặt xinh đẹp quen thuộc đó tôi điên cuồng làm tình.

Nhưng vẫn không thoả mãn, vẫn nôn nóng bất an.

Lúc một mình, tôi hút thuốc không ngừng, cho đến tận khi miệng đắng nghét. Tôi thật sự không hiểu mình rốt cục bị làm sao.

Tôi tựa đầu lên chiếc ghế dựa bằng da, tay bất giác sờ vào túi áo vest, chạm phải một món đồ nhỏ tròn trĩnh lạnh lạnh, tôi lấy nó ra đặt ở trước mặt.

Một chú heo con bằng sứ, vui vẻ nhìn tôi, cười ngây ngô.

[Khi tôi không vui thì lấy nó ra ngắm, tâm tình cũng sẽ tốt hơn.]

Đã không còn nhớ rõ từ bao nhiêu lâu về trước, chủ nhân của nó khi tặng nó cho tôi đã nói như vậy. Tôi nhớ đó là lần đầu tiên từ khi sinh ra tôi có được sự quan tâm của người khác.

Tôi nhìn con heo nhỏ trong tay, bất giác cười lên, khi tôi ý thức được là mình đang cười thì trong lòng tôi lại nảy sinh một loại phần nộ.

Tôi cầm vật trong tay muốn hung hãn ném xuống đất, nhưng tay giơ lên được nửa lưng chừng, cuối cùng vẫn phải đành chịu thu tay lại.

Tại sao? Tại sao? Tại sao chứ?

Con người kia đã in lại dấu ấn trong đời tôi, sâu đến nỗi làm cho bản thân tôi phải sợ hãi!

Tôi thua rồi, một người lún quá sâu vào tình cảm chủ định là sẽ không thể chiến thắng.

Hai ngày sau, mẹ và tiểu thúc được tôi phái người đưa đến biệt thự của tôi.

Hôm đó sau khi hết giờ làm về nhà, nhìn thấy mẹ và tiểu thúc mặc bộ đồ nhà quê rỏ tiền ngồi ngay ngắn trên ghế sofa trong đại sảnh, nhìn thấy tôi về, hai người họ lập tức đứng dậy.

“Mẹ, đột ngột đón mẹ lên, trên đường có mệt không? Mẹ mau ngồi xuống đi.”

Khi tôi nói chuyện chỉ nhìn mỗi mình mẹ, sau đó đỡ mẹ ngồi xuống ghế, tiểu thúc ở bên cạnh có hơi lúng túng, nhưng vì tôi và mẹ đều ngồi xuống cả rồi nên hẳn cũng ngại đứng mãi, mới miễn cưỡng ngồi xuống.

“Tiểu Viêm, lần trước con không nói một tiếng đã bỏ đi, mẹ và tiểu thúc còn tưởng là tại làm quá lâu nên con giận mà đi chứ.”

“À, lúc đó đột ngột nhận được một cuộc điện thoại quan trọng, không rảnh nói với mẹ thì đã đi rồi, thật sự xin lỗi.”

“Tiểu Viêm Vậy lần này sao con lại đột ngột đón bọn ta lên vậy?”

“Con nghĩ con rời khỏi nhà nhiều năm như vậy, hai người ở dưới quê cũng rất cực khổ. Bây giờ con có tiền rồi, đương nhiên phải đón hai người lên sống cuộc sống của người thành thị chứ.”

“Tiểu Viêm hiếm có được đứa con hiếu thuận như con, trước đây là mẹ có lỗi với con.” Mẹ vừa nói vừa gạt đi nước mắt. “Thực ra bây giờ mẹ sống rất tốt, mẹ và tiểu thúc của con cũng đã hài lòng rồi, cuộc sống của người thành phố, bọn ta vẫn”

Mẹ vừa nói lại vừa nắm tay tiểu thúc, giống như tiểu thúc mới là con của mẹ vậy. Tôi nhìn thấy mà nói không ra mùi vị gì.

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, an tâm sống ở đây thì được rồi.”

Tôi nói xong, thì nháy mắt với người quản gia đằng sau, quản gia lập tức hiểu ý tôi, đi đến bên mẹ cung kính nói: “Lão phu nhân, tôi đưa bà đến phòng đã chuẩn bị sẵn, bà đi đường cũng mệt rồi?”

“Tiểu Viêm” Mẹ hơi khó xử nhìn tôi, tôi cười với bà.

“Mẹ, mẹ đi đi.”

Sau khi mẹ được quản gia đưa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người tôi và tiểu thúc.

Tôi thấy hẳn có vẻ rất khẩn trương, hai tay hẳn luôn bấu chặt vào chiếc túi xách làm từ vải bố màu xanh lính đặt trên đầu gối, trên người hẳn mặc bộ đồ bằng vải bố xấu xí đã lỗi thời, làm cho hẳn càng già thêm.

Nhìn hẳn như vậy, dù có chuyện muốn nói tôi vẫn không thể nói ra câu nào, tôi thậm chí hối hận tại sao mình lại đón hẳn lên đây!

Một lão nam nhân thô kệch như vậy căn bản ngay cả một chút giá trị để lợi dụng cũng không có, tôi không muốn nhìn hẳn thêm một lần nào nữa, tùy tiện xoay người đi vào phòng trên lầu, sau đó thô bạo tông sầm cửa.

Lúc không nhìn thấy thì luôn nhớ về hắn, nhưng sau khi nhìn thấy thì lại càng thêm ghét hắn. Tôi không biết rốt cục phải tính làm sao với hắn, ngã trên giường nghĩ tới nghĩ lui rồi ngủ mất. Nửa đêm cảm thấy một cơn gió lạnh, tôi tỉnh dậy. Nhìn đồng hồ đã ba giờ sáng, tôi vẫn phải ngồi dậy cởi đồ vest đi tắm.

Tắm xong mới nhớ đến sự tồn tại của tiểu thúc, tôi đi ra khỏi phòng, xuống lầu, nhìn thấy dưới phòng khách có ánh đèn mờ nhạt.

Tiểu thúc quấn một tấm chăn mỏng rúc trên ghế sofa ngủ, tấm chăn đó có lẽ là quần gia thấy hắn đáng thương nên mới lấy cho hắn.

Tôi đi đến trước mặt tiểu thúc ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn gương mặt già nua của hắn.

Mặc dù không còn xinh đẹp, nhưng vẫn khiến cho trái tim tôi xao động như trước đây. Bất giác tôi đưa tay muốn sờ lên mặt hắn, nhưng giây phút sắp chạm vào, tôi lại đổi thành thô bạo lắc hắn tỉnh dậy.

“Dậy mau, ai cho cậu ngủ ở đây?”

Tiểu thúc mở mắt mông lung nhìn tôi, khi đã nhìn thấy rõ tôi thì nhanh chóng ngồi dậy.

“Xin lỗi, tôi không nên ngủ ở đây, tôi đi ngay mà.” Tiểu thúc nói rồi cầm lấy chiếc túi bên cạnh đứng lên, sau đó thì thật sự bước tập tễnh ra cửa.

“Muộn như vậy định đi đâu?”

Nghe tôi nói hắn dừng chân lại, đối lưng với tôi.

“Tôi về quê”

“Chỉ một mình?”

“Phải.”

“Có tiền không? Cậu có thể tự nuôi nổi mình sao? Cậu không phải là được người ta nuôi quen rồi căn bản không biết kiếm tiền sao?” Tôi ngồi bắt chân trên ghế khinh miệt chằm chọc hắn.

“Tôi có thể đó”

Nghe thấy lời hắn, tôi cười lạnh một tiếng, đứng lên đi đến trước mặt hắn, sau đó nâng cằm hắn lên để hắn ngược nhìn tôi.

“Haha, để tôi xem xem. Khuôn mặt hiện tại của cậu, cậu nói xem còn tên đàn ông nào thích cậu chứ? Lẽ nào cậu định tìm phụ nữ sao? Phụ nữ kén chọn hơn đàn ông nhiều, lại nói cậu bắt quá chỉ là một thứ thối nát đã bị lão già kia chơi chán rồi, còn lê cái chân què kia đi, tôi thấy nuôi chó còn tốt hơn nuôi cậu.”

Lời xỉ vả nói ra xong làm lòng tôi sáng khoái một trận, nhiều năm rồi cũng chưa từng có loại khoái cảm như vậy.

“Phải, phải đó Người dơ bẩn như tôi chỉ làm bẩn mắt cậu, tôi nên đi về quê, sẽ có cách mà.”

Hắn không vì sự vũ nhục của tôi mà nổi giận, ngược lại còn ti tiện trả lời với tôi, việc này càng làm tôi thêm khinh bỉ hắn.

“Cậu tên phế vật này! Cậu bớt ngây thơ đi! Cậu nói xem bây giờ cậu có tiền không? Cậu muốn trở về? Ngay cả lộ phí cậu cũng không có cậu về đâu chứ?!”

“Tôitôi”

Cả nửa ngày hắn cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh, tôi nhìn đủ bộ dạng khổ sở của hắn rồi, một phát đẩy hắn ra, xoay người lên lầu.

“Theo tôi lên đây.”

Tôi vút lại một câu nói, sau đó tự lên lầu trước, đến trước cửa phòng tôi quay đầu lại nhìn, thấy hắn đang vịn lan can khó khăn đi lên lầu, trong chốc lát tôi có một loại kích động muốn đi tới đỡ hắn.

Hắn khó khăn lắm mới đi đến trước mặt tôi, tôi mở cửa phòng, sau đó mệnh lệnh cho hắn: “ Vào đi.”

Hắn do dự một lát, lê chân trái đi vào phòng tôi, tôi vào cùng, sau đó đóng cửa.

Tôi lấy từ trong tủ áo ra một bộ đồ ngủ, sau đó vút lên người hắn.

“Nhà vệ sinh ở đó, tự mình tắm rửa đi, xong rồi ra đây ngủ.”

Khi tôi nói chuyện vốn không muốn nhìn biểu hiện của hắn, nói xong tôi liền leo lên giường đi ngủ.

Buổi tối hôm đó hắn tắm xong lúc nào, từ lúc nào đến bên cạnh tôi, tôi một chút cũng không biết, ngày hôm sau tỉnh dậy tôi thấy hắn đang nằm sấp trên ngực tôi.

Tôi định đẩy hắn ra, nhưng nhìn thấy hắn ngủ bình lặng như vậy, vẫn không nỡ quấy rối giấc ngủ của hắn, cuối cùng tôi cố hết sức không làm ồn đến hắn chống người dậy, sau đó mới rửa mặt đi làm.

5. Chương 5

Tôi càng lúc càng không hiểu nổi mình, có khi tôi muốn đối xử tốt với hắn, giống như lúc tôi còn nhỏ vậy, có khi lại muốn tận tình vũ nhục hắn.

Nhìn thấy hắn tôi lại trở nên nóng nảy, không nhìn thấy hắn tôi lại càng nóng nảy hơn.

Một tuần sau đó, trên dưới trong công ty không ai mà không sợ tôi. Tôi nghĩ mình có phải là vì nhu cầu không đủ, vì vậy tôi tìm đến tiểu tình nhân, nhưng khi nhìn thấy mặt tiểu tình nhân, tôi thậm chí đến dục vọng cũng không có.

Tiểu tình nhân của tôi, tôi thật sự không biết tương mạo cũ của hắn là như thế nào, hắn từ đầu đến chân chỉ là một công cụ, một công cụ tôi dùng để làm tê liệt mình.

Tôi bắt hắn đi làm phẫu thuật chỉnh hình giống như tiểu thú, tôi bắt hắn học cách nói chuyện, cách hành động của tiểu thú, còn tìm chuyên gia đến để điều chế ra mùi nước hoa rất giống với mùi của tiểu thú trong kí ức của tôi cho hắn dùng, nhưng hắn rốt cục vẫn không phải là tiểu thú, có mô phỏng như thế nào cũng không giống.

Tiểu thú hiện nay đã không còn thanh tú đáng yêu như năm xưa nữa, vì vậy bây giờ nhìn thấy khuôn mặt của tiểu tình nhân, trong vô thức tôi lại cảm thấy tất cả đều là giả, không phải thứ tôi cần. Vì vậy tôi cho hắn một khoản tiền lớn làm phí chia tay, thả tự do cho hắn để hắn đi làm chuyện muốn làm.

Tiểu thú của tôi, tôi phải làm sao với cậu đây? Tôi phải làm sao mới có thể làm cho mình vui vẻ.

Tôi không biết, thật sự không biết.

Tôi cứ nuôi tiểu thú trong nhà như vậy, buổi tối thì chung giường chung gối với hắn. Trong nhà không phải không có phòng khác, chỉ là tôi không thể chịu được khi ở cùng một không gian với hắn mà không được nhìn thấy hắn bị cô lập. Nhìn thấy hắn tôi lại không muốn chạm vào hắn, đối với hắn tôi không có một tí dục vọng nào.

Tiểu thú từ đầu đến giờ đối với hành vi của tôi đều không có bất kì dị nghị gì, cũng vì hắn luôn trầm lặng đối với tôi, nên tôi không thể biết được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Hắn ở đến ngày thứ hai tôi đã cho người vút hết đồng quần áo hắn mang từ dưới quê lên, sau đó lại đi mua rất nhiều đồ đắt tiền hàng hiệu, cũng đưa thợ làm tóc đến sửa lại mái tóc cho hắn, thay đổi một trận xong tiểu thú không còn vẻ quê mùa nữa, trông chỉ giống như một người đàn ông trung niên bình thường.

Hôm đó tôi đi làm về rất sớm, tùy tiện tắm xong rồi lên giường ngủ, nhưng không tài nào ngủ được, mãi đến khi tiểu thú ở cạnh bên đã ngủ rồi tôi vẫn chưa ngủ.

Trong phòng là một mảng tối tăm, bên cạnh truyền đến hơi ấm của tiểu thú làm tôi có cảm giác an tâm lạ thường.

Dường như từ rất nhiều năm về trước, tôi đã luôn ảo tưởng sự an tâm như thế này, tôi có thể cho tiểu thúc hạnh phúc, tiểu thúc cũng ở cạnh tôi mãi mãi. Chúng tôi cứ như vậy sống cùng nhau đến già, cho đến ngày chết đi, chúng tôi cũng có thể nói với nhau: Cho dù hoá thành tro, đời này của tôi cũng không còn gì tiếc nuối nữa.

Đột nhiên tôi có một nỗi kích động muốn nắm lấy tay tiểu thúc, giống như nhiều năm trước tôi nắm tay hắn trong lòng bàn tay mình, tiểu thúc là sự ràng buộc duy nhất của tôi.

Tôi đang suy nghĩ đột nhiên cảm thấy một bàn tay thô ráp nắm lấy tay tôi, tiếp xúc như vậy làm cho tôi phải giật mình ____ Từ khi nào đôi tay mịn màng của tiểu thúc đã trở nên thô ráp như vậy?

Tôi vốn tưởng rằng tiểu thúc trong khi ngủ không cẩn thận nên gác tay lên tay tôi, nhưng khi tiểu thúc trở người qua đè lên ngực tôi, tôi mới biết tiểu thúc vẫn chưa ngủ.

“Tiểu Viêm ...”

Đêm khuya tối tăm vắng lặng, giọng của tiểu thúc nghe đặc biệt bi thương.

Tôi không biết hắn muốn làm gì, tôi không hề động đậy.

Không lâu sau, tôi cảm thấy trên ngực ươn ướt nóng hổi, là tiểu thúc đang khóc không thành tiếng.

Tại sao hắn lại khóc? Có gì đáng để hắn khóc chứ?

Không phải tôi đã cho hắn một cuộc sống yên ổn rồi sao? Hơn nữa cuộc sống đó không cần phải dùng thể xác để đổi lấy. Tôi đã tốt với hắn một cách vô điều kiện rồi, hắn nên cười, hắn nên đặc ý hưởng thụ sự si tình của tôi.

Nước mắt của hắn, rất cục vì cái gì mà rơi?

Hay là hắn có một chút xú hỉ hận? Hay có lẽ là thực ra hắn cũng có một chút xú nào đó thích tôi?

Không biết bao lâu hắn mới ngẩng đầu lên, tay của hắn đưa lên trán tôi, đẩy mái tóc rối nằm trước trán, hắn dùng ngón tay thô ráp sờ lên chỗ vết sẹo khó xem trên trán của tôi.

Thì ra hắn vẫn còn nhớ, vẫn còn nhớ vết tích lưu lại khi chúng tôi cùng bỏ trốn.

Trong chớp nhoáng tôi cảm thấy, năm đó hắn thật sự thích tôi, nhưng vì cuộc sống an ổn nhất thời nên mới tiện vứt bỏ tôi.

Tôi nên tha thứ cho hắn không?

Nếu như hôm nay tôi chỉ là một tên ăn mày, hắn có còn bình lặng ở bên tôi không?

Ngày hôm sau khi tôi vừa ra ngoài thì trời đổ mưa to, tận đến buổi tối khi tôi về trời vẫn còn lác đác mưa, không khí rất ẩm, nhiệt độ cũng hạ xuống mấy độ.

Khi tôi vào phòng mình nhìn thấy tiểu thúc hình như là vừa tắm xong vẫn còn đang quấn khăn tắm, tiểu thúc sắc mặt trắng bệch ngồi bên mép giường, vẻ mặt trông rất đau, như đang cố nhịn cái gì đó.

“Sắc mặt không tốt lắm? Không sao chứ?”

Tôi hỏi hắn, hắn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không có gì thì mau đi thay quần áo đi, hôm nay trời lạnh coi chừng bị cảm đó.”

Nghe vậy hắn cười cười, cố gạt đầu. Tiểu thúc hiện giờ đã biết cười rồi, tuy nụ cười hơi gượng gạo, nhưng hắn đã thường xuyên cười với tôi.

Tôi đến trước tủ áo cởi áo vest định thay đồ, nhưng vừa mới cởi áo ngoài đã nghe thấy tiếng kêu thảm sau lưng.

Tôi xoay đầu lại, nhìn thấy tiểu thúc nằm ngã trên sàn tay che lấy đầu gối. Tôi biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, vội vàng chạy qua.

“Cậu sao rồi? Nói đi!”

Hắn cắn chặt môi, nói một cách vô lực: “ Khôngkhông có gì mấy năm nay cái chân này của tôi có một chút bệnh thôi ...”

“Cậu!” Tôi vốn muốn nói gì đó, nhưng lại ngưng, không muốn tỏ ra quan tâm quá nhiều về hắn.

Tôi bồng cả người hắn lên, đặt lên giường.

“Thấy không khoẻ thì ngủ đi.”

Hắn gật gật đầu.

Ngoài cửa có tiếng ai gõ cửa. Tôi đi mở, thì ra là mẹ.

“Tiểu Viêm, con qua đây một lát.”

Mẹ có vẻ hơi bí mật kéo tôi ra ngoài, sau đó nói: “ Tiểu Viêm à, mấy năm nay chân của tiểu thúc con có bệnh, đặc biệt là khi thời tiết thay đổi đột ngột, chân của hắn sẽ đau đến không đi đứng được.”

“Vậy sao? Chân của hắn rốt cục bị gì vậy?”

“Việc này Tóm lại con đừng lo nhiều, cái này là thuốc bác sĩ ở dưới quê kê cho hắn, con thoa thuốc cho hắn là được rồi.”

Mẹ nói rồi đem lọ thuốc nước đựng trong chai thuỷ tinh dúi vào tay tôi.

“Mấy năm nay tiểu thúc sống như thế thế nào?”

Mẹ nhìn tôi, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “ Hay là tự con đi hỏi tiểu thúc đi.”

Nhìn mẹ đi khỏi, tôi trở vô phòng, tiểu thúc toàn thân co rúm lại nằm trên giường, xem ra có vẻ rất đau. Tôi kéo chăn ra, trở người hắn qua đối mặt với tôi.

“Tiểu thúc, tôi thoa thuốc cho thúc nha.”

Lâu lắm rồi mới xưng hô như vậy, ngay cả tôi cũng giật mình, không ngờ cách xưng hô này đến giờ tôi còn có thể nói ra một cách tự nhiên như vậy, có lẽ hắn cũng bất ngờ, nên ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi kéo vạt dưới của chiếc khăn tắm ra, liền nhìn thấy chiếc đùi trắng muốt tinh tế như xưa, nhưng trên đùi lại có mấy vết sẹo to.

Tôi không nghĩ nhiều, mở nắp lọ thuỷ tinh ra, đổ thuốc ra lòng bàn tay, sau đó xoa bóp nhiều lần lên chân hắn. Hắn nằm không hề động đậy, mặc cho tôi làm.

Lúc đầu tôi chỉ chú ý đến việc thoa thuốc, không cảm thấy có gì không thoả đáng.

Tay của tôi không ngừng lên xuống trên đôi chân trắng như tuyết đó, dần dần, kí ức của một mùa hè oi bức lại hiện lên.

Khi đó đôi tay trắng muốt của hắn đã đánh thức một loại tình cảm ẩn sâu trong nội tâm tôi, hiện giờ đôi chân trắng nõn thon gọn của hắn lại dẫn dắt dục vọng sâu thẳm trong nội tâm tôi.

Ngay cả bản thân tôi cũng kinh ngạc, thực ra không phải tôi không có ham muốn đối với hắn, chỉ là trong tiềm thức của tôi không ngừng trốn tránh mà thôi.

Tôi biết tôi không nên tiếp tục động tác này nữa, vì tôi biết nếu cứ như vậy mình sẽ làm ra chuyện gì, nhưng tay của tôi không ngừng lại được, vốn chỉ là thoa thuốc đơn giản lại biến thành sờ nắn có mùi sắc tình.

Tôi không ngừng nhắc nhở mình phải tỉnh lại, tôi không muốn chạm vào hắn, hiện nay hắn chỉ là một lão nam nhân, cần bản không đáng một xu để tôi chạm vào hắn. Nếu như hôm nay trên người tôi không có một văn tiền, hắn vẫn sẽ như năm xưa không chút lưu tình mà rời khỏi tôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy tay của hắn đặt lên tay tôi.

“Đủ rồi, tôi không sao rồi. Tiểu Viêm, cảm ơn cậu.”

Hắn dịu dàng cười với tôi, gần đây hắn cười càng lúc càng nhiều. Tôi đột nhiên hiểu ra rằng, vì hiện giờ tôi có tiền, cho nên mặc dù là gắng gượng hắn cũng sẽ luôn cười với tôi.

Tay của tôi dừng lại trên đùi hắn, tôi nhìn bàn tay khô ráp của hắn, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, vì vậy tôi hung hăng hất tay hắn ra.

“Dừng đừng bàn tay bẩn thỉu của cậu chạm vào tôi.”

Tôi hung ác trừng nhìn hắn, hiển nhiên hắn chưa thể hoàn hồn lại từ sự dụ dỗ vừa nãy của tôi, ngẩn ngơ nhìn tôi một lúc, sau đó thì nhắm mắt lại.

“Xin lỗi, tôi quên mất Tiểu Viêm rất ghét tôi. Nhưng, thật sự cảm ơn đã thoa thuốc cho tôi.”

“Phải đó, tôi hận cậu! Tôi hận không thể đích thân bóp chết cậu! Nhưng tôi sẽ không làm bẩn tay của mình đâu.” Tôi nói, rồi dè lên người hắn làm tư thế như muốn bóp cổ họng hắn, chỉ có điều trên tay hoàn toàn không dùng sức.

“Nếu như tôi chết có thể làm cho Tiểu Viêm vui vẻ, tôi có thể tự mình ra tay ...”

“Ai cho phép cậu chết hả? Ai cho phép, tôi muốn cậu đau khổ! Tôi muốn cậu sống không bằng chết!”

Tôi thô bạo xé chiếc khăn tắm của hắn, nhìn thấy bờ ngực yếu ớt trắng muốt, liền dùng tay sờ lên.

“Thân thể của cậu đã quen mùi đàn ông rồi phải không? Ông nội chết rồi chắc là cậu cô đơn lắm phải không? Tắm thân khô cần này của cậu, có lẽ chỉ có lão già đó mới thích thôi?”

Tôi không biết mình đang nói cái gì, trong lòng của tôi chỉ có một ý nghĩ muốn xâm phạm hắn.

Tôi trở người hắn qua, dùng ngón tay tùy tiện chọc vào hậu huyệt hắn mấy cái, sau đó kéo dây kéo quần mình lấy phân thân ra đối chuẩn với hậu huyệt của hắn mà hung hãn cắm vào.

Tôi biết hắn chảy máu rồi, động tác của tôi càng thêm mãnh liệt, muốn phá nát hắn, muốn đâm xuyên hắn, muốn để cho hắn vĩnh viễn không thể quên tôi, cho dù chỉ nhớ đến sự thô bạo của tôi cũng được. Hắn từ đầu đến cuối không hề phản kháng, đối với sự thô bạo của tôi hắn cũng chỉ cố gắng dè nén thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu rên.

Tôi bắn ra tinh dịch xong, lù ra khỏi người hắn, đem cơ thể bị thương của hắn vứt trên giường, còn tôi tránh vào trong phòng tắm.

Tôi mở vòi nước lạnh để nước xối lên đầu mình, tôi đã làm gì rồi, tôi rốt cục đang làm gì vậy? Sao tôi lại suy đồi đến mức đi cưỡng bức một lão nam nhân không chút nhan sắc kia?

Cái gì là tình cái gì là ái, đã đoạn tuyệt từ mười sáu năm trước khi hắn nhẫn tâm ruồng bỏ tôi! Tại sao tôi lại đưa hắn lên đây để tự dày vò mình? Tại sao tôi còn phải cam tâm tình nguyện sống trong nỗi ám ảnh mà hắn đã để lại cho tôi?

Tôi muốn hắn cút! Cút về vùng quê thối tha của hắn, được gã đàn ông nào đó bao cũng được, nhặt rác ăn cũng được, chuyện của hắn vốn không liên quan đến tôi!

Tôi thật sự đã hạ quyết tâm, nhưng quyết tâm yếu ớt như vậy sang đến ngày thứ hai đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi bị tôi đối xử như vậy, hắn hư nhược nằm trên giường gần một tuần mới khỏe lại, nhưng có được một lần, tôi như ma xui quỷ khiến bắt đầu muốn có lần thứ hai, lần thứ ba

Làm tình với hắn một chút cũng không thoải mái, nhưng tôi thích ngược đãi làm với hắn, mỗi đêm, mùi vị tiến nhập vào cơ thể hắn làm tôi mê đắm, làm tôi phát cuồng.

Hắn giống như ma túy, một khi đã nghiện rồi thì không cai được.

Lúc đầu mỗi ngày hắn gần như không xuống giường nổi, ngày tháng lâu dần, hắn cũng dần thích ứng được với sự thô bạo của tôi, có lẽ là vì trong vô thức tôi luôn hạ thủ lưu tình với hắn.

Ban ngày khi tôi không ở nhà, tiểu thúc lại ở trong nhà trồng hoa cỏ. Lúc đầu tôi không chú ý, mãi đến một ngày mùa xuân năm sau, tôi về nhà lúc buổi chiều, đột nhiên phát hiện trong vườn nở đủ loại hoa tươi đẹp đẽ, hương thơm nhạt dào dạt lên mặt, có một cảm giác như bị bao vây trong mùi của hắn.

Khi tôi đang đứng thẩn thờ trong vườn, thì đột nhiên cảm thấy có nước bắn lên người mình, nhìn chỗ nước bắn ra, tôi thấy hấn đang đứng trong luống hoa, cầm cái vòi nước màu đen.

“Xin lỗi, tưới trứng cậu rồi.”

Hấn đang cười, nụ cười nhu hoà tự nhiên, tuy trên mặt hấn không giấu được những nếp nhăn, nhưng vẫn làm cho những bông hoa kiêu diễm xung quanh vì nụ cười của hấn mà mất đi màu sắc.

Giây phút đó, tôi phát hiện mình đã có được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc được kiến lập trên cơ sở tiền bạc cũng tốt, tôi đã có được hạnh phúc khát vọng bao nhiêu năm rồi. Những thứ tôi muốn không nhiều, tôi chỉ muốn khi tôi đi làm về nhà mệt mỏi được nhìn thấy hấn dựa vào cửa cười với tôi.

Từ hôm đó, mỗi ngày tôi luôn cố gắng về sớm, vì vậy mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hình bóng hấn bận rộn trong luống hoa.

Có một hôm tôi về nhà, nhìn thấy hấn đang ngồi ngẩn ngơ trước một mầm cây con, tôi đi qua hiếu kì ngồi xổm xuống cạnh hấn.

“Đây là cái gì?”

Nghe thấy tiếng của tôi hấn giật mình, nghiêng đầu nhìn thấy tôi bên cạnh, hấn ngượng ngùng cúi thấp đầu nhìn mầm cây của hấn.

“Tôi ...tôi chỉ nghĩ, khu vườn này cần một cái cây.”

“Cây? Cây to hả? Cây gì vậy?”

“Cây táo.”

Nghe thấy đáp án của hấn tôi không nói gì nữa, mặt cũng bắt giác mà hơi sượng đi.

“Tôi không có ý gì khác đâu, tôi ...tôi chỉ là muốn ăn táo thôi Thật đó!”

Lời nói đó càng làm rõ thêm tâm tư của hấn.

Tôi đứng dậy, xoay người đi vào nhà.

Cây táo, đối với chúng tôi mà nói là đặc biệt nhất. Tôi nhớ chính là từ cây táo trong vườn nhà trước đây đã khiến cho tôi phạm phải một sai lầm không thể cứu vãn được.

Phải rồi, kì thực giữa tôi và hấn căn bản chính là một sai lầm.

Nhưng đến giờ tôi vẫn cố bảo vệ sự sai lầm này, hơn nữa còn muốn để nó tiếp diễn mãi mãi, sau đó mệnh danh cho nó là: Hạnh phúc.

Ngày tháng cứ như vậy đơn giản bình lặng trôi qua, tôi liều mạng kiếm tiền, tôi muốn làm cho mình càng giàu hơn, vì chỉ có như vậy tiểu thúc mới mãi mãi không rời bỏ tôi, cho dù chỉ là hạnh phúc giả tạo cũng được, cho đến khi tôi và hấn đều già rồi chết đi, như vậy hạnh phúc của bọn tôi sẽ không phải là sự giả dối ngắn ngủi nữa, mà là chân chân thực thực tiếp diễn cả đời.

Tôi ép mình phải càng cố gắng thêm, thậm chí còn thường xuyên đem công việc về nhà làm. Tôi muốn tiền, tôi muốn kiếm tiền đủ để chúng tôi dùng cả kiếp cũng không hết!

Tôi kiên trì giữ vững niềm tin, có tiền sẽ có hạnh phúc.

Người con gái tên Liêu Na đó tôi quen biết trong buổi triển lãm xe, nghe nói cô tôi là thiên kim tiểu thư của một tổng giám đốc công ty.

Kì thực nói là tình cờ gặp ở buổi triển lãm, chỉ bằng nói rằng có người đã cố ý sắp xếp cho tôi và Liêu Na “thân cận”. Một người đàn ông ba mươi tuổi cao to bảnh bao nhiều tiền của như tôi trước giờ luôn là tiêu điểm của xã hội nữ giới, chỉ cần một ánh mắt tùy ý của tôi, thì không biết có bao nhiêu nam nữ phải phủ phục.

Tôi rõ ràng là một người ưu tú như vậy. Nhưng mười năm nay, trong lòng tôi chỉ có một người, thậm chí tôi đáng thương đến độ phải dùng tiền để giữ lại người đó.

Trong mười lăm năm không có hẳn, đã có bao nhiêu nam nữ từng tỏ tình với tôi, nhưng tôi chỉ tìm một thiếu niên ngoan ngoãn, bắt hẳn đi phẫu thuật chỉnh hình, bắt hẳn giả làm người kia. Trong mười lăm năm, tôi cũng chỉ lên giường với cậu thiếu niên thể thân đó, tôi thường cảm thấy mình ngây thơ đến tột cùng.

Vì trước giờ không thay đổi người tình, cho nên tôi gần như không có vụ tai tiếng nào, vì vậy tôi càng trở thành đối tượng theo đuổi của những tiểu thư nhà giàu. Cho tới nay, chuyện những tiểu thư phú gia tự động tìm đến nhà vẫn không ngừng. Giả vờ ngây thơ cũng có, quyến rũ cũng có, thông thường chỉ cần tôi làm mặt lạnh quát họ mấy tiếng, họ sẽ không dám quấy rối tôi nữa.

Nhưng người con gái tên Liêu Na này lại không giống, cho dù tôi có thô bạo với cô ấy đến đâu, cô ấy vẫn có thể tươi cười quanh theo. Bây giờ mỗi lần nhìn thấy nụ cười đáng chết của cô ấy, thì tôi liền có một niềm kích động muốn mượn sát thủ giết cô ấy.

Liêu Na con người này không biết nên nói là cô ấy quá cố chấp hay là quá biết cách đeo bám, bị cố ấy quấn lâu rồi, dần dần tôi cũng không còn ngại nữa, mặc cô tôi làm gì thì làm.

Buổi sáng hôm đó, tôi đang chăm chú nhìn bảng số liệu trên máy vi tính, điện thoại chợt reo lên, trên màn hình hiển thị một chữ tiếng Anh chướng mắt: Honey. Tôi biết nếu như không nghe, thì buổi sáng của tôi đừng hòng yên tĩnh.

Nhấn nút nghe, trước tiên tôi phải để điện thoại cách xa xa lỗ tai mình khoảng một mét, nhưng vẫn nghe thấy tiếng thét của cô ấy từ bên kia: “Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại của em chứ!”

Sau khi cô ấy la hét xong, tôi mới đưa điện thoại lại bên tai.

“Có chuyện gì?”

“Em đang ở dưới công ty.”

“Làm gì?”

“Hôm qua em và một người bạn đi trên phố thấy một chiếc ví, em muốn anh hôm nay đi mua với em!”

“Rất xin lỗi, đại tiểu thư, tôi còn công việc.”

“Anh thật sự là kẻ cuồng công việc mà! Công ty của anh lớn như vậy, bớt làm việc mấy tiếng cũng không chết đâu.”

“Tôi bớt làm mấy tiếng đồng hồ thì sẽ mất đi mấy trăm ngàn, cô đền cho tôi hả?”

“Cái gì chứ! Vậy em kêu ba em đến cho anh được không? Hay ...hay là em đem tấm thân em đền cho anh thấy sao hả?”

Nghe ngữ khí kinh tởm của cô tôi, tôi hận không thể tắt điện thoại ngay lập tức.

“Nhan sắc của cô, tôi không thích.”

“Cố Viêm! Anh dám nói lại một lần nữa cho tôi nghe xem! Lão nương tôi hôm nay sẽ tìm người đập công ty anh liền đó!”

Cô tôi đem hết những bản sắc anh hùng ra gào hét, còn may tôi kịp đem điện thoại ra xa.

“Cố Viêm, tôi không cần biết! Hôm nay nếu như anh không đi với tôi, thì tôi sẽ lên toà soạn báo Thương mại nói anh bội tình bạc nghĩa với tôi ...”

“Được rồi được rồi, đại tiểu thư tôi đi với cô được rồi chứ? Cô ngoan ngoãn ở dưới lầu chờ tôi mười phút, tôi sẽ xuống liền.”

“Vậy còn được?”

Tắt điện thoại, tôi nhìn qua loa bản báo cáo một lượt, sau đó giao nó cho giám đốc.

Vừa đến lầu một, từ xa đã nhìn thấy Liêu Na ăn vận thời trang gợi cảm, chiếc áo bó sát để trễ ngực ngay cả váy cũng ngắn cùn cùn càng tôn thêm thân hình cao gầy hoàn mỹ của cô ấy, trên mặt Liêu Na chỉ đánh phấn mỏng, mùi phấn son cũng không nồng nặc như những phụ nữ khác.

Liêu Na tuy cá tính khó chơi, nhưng thực ra rất thẳng thắn thông minh lại không làm ra vẻ, toàn thân tràn trề mùi hương đặc biệt của phụ nữ, tôi thỉnh thoảng suy nghĩ, nếu như tôi thích cô ấy cũng là một việc tốt.

Cô ấy nhìn thấy tôi, mừng rỡ chạy qua, dùng cánh tay nhỏ nhắn của mình quàng qua tay tôi. Mới đi chưa được mấy bước, cô ấy đã dừng lại.

“Lại sao nữa?” Tôi hiếu kì hỏi.

Cô ấy đứng trước mặt tôi, ngón tay thon dài đặt lên cà vạt của tôi.

“Cà-vạt của anh bị lệch.”

Ngón tay của cô xiết lại mấy cái, sau đó mới thả ra, tiếp tục quàng tay dựa vào tôi, chúng tôi mới đi thêm được mấy bước nữa, tôi đã bị một người đang đi đến làm cho kinh ngạc.

Tiểu thúc lê cái chân trái khập khiễng đi về phía tôi, đến trước mặt tôi thì dừng lại.

“Tiểu ... Viêm, cái này sáng nay ra ngoài cậu quên mang theo cái này, tôi nhìn không hiểu là cái gì, nhưng tôi sợ nó quan trọng nên tự mình mang đến.” Hấn nói rồi cười lên, sau đó đưa cho tôi một bản báo cáo.

Tuy hấn đang cười nhưng nụ cười của hấn còn gượng gạo và khó xem hơn tất cả những lần trước.

Tôi cầm lấy tập hồ sơ, mặt không tỏ một chút biểu hiện nào nói câu: “Cảm ơn.”

Sau khi đưa đồ cho tôi xong, hấn thẳng thắn xoay người, bước từng bước khó xem rời khỏi.

Hấn mới đi được vài bước, Liêu Na bên cạnh tôi đã lớn tiếng hỏi: “Người què này là ai vậy? Sao ông ấy lại ở nhà anh?”

Hấn chắc chắn đã nghe thấy câu hỏi của Liêu Na rồi, lưng của hấn hơi run lên.

“Là tiểu thúc của tôi.”

“Chân của ông ấy có trị được không? Anh có tiền như vậy sao không giúp ông ấy trị?”

Câu hỏi của Liêu Na đã nhắc nhở một vấn đề mà lâu nay tôi đã bỏ quên.

Tôi nhìn hấn gian nan lê cái chân nửa tàn phế đi ra khỏi toà nhà công ty, chợt nhớ đến rất nhiều rất nhiều năm trước đây, một đêm mưa to, hấn cũng vì mang đồ cho tôi, mà nửa đêm chạy đến trường đại học tìm tôi. Đêm đó là lần đầu tiên tôi nhận biết được tình cảm mình dành cho hấn, cũng là lần đầu tiên tôi thổ lộ tình cảm của mình.

Tôi yêu hấn, chỉ đơn giản như vậy. Bất luận là trước đây hay hiện tại, đều chưa từng thay đổi.

Sau lần đó tôi chọn một ngày, sớm giao hết công việc cho cấp dưới, sau đó lái xe về nhà đón tiểu thúc.

Khi tôi về đến nhà, nhìn thấy tiểu thúc đang ngồi thơ thẩn một mình bên cây táo mà hấn trồng. Cây táo được hấn cố công bồi đắp đã cao được hơn một mét, cành lá non mềm giống như cảm giác mà hấn mang đến cho tôi.

“Tiểu thúc.”

Nghe thấy tiếng tôi kêu, hấn kinh ngạc quay đầu lại nhìn tôi.

“Tiểu Viêm sao lại đột ngột quay về vậy? Quên đồ gì hả?”

Hấn khẩn trương đứng dậy, lê cái chân định đi, tôi lại nắm lấy cánh tay hấn.

“Không phải, tôi đến đưa thúc đi một nơi.”

“Đi, đi đâu?”

“Thúc theo tôi là được rồi.”

Tôi đỡ hấn chậm rãi đi ra xe, tôi để hấn ngồi vào chỗ trợ lí rồi mới lên xe.

Trên đường hấn lộ vẻ rất khẩn trương, mãi khi đến nơi hấn mới hơi thả lỏng.

“Tại sao lại đưa tôi đến bệnh viện?”

“Không tại sao cả?”

Tôi đưa hấn đến khoa chiếu xạ, Vương Bình làm ở khoa chiếu xạ là bạn cùng phòng thời trung học của tôi, quan hệ rất bền.

Vì là người quen, cho nên kết quả chụp hình của tiểu thúc có rất nhanh. Khi Vương Bình đem bản chụp X quang đặt trên màn hình, tôi vừa nhìn thì đã biết chân trái của tiểu thúc tình hình không được khả quang.

Sắc mặt của Vương Bình tỏ vẻ trầm trọng.

“Cậu rất thông minh, chắc cậu cũng nhìn thấy rồi, chân của thúc ấy”

“Như thế nào?”

“Có lẽ là không trị được.

“Sao có thể chứ!”

Vương Bình lấy ngón tay chỉ lên chỗ xương khớp mắt cá khác với người thường của tiểu thúc: “Cậu xem ở đây, có lẽ đã bị tổn thương từ mười mấy năm trước rồi. Vì khi bị thương không được trị liệu và định hình, khi xương liền lại sẽ trở nên dị dạng. Nhiều năm như vậy duy trì không lo, bây giờ cho dù phẫu thuật nắn lại, có lẽ cũng không thể đi được như người bình thường. Sau này cậu phải chú ý đừng để cho thúc ấy làm những việc phải vận động chân, để tránh phần xương bị thoát vị đâm vào vùng thịt xung quanh. Hơn nữa thúc ấy hiện giờ đã có tuổi rồi, cơ năng sức khoẻ cũng thoái hoá dần, tôi thấy sức khoẻ của thúc ấy không được tốt lắm, tốt nhất cậu phải chú ý hơn, đừng để thúc làm việc cực nhọc nữa.”

“Thật sựkhông trị được sao?Bao nhiêu tiền cũng được mà”

“Cổ Viêm, cậu nên hiểu rõ có những chuyện không phải có tiền là làm được.” Vương Bình lời thâm ý sâu vỗ vỗ vào vai tôi.

Rời khỏi bệnh viện, tôi lái xe chở tiểu thúc đi dạo đủ chỗ.

Ánh đèn lập loè trên đường phố chiếu lên gương mặt không có biểu hiện của tiểu thúc, khiến cho tôi không biết phải làm sao.

“Tiểu thúc, chân của thúc sao lạithành như vậy?” Tôi thông qua chiếc kính chiếu hậu, thỉnh thoảng nhìn sang tiểu thúc.

“Có một lần không cẩn thận trượt ngã từ cầu thang, sau đó không đến bệnh viện chữa nên trở thành như vậy.” Hấn nói xong, liền rơi vào cơn trầm lặng nhìn ra ngoài cửa xe.

Thực ra tôi đã đủ tốt với hấn lắm rồi, chân của hấn tàn hay không tàn căn bản không phải là chuyện của tôi, cho dù hấn có cơ thể hoàn hảo, tôi cũng không thể đem hấn ra trước mặt mọi người, nói cho mọi người biết quan hệ của tôi và hấn.

Huống hồ gì có lẽ ngày nào đó, tôi không còn tiền nữa, chắc chắn hấn sẽ lại không chút lưu tình mà bỏ rơi tôi.

Tàn thì tàn đi, có lẽ sự tàn tật của hấn sẽ làm cho hấn khi rời bỏ tôi sẽ không thẳng thắn như trước nữa.

Tôi không ngừng thuyết phục mình, nhưng tôi biết, tôi chỉ ghét người khác dùng ánh mắt quái dị nhìn hấn, ghét người khác cười nhạo hấn là thằng què, ghét nhìn thấy hấn bị người khác làm tổn thương trong vô tình.

Người này là của tôi, vô luận tình yêu của tôi dành cho hấn vẫn còn bị tổn thương, nhưng chỉ có tôi mới có thể làm chủ.

6. Chương 6

Liêu Na người phụ nữ khó chiều đó, cô ấy thích nhất là tìm tôi đi dạo với cô ấy khi tôi đang làm việc.

Tôi không hiểu phụ nữ, càng không muốn hiểu.

Đối với những yêu cầu vô lý hết lần này đến lần khác của Liêu Na, lòng nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn. Hôm đó sau khi cùng cô ấy dạo khắp khu mua sắm trong thành phố cả một ngày, buổi tối dùng cơm trong nhà hàng cao cấp, sau đó cô ấy lại thúc ép uy hiếp bắt tôi lái xe đến bãi biển ngoài ngoại ô để hóng gió.

Thực ra tôi thật sự không muốn phải tay bỏ cô ấy sớm, tôi đi cùng cô ấy là vì có một số chuyện cần nói rõ.

“Cố Viêm, anh xem cái vỏ sò này rất đặc biệt.”

Cô ấy đưa một miếng hình đẹp màu trắng lác lác trước mặt tôi, tôi cầm lấy cái vỏ sò trong tay cô ấy, sau đó dùng hết sức ném nó ra biển.

“Cố Viêm! Tên khốn kiếp này! Anh dám vứt nó, em lệnh cho anh lập tức đi nhặt nó về để làm vui lòng bốn tiểu thư.”

“Đại tiểu thư, cô có muốn câu kính gì thì cũng tới đây thôi, ok?”

“Gi vậy chứ! Lạnh quá à! Á ____ Gió biển ở đây làm em lạnh quá, anh truyền cho em chút hơi ấm có được không?” Cô ấy nói rồi bỏ vào lòng tôi, sau đó cho tay vào trong túi áo vest của tôi.

“Cô bớt giả bộ đi.”

Tôi đẩy cô ả ra, nương theo ánh trăng nhạt nhìn thấy cô ấy đang lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Hi hi, cuối cùng để em lấy được rồi.”

Lần này trong tay cô ấy cầm là heo con bằng sứ của tôi.

“Cô làm gì vậy! Trả cho tôi!” Chỉ trong chốc lát tôi đã nổi cáu lên.

“Lần này anh lại muốn ném à, hay là ...” Cô tôi ngáp ngừng một lát, rồi cười xảo quyết.

“Có cần em vứt nó giúp anh không?”

“Trả cho tôi?”

“Không trả!”

Nói xong cô ấy dốc sức chạy dọc bờ biển, tôi liền đuổi theo, chạy chưa được mười phút cô ấy đã kiệt sức ngã trên cát, thở hổn hển.

Tôi ngồi xổm xuống cạnh cô ấy, chìa tay ra.

“Trả cho tôi, đừng chọc tôi giận.”

Cô ấy ai oán liếc tôi một cái, đem món đồ nhỏ đặt vào tay tôi. Nắm chặt heo con trong tay, tôi liền bỏ nó vào túi áo trong.

“Cố Viêm, thử với em một lần có được không?” Cô ấy cười rồi nhào vào tôi, tôi cùng cô ấy ngã trên cát.

“Em tuyệt đối là tốt hơn so với người phụ nữ hiện tại của anh.”

Liêu Na dựa lên người tôi, tay đặt trên ngực tôi vẽ vòng tròn, tôi giạt lấy tay cô ấy.

“Tôi chơi với cô đến hôm nay thôi.”

“Gi chứ! Một lần cơ hội cũng không cho em sao?”

“Làm anh em thì được.”

“Xi! Chẳng thú vị gì hết.”

Cô ấy giật tay ra khỏi, sau đó ngồi dậy ôm đầu gối ngồi trên cát. “Thật là đáng ghét, người ta vốn còn định ngoài anh ra thì không lấy ai cả.”

Nghe giọng của Liêu Na tôi biết cô ấy đang khóc, tôi cũng ngồi dậy, khẽ ôm lấy cô ấy.

“Cô nương ngọc, người theo đuổi cô còn rất nhiều mà.”

“Anh chính là khôn kiếp nhất, người ta đã nằm lên anh anh cũng không cần!”

Cô ấy nhào vào lòng tôi sáng khoái khóc một trận.

.....

Khi về đến nhà, tiểu thúc đã ngủ rồi. Tôi bắt chắp cả người toàn đất cát, ngồi trên ghế sofa cách tiểu thúc không xa, lấy thuốc ra hút.

Tôi biết hút thuốc có lẽ từ khi công ty được thành lập không bao lâu, vì không đủ thành thực tôi lại phải tự vận hành công ty, mỗi khi đối diện với áp lực lớn, tôi thường thấy mình bị đè nén đến thở không nổi nữa. Lần đầu nếm mùi vị thuốc lá, tôi mê cảm giác nuốt mây nhả sương kì diệu, cả thân và tâm đều có được sự thoải mái.

Tôi đã mệt lắm rồi, mệt đến hoàn toàn không muốn cử động. Nhìn tiểu thúc ngủ say, gương mặt hẳn bị ánh trăng bạc bao phủ, trắng đến gần như trong suốt, trong mơ hồ tôi lại nhìn thấy tiểu thúc của quá khứ.

Hắn xác thực là đã trở nên già rồi, xấu rồi, nhưng tâm ý của tôi đối với hắn vĩnh viễn không thay đổi.

Hôm nay dù cho hắn có mang một bộ mặt như quái thú, tôi vẫn chọn như vậy, tôi không biết mình lại yêu hắn sâu đậm đến mức như vậy, tình yêu của tôi đối với hắn làm cho tôi cảm thấy sợ hãi.

Không có sự vướng vít của Liêu Na, cuộc sống của tôi khôi phục lại như trước.

Đương nhiên, Liêu Na là một cô gái khó mài dũa, thỉnh thoảng cô ấy vẫn bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, sau đó lại nhanh chóng rời khỏi. Không lâu sau, Liêu Na cho tôi biết cô ấy đang quen với một người nhỏ hơn cô ấy ba tuổi, tôi và cô ấy cũng đã xác định ranh giới “Anh em”.

Một năm lại qua đi, khi mùa xuân đến, vì có mẹ nên nhà tôi vẫn giữ truyền thống cũ. Đêm ba mươi, mẹ, tiểu thúc và tôi quây quần nhau cùng gói sủi cảo.

Ăn được một nửa, quản gia đột ngột đưa một cô gái vào _____ là Liêu Na.

Đối với việc cô ấy không mời mà đến tôi có hơi kinh ngạc, cô ấy vừa vào phòng khách thì trước tiên và lễ phép chào hỏi mẹ tôi và tiểu thúc, sau đó thì thoải mái quần lấy tôi, kéo tôi qua một bên.

“Ba em nói mừng bốn này muốn mời anh đi Tây thành chơi golf.”

“Không rảnh.”

“Em và bọn Tiểu Bân ngày mốt định lên núi cắm trại, anh cũng đi cùng đi!”

“Không đi!”

“Đáng ghét! Vậy ngày mai chúng ta đi chơi bowling đi!”

“Cô tìm Tiểu Bân đi đi.” Tiểu Bân chính là bạn trai hiện nay của cô ấy.

“Hắn nói ngày mai không rảnh, cho nên em mới đặc biệt tới đây tìm anh đó! Em thật sự rất ghét tét, không có ai đi chơi với em! Em không cần biết, anh phải đi với em!” Cô ấy vừa nói vừa nũng nịu lay lay cánh tay tôi.

“Đại tiểu thư, tôi cũng không rảnh ...”

“Em điều tra rồi, công ty của anh được nghỉ tới mùng năm!”

“Tôi còn có rất nhiều sổ sách cần xem, nếu làm không xong sẽ mang đến tổn thất không nhỏ cho kinh tế, đến lúc đó ba của cô cũng đền không nổi.”

“Cố Viêm, anh đúng là tên cuồng công việc mà!”

Cô ấy đột ngột không lắc tay tôi nữa, sau đó đưa tay lên đầu tôi.

“Cố Viêm, anh cũng có tóc bạc!” Nhìn tư thế cô ấy xem ra là định nhổ giúp tôi sợi tóc bạc.

Nhưng không chờ cô ấy hành động, chỉ nghe thấy tiếng đồ vật bị rơi trên đất, phát ra tiếng vỡ thu hút mọi ánh mắt trong đại sảnh.

Là tiểu thúc không cẩn thận làm rơi cái chén trên tay, sắc mặt hần không được tốt lắm, ngồi xồm trên đất cùng mẹ thu dọn mảnh vỡ. Tôi đang định ngăn hần đừng làm, thì quản gia đã mang chổi và sọt rác đến xử lý những mảnh vỡ đó.

“Xin lỗi, tôi thấy không khoẻ.”

Lúc này tôi mới chú ý tiểu thúc hình như đang hờn dỗi, hay tôi nên nói là hần đang ghen?

“Trình Tẫn, tôi đỡ cậu lên lầu nghỉ ngơi.” Thấy tiểu thúc tập tễnh xoay người đi lên phòng, mẹ cũng đi theo đỡ thúc lên.

“Bác gái tốt với tiểu thúc của anh thật!” Liêu Na nói bên tai tôi.

“Đúng đó, nói ra cũng thật là kì lạ.”

“Kì lạ?”

“Không có gì.”

Liêu Na còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng điện thoại của cô ấy reo lên. Nhận điện thoại cô ấy vui vẻ trò chuyện khoảng mười phút mới tắt, sau đó lại nói một tiếng bye bye với tôi rồi chuồn đi.

Tôi lên lầu vào phòng mình, nhìn thấy tiểu thúc đang nằm một mình trên giường,

Hần nhìn tôi không nói chuyện, tôi cũng không mở miệng, ngồi xuống ghế sofa, tiện tay lấy một gói thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa.

Khi cả căn phòng đầy mùi thuốc lá hần mới chịu mở miệng: “Tiểu Viêm, bớt hút đi, không tốt cho sức khoẻ.”

“Vậy sao? Đàn ông đều thích cái này.”

Tôi thấy gói thuốc trong tay cho hần, hần chụp lấy rồi đem đặt trên tủ ở đầu giường.

“Tôi”

Hần xoay lưng lại với tôi mà nói chuyện, tôi chờ hần nói tiếp, nhưng hần chậm chạp không nói ra câu gì khác.

“Sao hả?” Tôi không có nhẩn nại.

“Tôi muốn về quê.”

“Về quê làm gì? Ở đây không phải rất tốt hay sao?”

Tim của tôi bắt đầu đập mạnh, tôi cảm thấy đáp án mà tôi luôn nghĩ tới đã không còn xa nữa.

“Tôi ở đây sớm muộn cũng sẽ bị đuổi thôi”

“Phải đó, rất khó nói.”

“Cho nên vẫn là về quê hầu hạ mấy ông già đó thì tốt hơn.”

Nghe vậy, có thứ gì đó trong đầu tôi bị nứt ra, tôi phần nộ xông tới xoay người hần qua, đè hần xuống giường, lấy tay bóp cổ hần.

“Cậu nói cái gì! Cậu nói lại một lần nữa cho tôi nghe!”

“Lần đó nếu cậu không trở về thì tốt rồi, Lý đại gia ở đầu thôn đã đồng ý, sau khi ba chết tôi sẽ qua ở với ông ấy”

“Đồ cặn bã! Cậu thích mấy lão già đến vậy sao?”

Tôi phần nộ tát hấn mấy cái tát.

“Tất nhiên là tốt hơn Tiểu Viêm rồi.”

Lẽ nào lúc tôi vừa đón hấn lên, hấn muốn tôi thả hấn về quê, thì ra chỉ là do tấm thân tàn tạ bất kham của hấn vẫn còn có người thích! Tôi lại ngu xuẩn như vậy, thì ra là tôi luôn đa tình cho rằng hấn thật sự thích tôi, chỉ là không muốn nói với tôi.

Thực ra trong lòng hấn, tôi có làm sao cũng không bằng mấy lão già gớm ghiếc đó, cho dù tôi nỗ lực đạt được thành tựu và địa vị như ngày hôm nay, cho dù tôi cũng có thể mang đến cho hấn cuộc sống an ổn và vui vẻ, hấn cũng không cần, hấn vẫn không chấp nhận mối chân tình của tôi.

Tôi cực khổ cố gắng đến hôm nay, toàn bộ đều là sai lầm.

Phải đó, tôi từ lâu đã biết giữa chúng tôi là sai lầm, tôi lại nỗ lực để nó tiếp tục sai lầm, còn mệnh danh cho nó là hạnh phúc.

“Tôi khó hầu hạ hơn mấy lão già đó sao? Tôi làm không bằng mấy lão già đó hả? Tốt thôi, tôi sẽ cho thúc ném thử cái gì gọi là thô bạo thật sự.”

Tôi nổi giận bắt đầu xé nát quần áo của hấn, không ngừng gặm nhấm da thịt hấn, để lại cả dấu răng. Sau đó tôi trực tiếp giật quần dài của hấn ra, nhấc mông hấn lên cao, bài khai hai bên ra rồi cuồng bạo xung kích vào giữa. Động tác của tôi còn thô bạo hơn so với lần đầu tiên cưỡng bạo hấn, tôi một lần rồi lại một lần bắn tinh dịch vào trong hấn.

Cơn giận làm tôi gần như mất đi năng lực khống chế, đến khi mệt đến không thể làm được nữa, phân thân của tôi vẫn để bên trong hấn, rồi đè lên hấn mà ngủ thật say.

Ngày hôm sau thức dậy, rút phân thân của mình ra, lại nhìn thấy hậu huyệt của hấn chảy máu không ngừng, tôi thử cầm máu, nhưng máu trộn lẫn tinh dịch chảy ra không ngừng, lúc này trên mặt hấn hoàn toàn không còn tí máu, cơ thể cũng hơi cứng đờ. Tôi thử kêu hấn, nhưng hấn đã hôn mê bất tỉnh.

Ý thức được tình hình nghiêm trọng, tôi dùng chăn bao lấy tiểu thúc, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Bác sĩ chữa trị cho tiểu thúc xong, cũng không hỏi tôi cụ thể vì sao lại bị thương, chỉ cảnh cáo tôi phải nghĩ cho sức khỏe của tiểu thúc, nội trong nửa năm không được làm chuyện đó nữa, sau này có muốn cũng phải làm thật kiềm chế.

Tôi cảm thấy áy náy, nhưng khi nhìn thấy hấn, tim của tôi lại bị bao trùm một nỗi phần nộ của bi thương.

Tôi lại lần nữa rơi vào tình trạng không nhìn thấy hấn thì đau khổ, nhìn thấy rồi lại nổi giận. Có khi nhìn hấn, tôi thậm chí bị kích động đến muốn giết chết hấn, tôi rất sợ sự kích động này một ngày nào đó sẽ biến thành hành động.

Tôi biết tôi không thể đến gần hấn nữa, vì vậy tôi nhờ mẹ đến bệnh viện chăm sóc hấn.

Hấn xuất viện về nhà, tôi đành phải mỗi ngày đều không về nhà, có khi thẳng thẩn ngủ lại trong công ty luôn, có khi lại đến quán bar uống rượu suốt cả đêm. Thỉnh thoảng về nhà, tôi lại mệt đến độ ngã bệt trên ghế ở phòng khách mà ngủ, hôm sau tỉnh dậy, lại thấy trên người được đắp một tấm chăn bông.

Tôi rất muốn gạt mình rằng tấm chăn này là mẹ đắp cho tôi, nhưng nó quá quen thuộc, còn mang theo mùi vị riêng biệt của tiểu thúc.

Cái kiểu dụ dỗ này quá đáng ghét rồi, hấn luôn dùng nhu tình để bện cho tôi một giấc mộng tốt đẹp đẽ, sau đó lại tàn khốc tiêu huỷ giấc mộng đẹp của tôi.

Tôi hận hấn! Tôi thật sự hận hấn!

Tôi cảm thấy mình đã sắp không thể chống đỡ nổi nữa, vì tiểu thúc, tôi đã hao phí tất cả tinh lực của mình.

Tôi đã mình đầy thương tích rồi, đã mệt mỏi bất kham rồi, tôi không thể chịu được tình cảm hấn đối với tôi nữa. Tôi nghĩ, , đã đến lúc phải buông tay rồi.

Tôi nên đi tìm một sự bắt đầu mới.

Tôi thật sự đã nghĩ như vậy.

Một hôm tôi trở về nhà, nhìn thấy trên chiếc tủ ở đầu giường có đặt một tờ giấy viết: “ Cảm ơn đã chăm sóc, tôi phải đi rồi, xin bảo trọng.”. Tôi đột nhiên có cảm giác được giải thoát, đồng thời cả người như bị hút rỗng đi.

Tiểu thúc, đi rồi, để lại một mảnh giấy rồi vô thanh đi mất.

Tôi nằm trên giường che mặt.

Không có hấn, tôi rất mệt, có hấn, tôi càng mệt hơn.

Đi thì đi đi, tôi sẽ không đuổi theo hấn nữa, trong lòng tôi thầm lập lời thề.

Chính tại lúc tôi mệt mỏi nhất, cửa phòng mở ra, tôi khấn trương ngồi dậy, nhìn thấy người vào là mẹ.

“Tiểu thúc của conĐi rồi.” Mẹ vừa vào đã nói với tôi chuyện tôi không muốn nghe nhất.

“Đủ rồi, hấn đi thì đi, đừng nhắc đến hấn trước mặt con nữa.” Tôi ngã trên giường nằm xấp xuống, quay lưng lại với mẹ.

“Tiểu Viêm, đừng hận tiểu thúc, tiểu thúc hấn kì thực là thật lòng đối với con.”

“Đủ rồi! Đủ rồi! Con không muốn nghe chuyện của hấn nữa.”

Tôi giống như một đứa con nít vùi đầu vào trong gối, mẹ ngồi bên cạnh, dịu dàng vuốt tóc tôi, tự nói chuyện.

“Thực ra, chuyện của con và tiểu thúc ta đều biết hết. Trước đây, khi hấn vừa vào nhà ta cũng rất ghét hấn, cảm thấy hấn dơ bẩn, nhưng sau đó ta mới biết thật ra hấn là một đứa trẻ rất kiên cường.”

“Hứ, chuyện này liên quan gì đến con?” Tôi khinh miệt hừ lạnh một tiếng.

“Thật ra năm đó con đưa tiểu thúc bỏ trốn, sau đó hấn một mình chạy về nhà, hấn nói con ở ngoài bị thương rất nặng, vì cứu con, để con có thể tiếp tục đi học, hấn quỳ mấy ngày liền trước cửa nhà ông nội, chân của hấn cũng từ đó mà không khỏe.

Khi con lên đại học, ông nội bị trúng gió bại liệt, lúc đó nguồn thu nhập duy nhất trong nhà chúng ta chính là mấy mẫu ruộng của ông nội con. Ông nội không làm việc được nữa, nhưng vì nuôi con ăn học, Trình Tấn tiểu thúc của con đã chủ động chống đỡ cho gia đình này, vì để kiếm tiền công việc nào hấn cũng làm.

Vốn chân của hấn đã không được khỏe, sau đó vì thường phải ngâm chân trong nước để làm việc mà bị nhiễm phong thấp, chỉ cần thời tiết thay đổi bất thường thì chân sẽ đau đến không đi nổi.

Sau này có lần hấn đi làm việc cho một nhà giàu trong thôn, không biết vì sao mà bị người ta đánh gãy chân.” Mẹ nói xong, nhịn không được phải lau đi nước mắt.

“Khi đó phải lo cho con ăn học, lại phải trị bệnh cho ông nội, còn gánh vác việc chi tiêu trong gia đình, cái chân của hấn vốn không có tiền để chữa, hấn cảm thấy hơi khỏe, liền bắt đầu ra ngoài làm việc kiếm tiền, kết quả chân mới trở thành như bây giờ

Lúc đi đóng tiền học phí cho con, trong nhà không ai biết chữ, hấn còn lấy mấy cuốn sách giáo khoa cũ của con mà tự học

Trình Tấn vì con mà cố gắng chống đỡ đến bây giờ”

Nghe lời mẹ nói, tôi vội vã cầm mảnh giấy đưa lên trước mặt, xem đi xem lại.

Tôi rất hi vọng tất cả những gì mẹ nói đều là dối trá, nhưng nhìn tờ giấy trong tay, tôi biết đó không phải là giả, tôi cố nhiên không chú ý đến việc tiểu thúc vốn không biết chữ lại để lại giấy cho tôi. Tiểu thúc nói chân của thúc là do bị ngã cầu thang, nhưng quê nhà của tôi vốn không có nhà nào có lầu.

Khó trách tiểu thúc lại già như vậy, chẳng trách tay của tiểu thúc lại thô ráp như vậy, chẳng trách trên người của tiểu thúc lại có nhiều sẹo như vậy

Đến bây giờ tôi mới biết, thì ra sự thành công của tôi tất cả đều được kiến lập trên máu và nước mắt của tiểu thúc.

Tiểu thúc nói thích tôi, nói cho dù hoá thành tro cũng muốn ở cùng tôi, đều không phải là giả.

Nhưng tôi không biết khi hắn vứt bỏ tôi hắn phải dùng tâm tình gì để nói ra những lời đó, tôi không biết hắn dùng tâm tình gì để vì tôi mà liều mạng kiếm tiền, tôi cũng không biết hắn phải dùng tâm tình như thế nào để chờ đợi tôi, kẻ gần như không có ngày về, tôi không biết tâm tình hắn ra sao khi hắn bị tôi vũ nhục, tôi càng không biết hiện tại hắn dùng tâm tình gì để rời xa tôi một lần nữa.

Tôi không biết, thì ra tôi không biết gì cả

Tôi rơi vào cơn tự hận mình rất lâu không cách nào dứt ra khỏi, trước giờ tôi chưa từng nghĩ cho tiểu thúc. Tôi luôn xem mình là kẻ bị hại, đã làm rất nhiều chuyện tàn nhẫn với tiểu thúc mà không biết.

So ra, tôi chỉ là một kẻ vừa ti tiện vừa ích kỷ mà thôi.

Sau khi biết được chân tướng sự việc, tôi mông lung trong một thời gian.

Đối với chuyện ở công ty tôi một chút cũng không muốn xử lý, mỗi ngày tôi không ngừng hút thuốc uống rượu, mãi đến hôm sau đầu đau đến không thể suy nghĩ được nữa mới thôi.

Thật ra tôi muốn đi tìm tiểu thúc, nhưng lại sợ gặp thúc, tôi sợ chúng tôi gặp mặt chỉ làm cho cả hai khó xử.

Hôm đó, tôi muốn tỉnh táo một lát, đi vào trong vườn. Cây táo kia đã cao hơn tôi rồi, cành lá yếu ớt mong manh, tôi chạm vào thân cây, giống như chạm vào tiểu thúc, tay của thúc cũng khô ráp như thân cây này vậy.

Sự nhớ thương về tiểu thúc trong chốc lát đã lan tràn ra, tôi không nhận được nữa ôm lấy thân cây nhỏ nhắn.

“Tiểu thúc ...”

Tôi khẽ gọi tên, nước mắt lại chực trào ra khỏi khoé mắt.

Tôi lái xe điên cuồng hết tốc lực tròn hai ngày, cuối cùng đã về đến con thôn nhỏ heo lánh đó.

Tôi vừa vào trước tiên đã đi hỏi thăm xem trong thôn có nhà ai họ Lý không, vì người trong thôn này đa số đều mang họ Cố, cho nên muốn tìm nhà không phải họ Cố chắc là không khó. Nhưng tôi liên tiếp hỏi ba bốn người, bọn họ đều nhất trí trả lời trong thôn này không có nhà nào họ Lý cả.

Lúc này tôi mới chợt hiểu ra, cái gì Lý đại gia trong thôn, căn bản là tiểu thúc đã gạt tôi.

Phải ha, rõ ràng là lời nói dối vụng về như vậy, tại sao tôi lại dễ dàng tin tưởng đến vậy? Hơn nữa mãi đến bây giờ mới phát hiện.

Tôi thảm bại dựa lên bức tường đất sét, vò đầu đau khổ ngồi xồm trên đất, người qua lại trong thôn đều dùng ánh mắt kì quái mà nhìn tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy cho dù trên sự nghiệp tôi có thành công đến đâu, nhưng trên tình cảm tôi chỉ là một kẻ thất bại từ đầu chí cuối. Tôi như vậy căn bản không có tư cách có được tiểu thúc, càng không có tư cách có được tình yêu của thúc ấy.

Tôi ngược nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

[Tiểu thúc, cho dù hoá thành tro tôi cũng muốn ở cùng thúc, thật đó.]

Không nhớ rõ bao nhiêu năm về trước tôi đã từng nói như vậy với tiểu thúc, khi đó tình cảm của tôi vẫn là chân thành thuần túy đến vậy, nhưng mỗi tâm tình như vậy lại vì sự thù hận vô vị của tôi che mờ.

Có lẽ trước đây tôi thật sự không có tư cách có được tiểu thúc, nhưng sau này tôi có thể nỗ lực chân chính mang đến hạnh phúc cho thúc, cho nên hôm nay tôi đến đây, bước lên mảnh đất này, tôi đã thề với mình sau này nhất định phải cố gắng cho tiểu thúc được hạnh phúc!

Tôi đứng dậy, chạy vội đến chỗ ngôi nhà rách nát.

Đứng trước cửa nhà, tôi không thèm gõ cửa, dùng sức tông sầm làm vỡ nát cánh cửa gỗ.

“Tiểu thúc! Tiểu thúc!”

Tôi điên cuồng gọi lớn, nhưng không có ai trả lời tôi, vì vậy tôi đẩy cửa từng phòng một.

Không có ai! Một người cũng không có!

Tôi sốt ruột chạy vào trong vườn, thoáng cái cây táo cao lớn đó đã thu hút sự chú ý của tôi.

Cùng là cây táo, nhưng cây táo này to khỏe vô cùng, tôi bất giác đi đến gần cây táo to lớn đó.

Tại sao tiểu thúc lại trồng cây táo trong vườn nhà tôi? Tại sao tiểu thúc thường ngồi thần thờ trước cây táo? Tại sao từ trước tới giờ tôi chưa hề nghĩ về nguyên nhân sâu xa của nó? Tại sao tôi chưa từng hỏi tiểu thúc tại sao? Lúc còn nhỏ rõ ràng tôi rất thích hỏi “Tại sao” với tiểu thúc mà.

Tôi cam chịu đâm một đấm vào thân cây, khi một đấm giáng xuống, tôi nhìn thấy trên thân cây táo có 15 dấu gạch rõ ràng.

15 dấu, không hơn không kém.

Từ năm tôi rời khỏi đây, đến khi tôi gặp lại tiểu thúc, tròn 15 năm, không hơn không kém.

Tôi lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm lên 15 dấu ấn đó, sâu như vậy, giống như được khắc lên trái tim vậy.

Trong 15 năm rớt cục tiểu thúc đã tuyệt vọng như thế nào mới khắc lại vết tích trên thân cây này?

Tôi không muốn nghĩ nữa, tôi chỉ muốn tìm tiểu thúc của tôi, bây giờ tôi chỉ cần tiểu thúc của tôi. Tôi phẫn chấn lên, chuẩn bị xông ra ngoài tìm tiểu thúc, tiểu thúc chắc chắn vẫn còn ở trong thôn không sai đâu!

Mới đi đến trước cửa, đã nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang đẩy chiếc xe đạp cũ kỹ xuất hiện. Áo sơ mi quen thuộc, thân hình mong manh, khuôn mặt hơi bị thương, đã xuất hiện ở trước mắt.

Tôi vừa nhìn đã nhận ra chiếc xe đạp cũ kỹ mà tiểu thúc đang đẩy, tôi từng dùng nó để chở tiểu thúc đi tham quan trường học trong huyện thành, tôi từng dùng nó chở tiểu thúc đi xem hội hoa đăng, tôi từng dùng nó đưa tiểu thúc bỏ trốn, hiện nay nó càng cũ nát hơn nữa, nhưng lại chứa đựng vô số những hồi ức.

“Tiểu Viêm?”

Tiểu thúc nhìn thấy tôi thì hơi bất ngờ, vì vậy dừng xe xong, đem cái bao to dựng ở yên sau vác lên vai, sau đó mới bước khập khiễng đi lại chỗ tôi.

“Sao lại đến đây? Tôi tôi không có trộm gì của cậu hết.” Hắn nói xong liền cúi thấp đầu, vai hơi run lên.

Tôi đoạt lấy cái bao trong tay hắn đem quăng xuống đất.

“Thức không có trộm đồ, tôi chỉ đến trả lại cái này cho thức.”

Tôi nói xong liền móc từ trong túi áo ra chú heo con đã theo tôi hai mươi mấy năm nay đưa đến trước mặt thức, tiểu thúc nhìn thấy con heo thì kinh ngạc trong giây lát, nhưng rất nhanh liền bị một sự bi thương bất đắc dĩ hoàn toàn che lấp đi.

Tiểu thúc run run nhận lấy con heo đó, giữ chặt trong lòng bàn tay.

“Cám ơncám ơn cậu đã không vứt nó.”

Khi thức nói chuyện đôi vai run càng mạnh hơn, tôi biết thức muốn khóc. Tôi liền kéo cơ thể đang run của thức vào trong lòng mình, trên người tiểu thúc sớm đã không còn mùi thơm thanh đạm như trước đây nữa, mà thay vào là một mùi bùn đất.

“Tiểu thúc, thức không phải không quan tâm tôi sao? Không phải là thức thích mấy lão già kia sao? Vậy tại sao thức phải khóc chứ? Tôi bất quá chỉ là mang đồ của thức trả lại cho thức thôi mà.”

Tiểu thúc rất lâu cũng không lên tiếng.

“Thực ra vốn không có ai bao thúc hết phải không? Năm đó thúc nhấn tâm bỏ rơi tôi, chỉ là vì để cho tôi có thể trở về trường học? Thúc đã lừa dối tôi, tôi biết, tôi đã biết hết cả rồi.”

Cơ thể của tiểu thúc vẫn đang run, tôi càng ôm chặt thúc hơn, tôi biết tấm thân gầy yếu này đã vì tôi mà chống đỡ cả một khoảng trời.

“Tiểu thúc theo tôi về đi, trước đây đều là tôi không tốt, sau này tôi sẽ mãi mãi đối xử tốt với thúc, thật đó.”

Tôi ôm lấy tiểu thúc không hề dám nói lỏng, tôi nhất định phải giữ thật chặt tiểu thúc, lần này đổi lại tôi sẽ vì thúc ấy mà chống cả một bầu trời xanh.

“Tiểu Viêm đang đồng tình với tôi phải không?”

Tiểu thúc nói rồi muốn thoát ra khỏi vòng tay tôi, nhưng sức lực của thúc không bằng tôi, sao cũng không thể thoát ra được.

“Tiểu thúc, thúc muốn đi đâu!”

“Thực ra cậu biết hết là được rồi, đừng đồng tình với tôi, tôi không cần sự thông cảm của cậu. Bây giờ tôi đã không còn giống như trước đây nữa, tôi có thể tự kiếm tiền, tôi có thể dựa vào mình mà sống tiếp, cậu xem, một mình tôi cũng có thể có cuộc sống yên ổn.”

Nói xong tiểu thúc lại cố sức đẩy tôi, tôi vẫn khư khư giữ chặt thúc ấy trong lòng.

“Có thể yên ổn sống tiếp thì đã sao? Thúc có vui vẻ không? Có hạnh phúc không? Đây là thứ mà thúc muốn sao?”

“Tôi”

“Tiểu thúc, không phải thúc từng nói bất luận là bao lâu thúc cũng chờ tôi sao? Hiện tại tôi có tiền rồi, cái gì cũng có rồi, cũng không có gì có thể ngăn cách chúng tôi nữa! Không phải sao?”

“Không đã không giống nữa rồi”

“Không có gì khác cả, tiểu thúc, tôi yêu thúc đó! Thúc xem, món đồ nhỏ này của thúc.” Tôi nói rồi cầm lấy heo con đặt trước mặt thúc. “Tôi mang nó bao lâu thì tôi yêu thúc bấy lâu! Nhưng chỉ mỗi món đồ nhỏ này thì không thể làm tôi thoải ý được, tôi không cần nó, tôi chỉ muốn đem nó tặng lại cho người đó của tôi, thúc hiểu không? Hiểu không?”

“Tôi” Ngữ khí của tiểu thúc trở nên vô lực, thúc tựa đầu vào vai tôi lẳng lặng nói tiếp: “Tôi thường nghĩ, nếu như Tiểu Viêm không phải là một nhân vật lợi hại thì tốt, là ăn mày cũng tốt, như vậy tôi có thể nhặt Tiểu Viêm về nhà, tự tôi nuôi dưỡng. Cho dù Tiểu Viêm có chê tôi già chê tôi xấu hay bẩn, tôi cũng không cần lo lắng Tiểu Viêm sẽ rời bỏ tôi.”

Nhưng Tiểu Viêm không lợi hại thì không phải là Tiểu Viêmcho nên Tôi và cậu đã không còn là người cùng thế giới nữa rồiCho dù cậu đứng ở trước mặt tôi, cũng khiến cho tôi cảm thấy cách cậu quá xaTiểu Viêm từ nhỏ đã chói lọi như mặt trời, tôi đã vô số lần cảnh cáo mình không được đến gần cậu.”

“Tiểu thúcnhìn tôi đi!”

Tôi thả tiểu thúc ra, nâng khuôn mặt cần cỗi của thúc lên, dùng ngón tay chậm chậm sờ lên đó. Tôi nhìn thúc ấy, cố gắng đem từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt ấy khắc sâu vào tim mình.

Cho dù thúc già hay xấu cũng chẳng sao, tôi yêu thúc, thúc ở trong lòng tôi mãi mãi không giống với mọi người.

Tôi nâng mặt thúc lên, sau đó lại hôn lên từng bộ phận, cuối cùng là hôn sâu lên môi. Môi của thúc vẫn mềm mại ngọt ngào như trước đây, cảm xúc đẹp đẽ từ rất lâu làm tôi phải mê đắm.

Tôi đã không còn nhớ đã bao lâu rồi chưa từng hôn thúc, dù là những ngày tôi nhốt thúc trong nhà tôi cũng không hôn thúc ấy, vì tôi sợ sau khi hôn, tôi sẽ muốn đưa thúc cùng đi đến nơi huyệt diệt.

“Tiểu thúc, thúc không biết đâu, thực ra tôi là một kẻ ăn mày, một tên ăn mày trên tình cảm.” Nụ hôn vừa kết thúc, tôi để tay lên trán tiểu thúc nhẹ nhàng sờ nắn.

“Tiểu Viêm, tên của tôi không tốt, có một chữ [Tẫn], mấy năm nay học được mấy chữ, tôi mới biết cái tên này không tốt chút nào. Tôivẫn không muốn biến thành tro tànxin lỗi.”

Nghe vậy, tôi hoàn toàn buông thúc ra.

“Tiểu thúc vẫn không tin tôi, đúng không?”

Tiểu thúc không trả lời, chỉ xoay người đi vào nhà sau đó đóng cửa, tôi đứng tại chỗ, không đuổi theo.

“Tiểu thúc, tin tôi đi, từ nhỏ đến lớn tôi đều nghiêm túc đối với thúc mà.” Tôi kêu lớn với cánh cửa gỗ đóng chặt, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Tôi cứ như vậy đứng ở trước cửa, đứng mãi.

Mưa mùa hạ nói đến là đến, không biết từ lúc nào bầu trời xanh đã tối sầm xuống, không bao lâu thì mưa to như hạt đậu đã rơi xuống. Tôi vẫn đứng tại chỗ, mặc cho mưa tấp.

Không biết mưa rơi bao lâu, tôi nhắm mắt hồi tưởng, nhớ lại lần đầu tiên nói chuyện với tiểu thúc cũng là trong thời tiết như vậy, thúc mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, cũng không đem dù, cao cao đứng ở trên cúi người xuống nhìn tôi nằm sấp trên đất.

“Tiểu Viêm.”

Tôi mở mắt ra, tiểu thúc đang mặc chiếc sơ mi trắng, cũng không mang dù, thúc ngược lên nhìn tôi đang đứng thẳng trước mặt thúc.

“Đừng đứng nữa.”

Tiểu thúc dùng bàn tay thô ráp nắm tay tôi, tôi cũng dùng sức nắm chặt lại. Tôi biết trong thời tiết này chân của thúc ấy sẽ tái phát bệnh, tôi kéo tiểu thúc vào lòng để thúc tựa lên người tôi.

“Sau đó thì sao?”

“Tôi vẫn rất sợnhưng tôi muốn thử lại một lần nữasau này cho dù mưa có lớn đến mấy tôi vẫn sẽ dầm mưa với Tiểu Viêm.”

Tôi nhìn tiểu thúc, cười sung sướng.

Tiểu thúc nhìn tôi, sung sướng cười.

Mưa có mãnh liệt hơn nữa, tôi cũng không muốn đi.

Bởi vì tôi biết, chí ít còn có tiểu thúc, sẽ luôn dầm mưa với tôi.

7. Chương 7: Trời Quang

(Lưu ý từ chương này trở đi người dẫn truyện sẽ là tiểu thúc Trình Tẫn, mọi người đừng lẫn lộn nha)

Mưa xong, thì sẽ có nắng.

Vì vậy, xuất hiện cầu vồng.

Tôi ngược nhìn bầu trời xanh trong suốt, thưởng thức cầu vồng kéo dài đến tận chân trời.

Có lẽ nơi cầu vồng kéo dài đến không chỉ có bầu trời, mà còn có trái tim tôi.

“Tiểu Viêm xem kìa, là cầu vồng.” Tôi chỉ vào cầu vồng phía chân trời, vui vẻ nói với Tiểu Viêm vừa mới đi làm về. Nhưng hẳn căn bản không nhìn cảnh đẹp đó một cái nào mà chỉ chăm chăm đi về phía tôi.

“Tiểu thúc, không phải thúc còn chưa hết cảm hay sao? Mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hắn đi qua khoác tay tôi muốn đưa tôi vào phòng.

“Tiểu Viêm tôi rất khoẻ, thật sự rất khoẻ.”

“Cơ thể của thúc không khoẻ chút nào cả!”

Tuần trước Tiểu Viêm đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra sức khoẻ toàn diện, thực ra không có bệnh gì nặng, chỉ là thận không được tốt lắm, bác sĩ kiến nghị tôi phải nghỉ ngơi, không được làm nhiều việc động đến phần hông. Từ đó, Tiểu Viêm không cho tôi đi lung tung, không được mang vác đồ, không cho tôi ăn uống tùy tiện, quả thực trông nom tôi như trẻ lên ba.

Tuy từ nhỏ tôi đã quen nghe theo ý của người khác, nhưng cách làm hiện tại của Tiểu Viêm vẫn làm cho tôi thấy quá đáng. Tôi bất đắc dĩ thở dài, muốn tiếp tục nhìn cầu vồng của tôi.

“Cầu vồng biến mất rồi.”

Tôi ngước nhìn bầu trời tĩnh lặng, ánh mặt trời hơi chói mắt.

“Tiểu thúc đừng xem nữa, chúng ta trở vào đi.”

“Tiểu Viêm, tôi nghe nói chuyện tốt đẹp sẽ không kéo dài, đúng không?” Tôi vẫn nhìn bầu trời từng xuất hiện cầu vồng kia.

“Tốt đẹp, chỉ cần mình không ngừng cố gắng sáng tạo thì sẽ có thôi.” Tiểu Viêm đưa tay nắm lấy tay tôi.

“Ừm.” Tôi nhìn Tiểu Viêm, cười lên, sau đó nắm chặt tay hắn.

Buổi tối theo yêu cầu của Tiểu Viêm, tôi lên giường nằm từ rất sớm. Tiểu Viêm ngồi trên bàn sách ở đối diện, liên tục đánh chữ lên chiếc máy vi tính.

Tôi biết hắn đang làm việc, hắn gần như mỗi ngày đều cố gắng làm việc. 36 tuổi hắn cũng đã không còn trẻ nữa, nhưng mỗi ngày chỉ lo lắng cho sức khoẻ tôi không tốt, trước giờ không nghĩ cho mình.

Tôi thường nghĩ có phải nên giúp hắn làm gì đó, nhưng nội dung công việc của Tiểu Viêm tôi vốn không hiểu được, lại sợ nói ra sẽ làm phiền, vì vậy mỗi tối phải nhìn bóng lưng hắn bận rộn trên máy vi tính là bài tập bắt buộc của tôi.

Mà gần đây tôi phát hiện, tuy đa số thời gian Tiểu Viêm đều tập trung trên màn hình vi tính, nhưng đôi khi lại dừng lại, sau đó thì đưa tay lên bàn hoặc đưa vào trong túi áo mò mò, mò một lúc rồi cho thứ gì đó bỏ vào miệng.

Lúc này tôi mới phát giác, gần đây Tiểu Viêm đang cai thuốc, tuy tôi không thường xuyên nhắc nhở hắn, nhưng hắn biết tôi không chịu được mùi khói thuốc, nên mới tự giác cai thuốc.

Theo Tiểu Viêm về đây đã được một tháng rồi. Cuộc sống của tôi gần như không có gì thay đổi, ban ngày Tiểu Viêm đi làm, còn tôi luôn ở trong vườn trồng hoa, cho đến tận lúc hắn về.

Buổi tối tôi luôn đi nghỉ sớm, mỗi lần tôi đều muốn nói chuyện với hắn, nhưng lại không biết có thể nói những gì, giữa chúng tôi dường như vẫn còn một sự trầm mặc vô danh.

Trong một tháng này, tuy mỗi ngày đều chung giường chung gối với Tiểu Viêm, nhưng hắn không chạm vào tôi lần nào, tôi hoàn toàn không đoán được cách nghĩ của hắn, có nhiều lúc tôi luôn cảm thấy khoảng cách giữa tôi và Tiểu Viêm vẫn còn rất xa

Bây giờ tôi đã không còn nhớ rõ ngôi nhà lúc đầu của tôi như thế nào nữa.

Tôi chỉ nhớ trong nhà có tám anh chị em, tôi là đứa nhỏ nhất. Khi đó nhà tôi nằm trong con thôn nhỏ nghèo ở giữa ngọn núi lớn, ba làm thợ đúc đồ gốm, vốn không kiếm được nhiều tiền. Vì con quá đông, người trong nhà gần như ăn không no, mặc không ấm.

Khi tôi hơi hiểu chuyện, thì mỗi ngày phải cùng hai người chị lên huyện thành kiếm cơm, có khi may mắn thì kiếm được mấy bữa tiền cơm, nếu không may thì chỉ có thể đến quán cơm, nhặt thức ăn thừa người tôi đổ ra để ăn.

Đến tuổi đi học, tôi chỉ có thể nhìn trẻ con trên huyện vui vẻ cắp sách, nhẹ nhàng bước vào trường học. Mà lúc đó tôi cũng không biết đi học có tác dụng gì, cứ như vậy an nhiên tiếp tục cuộc sống kiếm cơm của tôi.

Vì bị thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài, khi tôi được 15 tuổi trông chỉ giống như đứa trẻ 10 tuổi.

Cũng chính vào năm tôi 15 tuổi, cuộc sống của tôi đã hoàn toàn thay đổi.

Có một lần khi đang đi kiếm cơm trên huyện, tôi phát hiện có một ông già chú ý tôi đã mấy ngày nay, sau đó ông ấy và hai người chị của tôi đưa tôi đi ăn cơm rồi nói gì đó với nhau, sau đó ông ấy cho hai người chị của tôi một số tiền rồi đưa tôi đi.

Tôi nhớ hôm ông lão đó đưa tôi về nhà, tuyết rơi rất dày, khi đến trước cửa nhà của ông ấy, có một cậu bé mắt thanh mày tú với đôi mắt to tròn luôn nhìn chăm chăm vào tôi, giống như muốn nhìn thấu tôi vậy.

Ánh mắt của cậu bé đó làm tôi rất khó chịu, nên khi đi qua người nó tôi tròng nó một cái để dọa, mà nó hiển nhiên bị tôi dọa đến vội cúi thấp đầu, vì vậy tôi mang theo cảm giác thắng lợi đi vào trong nhà.

Nhưng tôi không biết, trong ngôi nhà này một cơn ác mộng khác lại bắt đầu.

Khi tôi gặp lại cậu bé đó, nó nhếch nhác nằm ngã giữa trời mưa.

Chính tại ngày hôm đó, tôi lần đầu tiên biết được ý nghĩa mình được ông lão đó đưa về nhà. Thân thể bị ông già đó chơi đùa xong trở nên mệt mỏi lại nhớp nhúa, có một nỗi bi ai lấp kín trong lòng không có lối thoát. Lúc đó trời đổ mưa lớn, tôi xông vào cơn mưa, hi vọng mưa to có thể gột rửa đi sự dơ bẩn của tôi.

Thế nhưng mưa to không thể tẩy đi sự hoen ố, mà chỉ đưa hẩn _____ Cổ Viêm, đến bên tôi.

Trong đôi mắt hẩn có một phần giống với tôi, tôi không biết phần đó là gì, nhưng tôi đối với hẩn có một cảm giác không tầm thường.

Trước đó, tôi luôn cho rằng hẩn là một đứa trẻ nhận được sự yêu thương của ba mẹ, sống không ưu không phiền. Tôi từng trốn trong nhà lén nhìn qua tấm cửa sổ bằng kính mờ hé, nhìn hẩn chơi đùa cùng những đứa trẻ khác, thuở nhỏ tôi chưa từng được vui đùa với bạn bè như vậy, vì vậy tôi nảy sinh ra một loại cảm giác tên là đố kỵ đối với cậu bé đó.

Nhưng đến khi tôi biết hẩn không được hạnh phúc như tôi tưởng tượng, tôi lại tự nhiên nảy sinh ra sự đồng tình đồng bệnh tương lân với hẩn, tôi cũng trong bất tri bất giác muốn tiếp cận hẩn.

Đếm mức tôi đã yêu hẩn như thế nào, tôi một chút cũng không biết. Chỉ biết đến một ngày khi tôi đã định thân lại thì hẩn đã trưởng thành rồi, hẩn trở nên khô ngô vạm vỡ, anh tuấn bảnh bao, hẩn vẫn nhìn tôi như vậy, hình như có thể nhìn xuyên tôi, chỉ là ánh mắt đó không làm tôi ghét, ngược lại làm cho tôi động lòng trong vô thức.

Tôi càng lúc càng không giữ được mối tình cảm đong đầy đó, mặc dù tôi chỉ là một món đồ chơi của một lão nhân mà tôi gọi là ba, từ trước đến giờ tôi đều là một kẻ nghèo sống hạ tiện, nhưng tôi vẫn muốn theo đuổi hạnh phúc của mình.

Cho dù có hoá thành tro, tôi cũng muốn thử một lần. Tôi không muốn để trong cuộc đời của tôi chỉ có bi thương.

Có lẽ ông trời thương tiếc cho nguyện vọng nhỏ nhoi của một người ti tiện như tôi.

Hẩn đã chấp nhận tình cảm của tôi rồi, trong đêm hè oi bức đó, hẩn ôm chặt lấy tôi, hẩn nói muốn tôi chờ hẩn, hẩn nói sẽ đưa tôi rời khỏi cuộc sống hiện tại, nói chúng tôi có thể hạnh phúc bên nhau.

Thế nhưng một người nhu nhược nhất gan như tôi vốn không có dũng khí cùng hẩn đối diện với ba, tôi bắt đầu sống như người hai mặt.

Ở trước mặt lão nhân mà tôi gọi là ba đó, tôi là một công cụ tiết dục không hện giờ của ông ấy. Còn ở trước mặt Tiểu Viêm, tôi là một người thuần khiết không tì vết, một tiểu thúc được hẩn yêu say đắm.

Tôi từng đau khổ vấy vùng, nhưng đến cuối cùng vẫn bằng lòng duy trì cuộc sống như vậy.

Hơn nữa Tiểu Viêm từ khi lên trung học đã không còn ở trong nhà, cho nên khả năng hắn phát hiện ra bí mật giữa tôi và ba càng ít dần.

Thế nhưng giấy không gói được lửa, hay nên nói là sau khi ba phát hiện ra tình cảm Tiểu Viêm đối với tôi, ông đã cố ý làm cho Tiểu Viêm thấy, bí mật của tôi vẫn bị Tiểu Viêm phát hiện. Ba không ngừng nhắc nhở tôi, Tiểu Viêm tương lai sẽ là một người có thành tựu, chỉ cần không có sự tồn tại của tôi, sự tồn tại của Tiểu Viêm chắc chắn sẽ còn huy hoàng hơn cả mặt trời.

Tôi nghĩ thấy đúng, tôi ngoài bản thân ra thì không thể cho Tiểu Viêm được gì nữa. Tôi là một người không có văn hoá không tri thức, một món đồ chơi tay trái gà không chặt được người tôi nuôi dưỡng. Tương lai của Tiểu Viêm vốn không có chỗ cho sự tồn tại của tôi, tôi lớn hơn hắn tròn mười tuổi, lại hoàn toàn vô dụng, có lẽ chờ đến khi hắn có thành tựu rồi hắn sẽ hối hận từng thich một người như tôi cũng không chừng.

Tôi vốn tưởng rằng sau khi hắn biết được chân tướng sẽ ghét bỏ tôi, nhưng sự thật đã chứng minh rằng tôi lầm rồi, hắn vẫn cố chấp như vậy, tôi đành phải nói ra những lời khó nghe để tổn thương hắn. Tôi nghĩ hắn sẽ vì vậy mà bỏ cuộc, nhưng hắn ngang nhiên đề xuất ra yêu cầu đưa tôi bỏ trốn.

Giây phút đó tôi bị sự mê hoặc của ma quỷ, tôi ôm hắn muốn hắn đưa tôi đi, tôi vẫn muốn ở cùng hắn, mỗi thời khắc tôi đều cần có hắn, thật đó.

Sau khi bỏ trốn cuộc sống cũng không tốt, tôi nhìn hắn ngày ngày vì kiếm tiền mà mệt đến sắp chết, tim của tôi lại đau nhức từng cơn.

Tiểu Viêm không nên chịu khổ như vậy, hắn nên được đi học, lên đại học, có thể tìm được công việc tốt hơn, có thể kiếm được rất nhiều tiền, được mọi người tán thưởng. Hắn không nên vì tôi mà mất đi một tương lai tốt đẹp mà hắn đáng được có.

Hai tháng sau khi bỏ trốn, tiền công làm việc của Tiểu Viêm không những không lấy được mà còn bị người tôi đánh. Vì không có tiền, tôi nhiều lần kêu hắn đi bệnh viện nhưng hắn không chịu đi, cho đến khi vết thương bị viêm, hắn mới chịu đi bệnh viện dưới sự uy hiếp của tôi. Trên đường đến bệnh viện đi qua trường học, ánh mắt hắn nhìn trường học lộ rõ sự khao khát, khiến cho tôi cuối cùng đã tỉnh ngộ.

Tiểu Viêm không thuộc về tôi, thế giới của hắn hoàn toàn không có chỗ cho tôi gia nhập.

Buổi tối hôm đi bệnh viện về, vì vết thương bị viêm nên Tiểu Viêm phát sốt. Ngày hôm sau hắn hơi tỉnh được một chút, trong lúc hắn bắt lực nhất tôi lại vô tình ruồng bỏ hắn, tôi nghĩ có lẽ từ nay Tiểu Viêm sẽ không còn lưu luyến tôi nữa.

Rời khỏi hắn, tôi cố gắng chạy về nhà. Khi ba nhìn thấy tôi, không nói câu nào đã tát cho tôi mấy cái, đây là lần đầu tiên ông ấy đánh tôi trong mười mấy năm.

Tôi biết ba thật sự nổi giận rồi, tuy ông luôn hà khắc nghiêm ngặt với Tiểu Viêm, nhưng trong lòng ông luôn trông chờ vô hạn đối với đứa cháu này, chờ đợi Tiểu Viêm thành tài, chờ đợi tương lai Tiểu Viêm sẽ lập nên sự nghiệp, mang vinh quang đến cho ngôi nhà từ lâu đã đổ nát này.

Cho nên, mặc dù đã gần 70 tuổi rồi, ông vẫn cố gắng xuống ruộng làm việc, trở thành trụ cột quan trọng nhất trong ngôi nhà này, nuôi Tiểu Viêm ăn học.

Sau đó ba kêu mẹ của Tiểu Viêm cầm tiền đưa Tiểu Viêm đến bệnh viện. Còn tôi vì chộc giận ba, nên bị phạt quỳ trong vườn ba ngày. Có lẽ từ lúc đó, mẹ của Tiểu Viêm người luôn rất ghét tôi, bắt đầu dần dần thay đổi thái độ với tôi.

Sau khi Tiểu Viêm khoẻ lại thì trở về trường học, từ đó về sau tôi gần như không gặp lại hắn nữa.

Khoảng nửa năm sau Tiểu Viêm thuận lợi thi đỗ vào trường đại học, ngày hắn đi, tôi lên đi theo hắn đến trạm xe lửa. Tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn hắn, cho đến khi hắn vào boong, tôi đứng ở trạm chờ nghe thấy tiếng còi tàu của hắn rồi mới rời khỏi.

Sau khi Tiểu Viêm đi học đại học không bao lâu, ba đã bị trúng gió bại liệt, từ đó ông ấy không thể chạm vào tôi được nữa.

Nhưng, ông ấy đổ bệnh có nghĩa là nhà này đã mất đi nguồn sinh hoạt chủ yếu, với số thu nhập ít ỏi từ việc may quần áo của mẹ Tiểu Viêm, vốn không thể nuôi Tiểu Viêm học đại học được. Tôi không ngại việc lại phải sống cuộc sống kiếm cơm từng ngày, nhưng tôi nhất định phải để cho Tiểu Viêm học hết đại học, cho nên tôi cần phải học cách kiếm ra tiền.

Vì vậy tôi bắt đầu học làm ruộng, khi không có chuyện làm thì đi làm thuê cho người ta. Lúc đầu tôi hoàn toàn không thể chịu nổi việc làm lụng tay chân, nhiều lần muốn bỏ cuộc tôi đều liều mạng nói với mình, Tiểu Viêm đang chờ tôi, Tiểu Viêm cần tiền của tôi, vì Tiểu Viêm tôi phải kiên trì tiếp.

Mới đầu tôi luôn bị người ta giễu cợt chất vấn, nhưng vô luận có khổ mấy tôi cũng cố gắng vượt qua. Nhưng vì tôi không biết chữ lại không biết làm phép tính, nên bị người ta lừa mấy lần, sau này những khi rảnh rỗi tôi lại lấy quyển sách giáo khoa cũ của Tiểu Viêm, tự học chữ và làm toán.

Thời gian đó rất khổ, nhưng tôi lại rất vui vẻ, tôi lần đầu biết được mình cũng có thể như những người đàn ông khác gánh vác trách nhiệm gia đình. Mỗi lần đi đóng tiền học phí cho Tiểu Viêm, tôi đều có thể sung sướng cầm tiền tôi cực khổ kiếm được, đi mấy giờ đồng hồ đến huyện thành để đóng tiền học, sau đó lại đến tiệm thuốc bắc mua trung dược trị bệnh cho ba.

Ngày tháng như vậy duy trì được đến năm thứ hai, bất hạnh lại xảy ra.

Lúc tôi đang làm công cho Cố đại gia ở đầu thôn, phát hiện ánh mắt Cố đại gia nhìn tôi rất kỳ lạ, làm cho tôi có dự cảm không tốt.

Một buổi tối khi vừa làm xong, ông ấy giữ tôi lại.

Dự cảm bất hạnh đã thành hiện thực rồi, ông ấy muốn động tay động chân với tôi, tôi cất lực phản kháng. Nhưng ông tôi cao to hơn tôi nhiều, tôi căn bản không thể nào phản kháng lại, giãy dụa mấy cái liền bị ông ấy giữ chặt lại. Chính tại lúc ông tôi đang vội xé quần áo của tôi thì tôi tìm được sơ hở, dùng chân trái hung hãn đạp vào chỗ đó của ông tôi, ông ấy ngã trên đất không ngừng kêu lên, làm con trai ông ấy chạy ra.

Sau khi con của Cố đại gia hiểu được qua loa câu chuyện xong, mang một đám người chỉ trích tôi vô sỉ dụ dỗ ba hấn trước, vì vậy bọn họ liền đánh tàn chân trái của tôi.

Mấy ngày dưỡng thương, tôi một khắc cũng không yên. Tôi luôn mơ thấy Tiểu Viêm nói với tôi hấn cần tiền, nên khi chân vừa khỏi đau, tôi lại bắt đầu làm việc.

Chân của tôi từ lâu đã không được khoẻ, lại vì nguyên nhân công việc mà phải thường xuyên ngâm trong nước, ngày tháng lâu dần trở thành bệnh phong thấp, khi thời tiết trở lạnh hay là mưa to gió lớn gì đó, chân của tôi đều đau đến đi không nổi. Mỗi lần đều là nhờ mẹ của Tiểu Viêm thoa thuốc xoa bóp cho tôi mới đỡ được một chút.

Năm tháng trôi qua như vậy, tôi nuôi Tiểu Viêm học hết đại học, trong nhà cũng đỡ dần hơn nhiều.

Có điều chân trái của tôi tàn phế luôn rồi, mặt thì già đến độ bản thân tôi cũng sắp nhìn không ra. Mà Tiểu Viêm từ khi tốt nghiệp đại học xong cũng không về nhà lần nào. Mấy năm đầu tôi luôn tự an ủi mình rằng Tiểu Viêm chắc là đang gầy dựng nghiệp lớn gì đó, không rảnh về. Tiểu Viêm từng nói muốn tôi phải chờ hấn, tôi sẽ chờ, cho dù không có tận cùng cũng được.

Mỗi một năm qua đi, tôi luôn dùng một con dao nhỏ khắc một vết thật sâu trên thân cây táo trong vườn nhà. Mỗi lần tôi đều chạm vào vết tích đó rất lâu, trong lòng không ngừng đối mình, Tiểu Viêm sẽ trở về.

Phải, đây là niềm tin duy nhất để giúp cho tôi sống tiếp.

Tôi còn nhớ Tiểu Viêm lúc nhỏ luôn hỏi tôi vì sao không cười, nhưng tôi thật sự không biết phải cười làm sao. Tôi luôn cảm thấy đời mình hình như là thiếu đi cái gì đó, cho nên tôi cũng mất đi một biểu hiện gọi là cười. Nhưng tôi muốn học, tôi muốn cho Tiểu Viêm nhìn thấy nụ cười của tôi, nếu Tiểu Viêm nhìn thấy nhất định là sẽ rất vui đó

Ảo tưởng mỹ lệ như vậy cũng không mang vào hiện thực được, có một lần khi tôi lên huyện thành, nhìn thấy trên quầy bán báo có một quyển tạp chí có in hình Tiểu Viêm làm hình bia, chủ sạp báo nói với tôi, Tiểu Viêm hiện giờ đã là một doanh nhân nổi tiếng trong giới thương nghiệp, gia tài bạc triệu.

Tôi mua cuốn tạp chí đó, cẩn thận tỉ mỉ giữ trong lòng. Tôi biết Tiểu Viêm thật sự có thành tựu rồi, trên bìa hẳn mặc đồ vest mang giày da, càng thêm anh tuấn bảnh bao, dường như có một vầng hào quang còn chói lọi hơn mặt trời đang vẫy quanh hẳn.

Cũng chính tại giây phút đó, ảo tưởng đẹp đẽ của tôi toàn bộ đều tan biến hết, Tiểu Viêm căn bản không thể nào còn trở lại ngôi nhà này nữa, ngôi nhà này vốn không có gì đáng để cho hẳn phải lưu luyến.

Thực ra tôi là người rõ hơn ai hết, hẳn ghét cái nhà này bao nhiêu.

Sau khi không còn những ảo tưởng vô nghĩa nữa, ngày tháng của tôi ngược lại dễ chịu hơn nhiều. Ban ngày chuyên tâm làm việc, buổi tối lấy quyển tạp chí ra nhìn Tiểu Viêm khí phách hùng hồn.

Mỗi lần nhìn hẳn tôi luôn tác động cơ mặt, học cách để cười. Trên tạp chí Tiểu Viêm cũng đang cười, mỗi lần đều khiến cho tôi có một ảo giác Tiểu Viêm vì nhìn thấy nụ cười của tôi, nên hẳn mới vui vẻ cười theo, chốc lát tôi đã cảm thấy mình tràn trề sức mạnh sinh tồn.

Vì vậy tôi chú tâm kiếm tiền chữa bệnh cho ba, cùng với mẹ của Tiểu Viêm chăm sóc cho ba, người đã mất đi năng lực tự xử lý. Ba được chăm sóc chu đáo, sống được 11 năm thì cũng ra đi.

Lúc ba hấp hối vẫn luôn kêu tên của Tiểu Viêm, tôi và mẹ Tiểu Viêm không dám nói cho ba biết hiện nay Tiểu Viêm đã thành công rồi, chỉ là vẫn không quay về mà thôi

“Kêu Tiểu Viêm về đây đi.”

Sau khi ba chết, mẹ Tiểu Viêm đã nói như vậy.

Tôi rơi vào cơn yên lặng rất lâu.

“Trình Tẫn, chẳng lẽ cậu không nhớ Tiểu Viêm sao?”

Dưới ánh mắt sắc xảo của mẹ Tiểu Viêm, thì tôi đã biết tất cả đều không thể thoát khỏi đôi mắt của bà ấy.

“Tiểu Viêm sẽ không về đâu.”

Bọn tôi trước giờ đều ngầm hiểu được chuyện này nhưng chỉ là không nói ra mà thôi.

“Khờ quá, cậu vì nó mà làm nhiều việc đến vậy, thỉnh thoảng cũng nên nghĩ cho mình chứ.”

Tôi cười, nhưng trong lòng lại đầy cay đắng.

“Không được đâu, Tiểu Viêm rất ghét tôi.”

Bà ấy lại thở dài, ánh mắt trở nên mông lung, sau đó bắt đầu nhớ về quá khứ.

“Nó chỉ là đang giận dữ cậu mà thôi, tôi từ lâu thì đã biếtđàn ông trong nhà này chắc chắn là bị nguyên rửa rồi! Cho nên ai cũng”

Mẹ Tiểu Viêm không nói tiếp nữa, đã òa khóc lên, tôi đành phải an ủi ôm lấy đôi vai ốm yếu của bà. Từ lúc gả đi mỗi ngày chỉ biết cãi vã với chồng, kì thực bà ấy sống cũng không dễ dàng gì.

“Tôi thật sự rất nhớ Tiểu Viêm, chúng ta tìm nó về có được không?”

Âm thanh bà run rẩy vang lên, gợi lên tâm tư sâu thẳm trong tôi.

Ngày ngày nhìn hình hẳn trên tạp chí, vẫn không đủ, tôi thật sự rất muốn gặp hẳn.

Vì vậy tôi bắt đầu lần la tứ xứ trên huyện để tìm cách liên lạc với Tiểu Viêm, bốn ba mấy ngày cuối cùng đã có manh mối. Điện thoại là do mẹ Tiểu Viêm gọi, tôi biết tôi không có lập trường để gọi hẳn về.

Tiểu Viêm đồng ý sẽ về,, tôi và mẹ Tiểu Viêm bắt đầu bận rộn lo chuyện hậu sự cho ba, mãi đến ngày chôn Tiểu Viêm mới về tới.

Tuy hẳn đang đứng trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được khoảng cách giữa tôi và hẳn có bao xa. Sự huy hoàng chói lọi của hẳn có thể đủ để làm tổn thương người khác, tôi kích động đến gần như không đứng vững, tôi muốn làm gì đó, nhưng ánh sáng của hẳn khiến cho tôi không thể tới gần, nên chỉ đành đứng yên tại chỗ, sau đó nhìn hẳn mà nở nụ cười.

“Mười lăm năm rồi, tôi vẫn chờ được cậu quay về.”

Tôi không biết câu nói này của mình có bao nhiêu chua xót trong đó, nhưng hẳn chỉ đứng ở phía trước mà nhìn tôi, tôi biết mình phải nói gì đó mới được.

Thế nhưng khi Tiểu Viêm nhìn thấy nụ cười của tôi, nghe thấy lời tôi nói, trong ánh mắt không hề có sự vui mừng, chỉ có thất vọng và khinh miệt.

Hứng khởi trong nhất thời làm tôi quên mất, tôi từ lâu đã không còn là tiểu thúc mà hẳn yêu trước đây nữa.

Tôi luôn không kiềm chế được mình, rõ ràng biết hẳn hiện tại miệt thị tôi như vậy, nhưng tôi vẫn cố giữ hẳn lại ăn cơm, hẳn đồng ý, mặc dù trong đôi mắt tràn đầy vẻ khinh rẻ.

Lúc đó tôi thật sự rất mừng, hứng thú cùng mẹ Tiểu Viêm bận rộn làm thức ăn trong gian bếp ọp ẹp, mấy năm nay tôi theo mẹ Tiểu Viêm nên cũng biết nấu ăn, nhưng khi tôi chan chứa hy vọng làm thức ăn, thì ở đây Tiểu Viêm đã đi từ lúc nào rồi.

Nhìn phòng khách không một bóng người, sức lực của tôi cũng như bị hút đi mất.

Tiểu Viêm đi rồi, tôi giống như vừa mộng một giấc mộng đẹp, tỉnh mộng rồi thì chỉ có gian phòng trống trải cùng trái tim trống rỗng

Mẹ Tiểu Viêm ôm tôi lại, để tôi tựa vào bờ vai của bà, vuốt ve tôi dịu dàng như một người mẹ, nước mắt áp chế đã lâu cuối cùng đã có lối để tuôn ra rồi.

Mấy ngày sau, một đám người lạ đột ngột xuất hiện trước cửa nhà, bảo mẹ Tiểu Viêm và tôi thu dọn đồ đạc, Tiểu Viêm muốn đón chúng tôi lên thành phố.

Tiểu Viêm đón mẹ hẳn lên là để báo hiếu, nhưng đón tôi lên cùng là để làm gì?

Tôi rất mơ hồ, có hơi mừng, nhưng lại sợ hãi khôn cùng. Tôi thật không muốn đi chút nào, nhưng lại bị mấy người đó cố ép kéo vào trong chiếc xe sang trọng.

Khi nhìn thấy Tiểu Viêm, hẳn hoàn toàn không nhìn thẳng vào tôi, thậm chí không muốn nói chuyện với tôi.

Mãi cho đến tận khuya, tôi vẫn ngồi trong phòng khách sang trọng không hề dám động đây, tôi thật sự không muốn quá nhiều cuộc sống hiện tại của Tiểu Viêm, tôi chỉ muốn sống dưới quê an tâm lo mấy mẫu ruộng.

Ngồi trên ghế sofa lạnh đến phát run, người quản gia trẻ có lẽ không nữ, nên tìm một tấm chăn mỏng cho tôi, bảo tôi ngủ trên ghế sofa.

Vì quá mệt nên chỉ chốc lát tôi đã ngủ mất, khi tỉnh lại thì gương mặt phóng đại của Tiểu Viêm đã ở trước mắt.

Hắn hoàn toàn không có vẻ dễ chịu đối với tôi, trong lời nói cũng đầy vẻ khinh miệt và xem thường, nhưng tôi không biết vì sao, lời nói và hành động của hắn hoàn toàn trái ngược nhau.

Hắn cho tôi vào phòng hắn, vứt cho tôi một bộ đồ sạch kêu tôi đi tắm. Tắm xong lại thấy hẳn đã ngủ mất rồi, dưới ánh đèn mờ ảo, phát hiện lên những đường cong nhu hòa tuyệt mỹ trên gương mặt hẳn.

Tôi bất giác đi đến gần, cúi người xuống nghiêm túc nhìn chính diện vào khuôn mặt hẳn, Tiểu Viêm thay đổi nhiều lắm, không còn là cậu thiếu niên chỉ có nhiệt tình và cố chấp như trong kí ức của tôi nữa, hiện nay hẳn đã là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, trên mặt dường như chỉ có sắc xảo và lạnh lùng.

Trong giây lát, tôi cảm thấy người trước mặt chỉ là một ảo ảnh do tôi tưởng tượng ra, tôi đã vô số lần mơ thấy được yên tĩnh nhìn hẳn như vậy.

Thật hi vọng lần này không phải là mơ nữa, vì vậy tôi run rẩy vươn tay ra chạm vào giấc mộng của tôi.

Tôi sờ lên trán, lập tức chạm vào vết sẹo đó, cảm giác sần sùi, nhiệt độ chân thực, người trước mặt không phải là mộng.

Hắn không vì sự động chạm của tôi mà tỉnh dậy, việc này làm tôi càng bạo gan hơn, tôi kê đầu lên ngực hắn, nghe nhịp tim đập, rất có lực. Hơi ấm từ hắn truyền qua tôi, một cảm giác an tâm làm nước mắt của tôi lại vỡ òa lần nữa.

“Tiểu Viêm”

Vì không để mình khóc thành tiếng, tôi chỉ đành khẽ kêu tên hắn, tôi thật rất hi vọng thông qua cách thức này có thể truyền đạt âm thanh của tôi vào trong trái tim hắn.

Tôi thật sự rất sợ vị đắng, tôi hi vọng hắn đừng ghét bỏ tôi, tôi thậm chí muốn gọi hắn dậy, nói cho hắn biết tôi đã vì hắn mà làm rất nhiều việc, cho dù hắn không yêu tôi nữa cũng không sao, chỉ ít hắn sẽ cảm kích tôi, sẽ để cho tôi tùy ý yêu cầu hắn chỉ được đối xử tốt với một mình tôi.

Nhưng tôi biết nếu làm như vậy, chỉ làm cho tôi rơi vào hoàn cảnh càng bi thảm hơn nữa

Tiểu Viêm xin cậu đó, yêu tôi được không?

Trong lòng tôi đã phát ra một thỉnh cầu ti tiện nhất.

Tôi không biết mình làm sao mà ngủ, khi tỉnh lại trời đã sáng rồi, bên cạnh không một ai. Nếu không phải trước mặt là những bài trí cao sang hoa lệ, thì tôi thật sự cho rằng mình chỉ vừa mơ một giấc mộng đẹp.

Mộng quá nhiều, sẽ giáp ranh với biên giới khó phân biệt được đâu là hiện thực và cảnh mộng.

Nhưng lần này, thật sự không phải là mộng.

Mỗi đêm Tiểu Viêm đều chân thực ngủ cạnh tôi, tôi không biết tại sao hắn đối với tôi thì khinh miệt, nhưng lại để cho tôi mỗi đêm đều ở gần hắn đến vậy. Tôi không dám hỏi, cũng không có tư cách hỏi.

Ngày tháng lâu dần, tôi bắt đầu quen ngủ sắp trên ngực hắn, khẽ hơi hắn, hơn nữa đều không nhin nổi mà khóc lên.

Tôi rất muốn đem tất cả những nỗi sợ hãi, bất lực và đau khổ trong nhiều năm của tôi truyền đạt cho hắn biết, nhưng hắn đã khép trái tim mình lại, sao cũng không thể nghe thấy tiếng kêu gào bất lực của tôi.

Tôi nghĩ Tiểu Viêm rất hận tôi, tôi nghĩ hắn khinh rẻ thân thể dơ bẩn lại già nua của tôi. Nhưng trong đêm mưa đó, hắn điên cuồng xâm phạm, sau lần đó mỗi đêm hắn đều tham lam vô độ như mãnh thú.

Tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, đối với hành vi như vậy tuy là hơi khó chịu, nhưng tôi vẫn rất vui mừng, chỉ ít cơ thể của tôi đối với hắn vẫn còn một chút xíu giá trị, mặc dù khi làm tình về mặt của hắn đối với tôi vẫn là chán ghét.

Trở thành món đồ chơi của một người đàn ông thì đã sao? Tôi sớm đã quen với cuộc sống như vậy, hưởng hồ gì đây là người tôi yêu.

Ngày tháng dần qua, mặc dù mỗi đêm đều bị yêu cầu vô độ như vậy, nhưng tôi cũng dần thích ứng được.

Thế nhưng ban ngày tôi rất cô độc, mẹ Tiểu Viêm đến đây không được bao lâu thì đã mê đánh mạt chược, thường ra ngoài chơi mạt chược với mấy vị phu nhân giàu có bên hàng xóm. Còn cậu quản gia trẻ thì mặt lại quá lạnh, không nói chuyện nhiều, yên tĩnh làm việc của mình.

Tôi bắt đầu hoài niệm trước đây ngày ngày đều phải trồng hoa màu dưới ruộng.

Hôm đó trong lúc tôi buồn chán, đi ra khoảnh đất trống trong vườn, đột nhiên nảy sinh ra ý định trồng hoa ở đây.

Có ý tưởng rồi, tôi liền tìm cậu quản gia trẻ lãnh đạm kia để thương lượng, cậu ấy không phản đối, ngày hôm sau đã mua về cho tôi rất nhiều hạt giống hoa. Cậu quản gia nói với tôi, cậu ấy mua hoa Tử Dương, còn đặc biệt mời một người đến để chỉ cho tôi cách chiết cành. Vì vậy tôi rất nghiêm túc học hỏi, hơn nữa còn tỉ mỉ chăm sóc cho những mầm hoa mảnh mai kia.

Sau này, tôi mới nghe nói loài hoa này đại diện cho hi vọng.

Mùa xuân năm sau khi gần vào hạ, trong vườn nở rất nhiều đoá hoa nhỏ xinh, từng bụi từng bụi trông giống như một quả tú cầu mỹ lệ, trong vườn đầy hương thơm thanh nhạt và vẻ kiêu diễm của chúng. Chúng thật sự đã cho tôi hi vọng, cuộc sống của tôi và Tiểu Viêm thật khó tin nổi là lại bình lặng và tốt đẹp đến vậy.

Dần dần tôi bắt đầu nhớ về về cây táo to trước đây, cho dù quá khứ hạnh phúc đã không thể quay lại, nhưng nhân loại yếu đuối luôn cần có gì đó mạnh mẽ mới kiên trì chống đỡ tiếp được.

Vì vậy tôi trồng một cây táo, mỗi khi Tiểu Viêm không ở nhà, tôi đều ngồi lẳng lẳng bên cây táo, hồi tưởng về quá khứ và trông ngóng hi vọng.

Những ngày này, mỗi ngày tôi đều tự dối mình nói mình rất hạnh phúc.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Tiểu Viêm ở cùng cô gái xa lạ kia, tôi mới biết mình rất nực cười.

Một lão nam nhân hơn bốn mươi tuổi tàn tạ bất kham, mỗi ngày lại giống như một đứa con nít không hiểu chuyện đi thêu dệt lên một giấc mộng hư ảo. Còn nghĩ cái gì là yêu và được yêu, thực ra tôi chỉ là một tên què đáng thương căn bản không thể nào đứng cạnh hắn mà thôi.

Tôi nên hiểu ra sớm rằng đến quá gần hắn thì chỉ có thể làm bóng mình thôi.

Tôi biết khi Tiểu Viêm ở cùng tôi không hề vui vẻ chút nào, thậm chí hắn không hề cười với tôi, nhưng khi hắn ở cùng cô gái kia thì lại không như vậy.

Đó là một Tiểu Viêm mà tôi hoàn toàn không biết, tôi không thể nào làm cho hắn cười thoải mái như vậy. Thực ra tôi chỉ là một công cụ miễn cưỡng còn có thể xài được, hoặc có thể là mỗi đêm hắn làm tình với tôi đơn giản chỉ là báo thù mà thôi, tôi lại ngây ngô sa vào trong đó, tưởng rằng mình vẫn còn hi vọng.

Tôi rất mệt, rất sợ, rất muốn trốn chạy. Tôi muốn trốn về quê sau này không gặp lại hắn nữa, cũng không cần xá cầu gì nữa.

Cho nên đêm đó tôi cố tình chọc giận hắn, hắn rất thô bạo xâm phạm tôi, đến khi tôi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện rồi. Từ đó, tôi biết mình đã tởm đến mức không thể dùng được nữa, Tiểu Viêm cũng không muốn gặp tôi nữa, thường không về nhà, cho dù về cũng thà rúc trên ghế sofa trong phòng khách chứ không thêm bước vào căn phòng có sự hiện diện của tôi.

Tôi nghĩ hắn nhất định là rất muốn đuổi tôi đi, chỉ là không biết mở miệng làm sao.

Tôi biết mình không nên mặt dày ở lại đây nữa, vì vậy tôi mượn cậu quản gia một ít tiền làm lộ phí về quê, vội vàng cáo biệt với mẹ Tiểu Viêm rồi đi ngay.

Trở về quê, tôi tiếp tục trồng ruộng của mình, thỉnh thoảng cũng làm thuê cho người ta, thu nhập sơ sài cũng đủ cho tôi an ổn sống qua ngày.

Tôi thật sự có thể, có thể cô độc một mình sống tiếp, tôi chỉ hi vọng là đừng để tôi chết lâu rồi, thi thể mới được người ta phát hiện, ít nhất có người có thể lập một mộ bia cho tôi, để chứng minh tôi từng tồn tại trên thế giới tươi đẹp này.

Rõ ràng tôi đã an phận sống qua ngày, không ngờ có một hôm Tiểu Viêm đột ngột xuất hiện trước mặt tôi.

Những chuyện tôi làm vì hắn, cuối cùng hắn đã biết rồi. Tôi đã không còn trông mong gì nữa, nhưng hắn lại nói hắn thật sự yêu tôi, tôi cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi tình yêu giữa tôi và hắn, tôi sợ mình sẽ chấp nhận huỷ diệt mình để đi yêu hắn.

Lỡ như có một ngày hắn nói với tôi, hắn đối với tôi chỉ là sự đồng cảm, thì tôi sẽ tiêu tán như tro tàn.

Tôi thật sự không muốn như vậy, tôi sợ hãi nên kháng cự trốn vào trong nhà.

Mưa to tới trong yên lặng, tôi lén nhìn Tiểu Viêm đứng bên ngoài, hắn mãi nhìn vào trong nhà, ánh mắt đó hết như lần đầu tiên tôi gặp hắn, có một vẻ cố chấp, một vẻ kiên định, luôn luôn truyền được vào trong trái tim tôi.

Khi hắn đang nhắm mắt suy tư gì đó, tôi lê cái chân trái đang đau không ngớt đi đến trước mặt hắn, tôi lại làm ra một quyết định giống hệt nhiều năm về trước.

Hoá thành tro cũng không sao, ít nhất tôi cũng đã từng cố chấp, vẫn sẽ có một mối tình cảm lưu lại trên thế gian này, sẽ không bị người biết câu chuyện quên lãng.

8. Chương 8

Bỗng dưng nhớ đến chuyện trước đây, khiến cho tôi cảm thấy mệt mỏi, vì vậy lên giường nằm không biết từ lúc nào lại ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, bên cạnh không có một ai, tôi ngơ ngác tựa lên đầu giường, một nỗi sợ hãi cô độc bao vây tôi. Còn nhớ cậu thiếu niên to xác ngậy ngô trước đây luôn dán chặt bên tôi, cho dù chỉ là tựa lưng vào nhau cũng làm cho tôi ấm áp vô cùng, mà giờ đây hẳn đối với tôi chỉ kính trọng chứ không gần gũi.

Tôi đi tới đình viện, đến chỗ cây táo, tay chạm vào lớp vỏ cây sần sùi kia, tâm trí dạt đến nơi rất xa rất xa.

“Vào phòng đi, buổi sáng thức không nên ở một nơi không khí ẩm thấp như vậy.”

Một cánh tay đặt lên vai tôi, tôi biết cánh tay này là của cậu quản gia trẻ kiêu ngạo. Tôi nhún vai, bắt đấm dĩ phải đi vô nhà.

Đến giữa trưa, tôi một mình ngồi trước chiếc bàn ăn, Tiểu Viêm thường cả ngày đều không ở nhà, buổi trưa chỉ có mình tôi ăn cơm. Thức ăn còn chưa lên, quản gia đã bưng cho tôi một chén canh thanh đạm, tôi cầm thìa khuấy khuấy đồ trong canh, mức lên một cục gì đó đen đen.

“Đâylà cái gì?” Tôi hỏi.

“Thuỷ ngư.”

“Thuỷ ngư?”

“Là loại ba ba dùng để tắm bổ, bây giờ trên thị trường không mua được đâu. Cố tiên sinh nghe người tôi nói thứ này có lợi cho thận, tốn rất nhiều tiền mới mua được một con.”

“Vậysao?”

Tôi múc cái cục đen đen đó cho vào miệng, mềm mịn, lại rất mát miệng, ăn vào có mùi thơm thanh đạm đặc biệt. Nói chung mùi vị cũng tốt, tôi liền ăn thêm. Dầu sao cũng là tâm ý của Tiểu Viêm, tôi không được lãng phí.

Ăn xong cơm, tôi trở về phòng mình, định ngủ trưa. Nhưng nằm mới một lát thì cảm thấy hai cánh tay hơi ngứa.

Lúc đầu tôi không để ý lắm, thấy ngứa thì lấy tay gãi, nhưng tình hình không đỡ hơn, càng gãi càng ngứa. Vì vậy kéo tay áo lên xem, trên tay của tôi không biết từ khi nào đã nổi lên một mảng đốm đỏ, chính là chỗ nổi đỏ đó ngứa cực kì.

Tôi bắt đầu thấy không ổn, vội vàng lê chân nhanh chóng đi tìm quản gia. Khi cậu quản gia nhìn thấy cánh tay tôi, sắc mặt không được tốt lắm, nói tôi bị dị ứng rồi, cậu ấy không bôi thuốc gì cho tôi cả, mà đưa tôi lên tôixi vội vàng đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, bác sĩ vừa nhìn thấy đã nói tôi bị dị ứng nhẹ với thực vật, chỉ cần truyền dịch là hết. Vì vậy tôi được mấy cô y tá trẻ đưa vào trong một căn phòng trang hoàng sang trọng, nghe nói đây là phòng truyền dịch chuyên dụng dành cho người giàu.

Mấy cô y tá bận bịu một hồi rồi mới tiêm kim tiêm vào mu bàn tay trái của tôi, họ nói nếu tôi có việc gì thì ấn vào nút gọi người, sau đó thì rời khỏi.

Trong căn phòng cũng không rộng lắm chỉ có một mình tôi, tôi tựa đầu lên ghế sofa mềm mại cho dễ chịu, lâng lâng cảm nhận dịch thủy chậm chậm chảy vào trong cơ thể. Theo thời gian, đốm đỏ cũng nhạt dần, cơn ngứa cũng từ từ biến mất.

Một mình tôi ngồi yên tĩnh trong phòng truyền dịch không một bóng người không biết bao lâu, khi dịch thủy chảy gần hết, đột nhiên cửa phòng bị tông sầm ra, Tiểu Viêm vẽ mặt nôn nóng xông vào.

“Tiểu thúc, tay của thúc bây giờ sao rồi? Còn ngứa không? Trên người còn chỗ nào không khoẻ không?”

Tiểu Viêm cõ vẽ rất sốt ruột, muốn chạm vào tôi, lại không biết làm sao để đặt tay xuống.

Tự tôi kéo ống tay áo lên, lộ ra cánh tay hơi vàng vọt, cố gắng cười với hắn: “Cậu xem, không có gì nữa rồi. Tôi không sao, thật sự không sao.”

“Tiểu thúc, tôi rất sợ”

Hắn nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi vào trong lòng, tôi không chống lại mặc cho hắn ôm, mặc dù cách một lớp áo vest dày cộm tôi vẫn có thể cảm nhận được thân nhiệt hơi cao của hắn, không khỏi có cảm giác thoải mái.

“Không có gì đáng sợ hết.”

Trong giây lát tôi cảm thấy Tiểu Viêm rất yếu đuối, liền dùng cánh tay còn lại cố gắng quàng qua cổ hắn, muốn cho hắn một chút sức mạnh.

Hắn càng ôm chặt tôi hơn.

Thật sự hi vọng giây phút âm cúng này có thể duy trì mãi

“Hai vị tiên sinh”

Một giọng nữ tinh tế vang lên bên tai, đưa bọn tôi trở về hiện thực, tôi và Tiểu Viêm hơi do dự tách nhau ra.

Cô y tá trẻ vừa rút kim tiêm trên tay tôi, vừa dùng ánh mắt kì quái nhìn tôi và Tiểu Viêm. Rút kim ra xong, Tiểu Viêm liền đỡ tôi đứng dậy, sau đó đi ra ngoài cửa, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt châm chích của cô y tá sau lưng.

“Tiểu Viêm, chúng tôi như vậy kì lạ lắm, đúng không?” Tôi nói rất khẽ, khó hiểu mà nhìn Tiểu Viêm.

“Chỉ là mấy người đó ngạc nhiên quá thôi.”

“Tôi vẫn nghĩ mãi hai người đàn ông ở cùng nhau thực ra có phải là chuyện kì quái lắm không?”

Trong đại đa số nhận thức của tôi, chuyện nam và nam giao hợp rất bình thường, nhưng sau khi tôi lên thành phố, tôi dần bắt đầu hoài nghi, quan niệm này từ xưa tới nay đã ăn sâu bén rễ vào trong tâm trí tôi.

“Không có gì kì lạ đâu, chuyện này rất bình thường.”

Lời nói của Tiểu Viêm làm nhạt đi mối hoài nghi của tôi, tôi an tâm dựa vào Tiểu Viêm, dưới sự dìu đỡ của hắn đi ra khỏi bệnh viện, ngồi vào xe.

Quản gia kêu Tiểu Viêm ra một lúc xong thì về trước, tôi ngồi bên cạnh Tiểu Viêm, nhưng không khí trong xe không biết từ khi nào đã trở nên ngột ngột vô cùng.

Cho dù không ra ngoài nhiều nhưng tôi cũng biết tốc độ lái xe của Tiểu Viêm rất khủng khiếp, ánh đèn ngoài cửa xe biến thành những tia sáng vụt qua. Tiểu Viêm mãi nhìn về phía trước, biểu hiện rất không tốt.

Tôi rất sợ, muốn kêu hắn lái chậm một chút, nhưng vẫn không dám nói.

Xe đến trước cổng lớn của ngôi biệt thự, Tiểu Viêm đột ngột dùng sức thắng gấp, một giây trước vẫn còn chạy băng băng, sau một tiếng kít thật dài, xe trượt một đoạn ngắn mới đột ngột dừng lại.

Thân hình của tôi vì thắng gấp mà nhào về phía trước không khống chế được, cũng may có dây an toàn, mới không tông vào kính chắn gió.

Tôi bị một chuỗi chuyện đáng sợ như vậy dọa đến đổ mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, hơi hoàn hồn lại, tôi mới chú ý thấy Tiểu Viêm đã gục đầu trên vô-lăng xe.

“Tiểu Viêmsao rồi?” Tuy hơi sợ, nhưng tôi vẫn đưa tay ra, sờ lên tóc hắn.

Đột nhiên, một cánh tay bấu chặt tay tôi.

“Tiểu thúc, tôi thật sự rất hận mình.”

Tôi có thể cảm thấy cánh tay Tiểu Viêm đang run.

“Tôi chỉ muốn bồi bổ cho thúc, sao lại biến thành như vậy?”

Thì ra hắn đang để ý chuyện tôi vì ăn thủy ngư mà bị dị ứng.

“Khờ quá, không phải tôi vẫn rất khỏe sao?”

“Không khỏe! Thúc không biết đâu, dị ứng nếu nghiêm trọng có thể gây chết người đó!” Hắn kích động buông tay tôi ra, sau đó ngược lên ôm lấy tôi.

“Đều là do cơ thể tôi không tốt, thật sự cảm ơn cậu mà.” Tôi vỗ nhẹ vào lưng hắn, cố gắng an ủi. Ít nhiều tôi cũng biết được mấy năm nay tuy hắn thành công trên sự nghiệp, nhưng cách biểu đạt tình cảm cũng trở nên bất thiện và dễ bị kích động.

“Tiểu thúc”

Hắn buông ra, nhìn vào thẳng tôi, ánh mắt đó rối loạn như nhịp tim của tôi, hô hấp cũng trở nên không thoải mái.

Dường như chịu lực hấp dẫn gì đó, mặt của bọn tôi bất giác dần kề sát vào, đúng lúc môi sắp chạm vào nhau thì _____

“Tiểu Viêm cuối cùng hai đứa cũng về rồi.”

Ngoài xe, âm thanh của mẹ Tiểu Viêm phá vỡ giây phút ái muội hiếm có.

Bọn tôi vội vàng tách ra, tôi mở cửa xe đi xuống.

Mẹ Tiểu Viêm liền đi tới đỡ lấy tay tôi, quan tâm hỏi về bệnh tình, tôi vừa nói vừa theo bà ấy vào nhà.

Buổi tối khi đi ngủ, Tiểu Viêm hiếm khi lên giường rất sớm, ngủ cạnh tôi.

Tôi bắt đầu khẩn trương, không biết nụ hôn chưa hoàn thành trong xe bây giờ còn có thể tiếp tục không, đang trong lúc suy nghĩ rối ren, đột nhiên tôi cảm thấy mình rơi vào trong một vòng tay dày rộng, tay của tôi cũng được bao bọc trong đôi tay ấm áp.

Rất an tâm, rất ấm áp, tôi nghĩ như vậy, không biết từ khi nào đã thiếp đi mất.

Sau lần đó Tiểu Viêm không còn mua những thứ đồ bổ kì lạ về nữa, hơn nữa mỗi tuần đều đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, cố định mời chuyên gia dinh dưỡng điều phối bữa ăn cho tôi.

Lâu dần, tôi cũng cảm thấy sức khỏe của mình thật sự tốt hơn trước đây nhiều, cũng không thường xuyên bị bệnh vặt nữa, khi trở trời, chân cũng không bị đau đến độ không đi nổi.

Cơ thể của tôi dần khỏe mạnh hơn, thể lực cũng tốt hơn trước đây nhiều.

Tiểu Viêm vẫn là ban ngày không thấy bóng, mẹ Tiểu Viêm mỗi ngày cũng cùng chơi mạng chọt với mấy vị phu nhân, cậu quản gia trẻ mỗi ngày vẫn trầm mặc kiếm lời làm chuyện của mình, còn tôi thời gian ngồi gần ngõ cũng bớt dần, tôi dành nhiều thời gian để chăm sóc hoa hơn.

Ngày tháng lâu rồi tôi đột nhiên cảm thấy, mình nên làm những chuyện khác, nhưng lại không biết mình có thể làm những gì.

Buổi chiều hôm đó tôi đang ngồi trong vườn nhỏ cỏ, chợt nghe thấy ngoài cổng lớn có tiếng người kêu. Tôi hơi hiếu kì, đi ra cửa, thì ra là cô gái có quan hệ bí mật cực kì với Tiểu Viêm.

“Thúc là tiểu thúc phải không? Mở cửa cho tôi để tôi vào trong đi!” Cô gái với vẻ nhiệt tình.

“Tiểu thúc? Tôi không phải tên tiểu thúc, tên của tôi là”

“Thúc là tiểu thúc của Cố Viêm, thì chính là tiểu thúc của tôi rồi!”

“Tại sao?”

“Anh ấy nhận tôi làm em gái rồi mà, tiểu thúc của anh ấy đương nhiên cũng là tiểu thúc của tôi! Tiểu thúc, thúc mau mở cửa cho tôi đi, chúng tôi là người một nhà mà!”

Tôi nhìn dáng vẻ đơn thuần đáng yêu của cô ấy, lại mở miệng nhận là em gái của Tiểu Viêm, tôi liền mở cửa cho cô ấy. Cô gái vừa vào đã quấn lấy tôi, hơn nữa thân mật khoác tay tôi đi vào trong, mà tôi lại cảm thấy hơi không được tự nhiên.

“Tiểu thúc, tôi vẫn chưa nghiêm túc tự giới thiệu, tôi tên Liêu Na, sau này gọi tôi là Na Na là được rồi, mấy trưởng bối đều gọi tôi như vậy.”

“Là vậy sao? Được thôi.”

“Tiểu thúc, trong nhà chỉ còn một mình thúc thôi hả?”

“Còn có quản gia nữa.”

“Vậykhông có người khác nữa hả?”

Liêu Na cố ý nói thật nhỏ tạo vẻ bí mật, tôi không hiểu, nhưng rất khẳng định mà trả lời cô ấy: “ Không có.”

“Đại loại như là có người phụ nữ xinh đẹp nào không? Thật sự không có sao?”

“Phụ nữ? Trong nhà này ngoài mẹ Tiểu Viêm ra thì không có người phụ nữ nào khác cả.”

“Chậc _____Sao có thể chứ!”

Liêu Na vả mặt thất vọng méo xệch miệng, tôi bị vẻ đáng yêu của cô ấy làm cho tức cười.

“Tiểu a đầu, cô thăm dò việc này để làm gì?”

Nghe vậy, bộ dạng của cô ấy càng tỏ vẻ thần bí hơn, sau đó nhìn trái nhìn phải rồi mới kề sát bên tai tôi, nói: “ Cố Viêm có thích một người phụ nữ, tôi nghĩ nhất định là anh ấy đem cô tôi giấu trong ngôi nhà này, cho nên tôi mới đến đây!”

“Phụ ...phụ nữ?”

“Phải đó, mỗi lần tôi hỏi anh ấy người phụ nữ đó như thế nào, anh ấy luôn né tránh, hỏi cấp dưới của anh ấy thì không ai biết! Tôi luôn rất hiếu kì không biết là người như thế nào mà lại làm cho anh ấy thích đến vậy, còn đem cô tôi giấu thật kĩ.”

“Vậy, vậy saoTại sao nhất định phải là nữ chứ?” Tôi có hơi chột dạ.

“Khẳng định là nữ mà! Cố Viêm có thân phận địa vị như vậy, không thể nào lại đi thích đàn ông chứ? Hahaha! Đồng tính luyện kinh tởm lắm!” Liêu Na nói, rồi lộ ra biểu hiện chán ghét.

Lần đầu tiên tôi biết được, quan hệ của tôi và Tiểu Viêm gọi là “đồng tính luyện”

Lúc tôi đang rơi vào cơn mộng lung, Liêu Na lại tiếp tục nói: “ Nếu Cố Viêm là đồng tính luyện, mà bị giới truyền thông biết được, thì khẳng định là sẽ thân bại danh liệt đó, hơn nữa đồng tính luyện còn dễ bị bệnh, bắn chết được, Cố Viêm là người gì chứ, muốn bao nhiêu thiếu nữ mà không được? Anh ấy sao có thể đi làm chuyện kinh tởm đó chứ! Tiểu thúc, thúc nói có phải không?”

Cô ấy dùng ánh mắt đầy sự tín nhiệm mà nhìn tôi, tôi liền né tránh ánh mắt đó, cố gắng cử động cơ mặt sớm đã cứng đi, nở ra một nụ cười miễn cưỡng, nói: “ Phảiphải rồi”

Nhận thúc trong mấy mươi năm của tôi hoàn toàn đã bị đánh đổ, tôi sống bốn mươi mấy năm rồi, đến giờ phút này mới biết cuộc đời của mình, từ lâu đã rơi vào trong sự sai lạc đáng sợ, mà những người bên cạnh tôi đều dung túng cho sự sai lạc này.

Hai người đàn ông ở cùng nhau, nhiều nhất chỉ có thể thoả mãn nhục thể, lại không thể mang thai sinh con, quan hệ như vậy quá yếu ớt rồi, một khi không còn quan hệ thể xác nữa thì đã sắp mất đi tất cả. Hiện tại, tôi đã là một người tàn tạ không thể dùng được nữa rồi, thân thể như vậy đối với Tiểu Viêm mà nói đã không còn bất cứ ý nghĩa nào nữa.

Tôi luôn là như vậy, khi chưa làm rõ tình hình, đã không chịu nổi sự mê hoặc, chọn ở cùng Tiểu Viêm, nhưng vô luận là xa cách năm xưa hay là gần nhau như bây giờ, tôi đều không thể mang đến hạnh phúc cho Tiểu Viêm.

Nhưng hiện nay tôi đã không còn như năm xưa nữa, có thể nhấn tâm xoay lưng bỏ đi. Bây giờ tôi già rồi, cũng tàn rồi, cho dù xê dịch một bước cũng hao tổn hết tất cả sức lực.

Nếu như không thể có được hạnh phúc, thì cùng đi đến huỷ diệt đi! Cho dù tôi không có tư cách có được hẳn, tôi cũng không thể để cho bất kì người nào có hẳn, tôi đã không còn thanh xuân để hao phí nữa rồi, đã không thể chịu đựng được sự đau khổ của mất mát nữa.

“Tiểu thúc? Tiểu thúc?”

Tiếng gọi của Liêu Na kêu tôi về từ trong bể bi thương.

“Sao hả?”

“Bình thường thúc ở trong nhà làm việc gì vậy?”

“Thì mỗi ngày tưới cây nhỏ cỏ thôi.” Tôi chỉ vào đám hoa mà tôi vun đắp, cũng đưa cô ấy vào trong luống hoa.

“Đẹp quá đi?”

Liêu Na nhìn đám hoa Tử Dương không ngừng trầm trồ, chạy vào luống hoa như một đứa con nít, thỉnh thoảng còn dừng lại ngắm khóm hoa.

Cô ấy là người đầu tiên nghiêm túc thưởng thức hoa của tôi, để cho tôi biết, thì ra hoa của tôi có thể mang đến vui vẻ cho người khác, nhưng Tiểu Viêm trước giờ chưa từng dừng lại, nghiêm túc nhìn đóa hoa mỹ lệ mà tôi đã dày công chăm sóc.

Nhìn Liêu Na không rời khỏi đám hoa, tôi đành phải đi đến cạnh cô ấy.

“Tôi và cô cùng nhỏ cỏ cho hoa đi.”

“Nhỏ cỏ?”

“Nếu như không làm gì cả, hoa sẽ không nở đẹp như vậy đâu.”

“Nếu như không nỗ lực, thì người cũng sẽ không có được!”

Cô ấy thông minh tiếp lời của tôi, tôi tán thưởng nhìn cô ấy mà cười, sau đó ngồi xổm xuống.

Công việc nhỏ cỏ đối với tôi mà nói thì không khó, còn nhớ lần đầu tiên xuống ruộng cái gì cũng không biết. Sau cùng làm đến cả người nhếch nhác. Khó khăn lắm mới biết làm ruộng, lại vì trước giờ chưa từng làm việc nặng mà hai tay đầy thương tích.

Không biết từ khi nào tay tôi bắt đầu bị chai, lớp da chai càng lúc càng dày làm tôi không còn cảm thấy đau nữa, tại sao tim của con người không bị chai? Nếu như trái tim của tôi cũng chai một lớp thật dày, tôi sẽ không bị cơn đau khổ đục khoét từng đêm.

“Á! Đau quá!”

Đột nhiên, Liêu Na la lên, tôi nhìn về phía cô ấy, chỉ thấy Liêu Na đem ngón tay bỏ vào miệng mút.

“Đâm vào tay rồi hả?”

“Ừ! Đáng ghét quá đi! Không ngờ cỏ nát cũng làm tôi bị thương được!” Cô ấy lại méo xệch miệng, hoàn toàn giống như một bé gái không hiểu chuyện.

Đột nhiên tôi ý thức được mình đã là một trường bối rồi.

“A đầu gối, bình thường cô không làm lưng thì đương nhiên là dễ bị đứt tay rồi, hay là đừng làm nữa, để mình tôi là được rồi.”

“Đúng là như vậy, chuyện gì tôi cũng làm không xong.”

Liêu Na nhứt chí đặt mông ngồi bệt trên đất, tôi tiếp tục nhỏ cổ, không biết bao lâu cô ấy mới từ sau lưng mà hỏi tôi: “Tiểu thúc mỗi ngày đều sống như vậy sao?”

“Phải đó, có gì không đúng sao?”

“Không có gì, nhưng thúc không cảm thấy như vậy rất buồn chán hay sao?” Cô ấy nũng nịu nhào đến, khoác vào tay tôi.

“Ừmthực racũng có một chút.”

“Tiểu thúc, vậy thúc đi dạo cùng tôi được không?”

Đề nghị bạo gan của cô tôi quả thực làm tôi giật mình, dẫu sao tôi ở dưới quê lâu quá rồi, vẫn cảm thấy còn rất cách biệt với cuộc sống này, lên thành phố tôi cũng chỉ có thể an tâm ở trong ngôi biệt thự cách xa thành thị của Tiểu Viêm, trước giờ tôi chưa từng nghĩ tới việc chen chân vào trong thành phố phồn hoa huyền ảo, tôi biết thế giới đèn đóm lập lòe kia hoàn toàn không hoà hợp với tôi.

“Thôi đitôi ...”

“Đi mà! Đi mà! Tôi mới lấy được bằng lái xe, tôi có xe đó!”

“Không phải, tôi thật sự không muốn”

“Tiểu thúc, đi mà đi mà! Dạo này tôi rất chán, không có ai đi chơi với tôi hết.”

Cô ấy vừa nói vừa dùng sức lắc lắc tay của tôi, tôi thực sự không biết làm sao đành phải nhận lời.

Số lần tôi đi vào thành phố không nhiều, mỗi lần chỉ là vội đi vội về, trước giờ chưa từng nghiêm túc ngắm nhìn đô thị phồn hoa này.

Đứng ở khu đông người trong thành phố, bên cạnh có rất nhiều người đi đường đang vội vã. Bọn họ đa số đều ăn mặc như Liêu Na, trẻ trung đầy sức sống, cho dù tôi không nhìn thấy mình, cũng biết được tôi giữa tôi và những nam nữ trẻ trung này có một khoảng cách rất lớn.

Tuy không phải ai cũng đặc biệt nhìn tư thế đi của tôi, nhưng tôi vẫn phải nhận không ít những cái nhìn dị thường, ngược lại Liêu Na như không có chuyện gì chỉ chuyên tâm dắt tôi đi, như dắt một ông lão lớn tuổi.

Kì thực tôi quả thực là một ông già lớn tuổi lại tàn phế, nhìn những người tới lui trên phố, tôi càng hiểu sâu sắc mình là người như thế nào, việc này cũng là một trong số những nguyên nhân tôi thích sống cách xa chốn đông người.

Tôi cứ như vậy cùng Liêu Na rộn ràng đi trên phố, tôi cũng không chú ý Liêu Na muốn đưa tôi đi đâu, đối với thành phố này mà nói tôi hoàn toàn lạ lẫm. Mãi cho đến khi vào một tiệm mà bên trong toàn những người mẫu trẻ với những kiểu tóc kì quái và đủ màu sắc tôi mới để ý, nhưng muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

Tôi bị một cậu thiếu niên chắc chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi kéo vào trong một căn phòng kì lạ, đầu đầu cũng có những tấm gương to rất sáng, đủ để nhìn không sót một chút nào sự già nua xấu xí của tôi.

Người đó ấn tôi ngồi xuống một chiếc ghế xoay màu đen, choàng một tấm vải màu xanh nước biển lên người tôi, mà việc đối diện với tấm gương trong suốt kia khiến tôi không dám ngước lên nhìn một cái. Liêu Na lại không biết đi đâu mất rồi, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tôi và cậu thiếu niên đó.

“Cái nàylà định làm gì vậy?” Tôi mù tịt hỏi cậu thiếu niên bên cạnh.

“Đại thúc, đây là đổi cho thúc một kiểu tóc cool hơn một chút!”

Người đó cầm kéo và lược lên, bắt đầu cắt tóc của tôi.

“Cool một chút? Là ý gì vậy?” Tôi hỏi rất nghiêm túc.

Tôi vừa hỏi xong, liền nhìn thấy vẻ mặt khó tin của cậu thiếu niên đó trong gương.

“Đại thúc, không phải thúc giỡn chơi với tôi chứ? Nhìn quần áo trên người thúc toàn là hàng hiệu, sao ngay cả từ Cool là nghĩa gì cũng không hiểu?” Cậu ấy vừa nói vừa múa may trên đầu tôi.

“Tôi thật sự không hiểu mà.”

“Oh, my god!” Cậu thiếu niên trợn mắt cười.

“Cái gì gọi là [Bán bánh] Tôi càng thêm khó hiểu. (my god phát âm gần giống với từ Mai gao =Bán bánh)

“Đại thúc, tôi nói thúc thật là thú vị! Lâu lắm rồi không gặp được người nào như vậy! Dám hỏi thúc có phải là mới từ trong núi ra không vậy?” Cậu thiếu niên đó nói xong, cười lên sang sảng.

Một lúc sau tôi mới hơi hiểu được một chút, chỉ đành lúng túng không nói gì nữa.

Cậu thiếu niên cười xong, vừa cắt tóc cho tôi, vừa giải thích mấy câu vừa nãy.

“Cool là từ tiếng Anh, có nghĩa là trông rất lợi hại, rất giỏi, siêu bảnh. Nếu như sau này có người nói thúc cool, thì chính là đang khen thúc đó, đại thúc đã hiểu chưa?”

“Thì ra là như vậy.”

“My god cũng là tiếng Anh, có nghĩa là [Trời ơi a], biểu thị ngạc nhiên đó, hiểu không?”

“Thật ngại quá, tôi không được học hành, không biết tiếng Anh.”

“Thực ra nghe không hiểu cũng không sao, có thể từ từ học mà, tiếp xúc nhiều tự nhiên sẽ hiểu thôi.

Đại thúc à, tuy ở tuổi này của thúc có lẽ sẽ cảm thấy mình không theo kịp thời đại nữa, nhưng bản thân thúc tại sao không tự cởi mở một chút, thay đổi mình? Đừng luôn cảm thấy mình cái này không tốt, cái kia không được, tiếp xúc một số chuyện mới mẻ, nhất định có thể dần dần hoà nhập với mọi người.”

“Vậy à, trước giờ tôi chưa từng nghĩ qua ...”

Nói chuyện với cậu trai đó làm tâm tình tôi thông thoáng hơn rất nhiều.

“Ba tôi ở nhà bây giờ bị nhiễm tôi bây giờ còn có thể nghe được nhạc hiphop nữa đấy! Đại thúc, tôi thấy thúc cũng xấp xỉ tuổi ba tôi, thúc cũng nghe được đó.”

“Nghecáicái gì?”

Nghe vậy cậu trai đó cười lên, ngừng động tác, đi qua một bên làm gì đó, sau đó chỉ nghe thấy trong phòng tràn ngập một thứ “âm nhạc” kì quái.

“Nghe xem, chính là cái này, nó cũng là một hình thức âm nhạc.”

Thiếu niên nói xong liền quay lại với mái tóc của tôi, tôi lẳng lặng nghe nhạc của cậu ấy, nhưng tôi nghe thế nào cũng không ra nhạc, chỉ thấy có người đang dùng một loại ngôn ngữ kì quái để nói chuyện, tôi nói ra cách nghĩ của mình lại dẫn đến một tràng cười của cậu thiếu niên.

Thời gian nói chuyện lẳng lẽ trôi qua, cậu thiếu niên tháo tấm vải choàng của tôi xuống, khi tôi lại nghiêm túc nhìn vào trong gương, ngay cả bản thân tôi cũng không thể tưởng tượng nổi.

Khuôn mặt trong gương vì kiểu tóc mà không còn vẻ u tối nữa, ngược lại rất gọn gàng sạch sẽ, gương mặt già nua dường như cũng có sức sống và sinh khí hơn.

“Đại thúc, thúc không thể vì già mà không chú ý hình tượng được.” Cậu trai trẻ nheo mắt quan sát tôi từ trên xuống dưới, sau đó nói: “ Đại thúc, khi thúc còn trẻ chắc là rất đẹp trai!”

“Vậy, vậy sao?” Kì thực khi còn trẻ tôi cũng không nghiêm túc để ý gương mặt mình.

“Đại thúc! Thúc phải tự tin một chút! Thúc nên nói là: Tất nhiên rồi! Lúc còn trẻ tôi cool đến mức làm cho mình tình phải hổ thẹn đó!”

Lần này đến lượt tôi cười ồ lên, nói chuyện với cậu ấy xong, quả thực tâm tình tôi đỡ hơn rất nhiều, đột nhiên cảm thấy mình tràn trề sức mạnh.

Đi ra khỏi tiệm, Liêu Na cũng luôn khen tôi trông trẻ ra, gọn gàng hơn rất nhiều. Hình như Liêu Na rất thân với cậu thiếu niên kia, khi khen tôi cũng không quên khen kĩ thuật của cậu ấy.

Mà tôi cũng không còn quan tâm những ánh mắt của người đi đường đổ dồn vào tôi nữa. Cậu thiếu niên đó nói rất đúng, nếu như bản thân mình cách ly với mọi người trước, vậy thì sẽ mãi mãi không vào trong đó được nữa, sẽ không thể thay đổi gì nữa, không thể làm được gì nữa.

Sau đó tôi lại cùng Liêu Na đi dạo mấy chỗ nữa, mỗi lần vào chỗ bán quần áo, chỉ mới nhìn quần áo trưng bày cũng đủ để tôi hoa mắt rồi, chết người nhất là Liêu Na thường đem đồ ướm lên người, sau đó hỏi tôi: “Có đẹp không?”

Mà theo tôi thấy, cô ấy mặc cái gì cũng đẹp, nên tôi chỉ có thể gật đầu cho qua.

Lúc dạo xong tiệm thứ năm, chân của tôi gần như không đi nổi nữa, vì vậy Liêu Na đưa tôi vào một nơi gọi là McDonald's, chọn ngồi trong một góc, Liêu Na lại đi mua rất nhiều thứ kì lạ qua. Cô ấy nói với tôi đây là thứ mà người phương Tây thích ăn, nên tôi mới hiểu kì ăn thử.

Đó đều là những món ăn có dầu mỡ, nếu ở nhà, chắc chắn Tiểu Viêm sẽ không cho tôi đụng vào, tôi ăn xong bất giác cảm thấy hơi chột dạ.

“Nếu đi với Tiểu Viêm, Tiểu Viêm chắc chắn là sẽ không cho tôi ăn mấy món này đâu!”

Tôi đang nghĩ sẽ nghe thấy tiếng phàn nàn của Liêu Na.

“Thực raanh ấy cũng là muốn tốt cho thức thôi!”

Cố Viêm đúng là rất đáng ghét! Người ta muốn làm cái gì anh ấy đều quản tới quản lui! Nhưng muốn anh ấy vì người ta làm chút gì đó, anh ấy lại ra sức từ chối!”

“Vậy sao?”

“Cố Viêm là tên khốn!”

Liêu Na giống như là đang trút hận, oán hận cắn một miếng vào miếng bánh mà cô ấy gọi là hamburger, sau đó ánh mắt lại mông lung nhìn ra ngoài cửa kính.

“Tiểu thúc, thực ra tôi cũng không sợ cho thức biết. Tuy đã có bạn trai rồi, nhưng tôi vẫn thích Cố Viêmthật là đáng ghét! Anh ấy tại sao lại từ chối tôi từ chối đến mức tuyệt tình như vậy!”

Khi Liêu Na nói chuyện chỉ nhìn ngoài cửa sổ, tôi có thể nhìn thấy mắt cô ấy hơi ướt, không biết phải nói làm sao.

Trầm mặc một lúc, cô ấy dùng ánh mắt đầy trông mong mà nhìn tôi.

“Tiểu thúc, thúc nói xem một chút xíu hi vọng tôi cũng không có hả?”

Tôi không biết tại sao, có một cảm giác tội lỗi dâng lên tim.

“Thực ratôi trước giờ chưa từng nhìn thấy Tiểu Viêm có người phụ nữ đặc biệt nào” Lời của tôi đích xác là nói thật, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Không thể nào! Tiểu thúc chắc chắn là bị anh ấy gạt rồi! Chỉ là anh ấy không đưa người đó về nhà cho thức gặp mà thôi!”

Lời của Liêu Na làm mắt tôi hoa đi một cơn, quả thực là không phải không có khả năng đó

Tôi và Tiểu Viêm cách biệt nhiều năm như vậy, lẽ nào trong mười lăm năm dài, hẳn thật sự không có một ai ở bên cạnh sao? Huống hồ gì với ngoại hình và thân phận của hắn, căn bản không thể nào không có người yêu, trừ phi là bản thân hắn không muốn

Quả thực là tôi không đủ tự tin. Tôi không thể nào tin tưởng Tiểu Viêm sẽ vì tôi, mà sống cô đơn một mình trong mười lăm năm.

Có lẽ, hẳn thật sự chỉ là muốn báo ơn mà thôi, bây giờ hẳn đối với tôi vốn không còn hứng thú gì nữa, tôi lại luôn ngu ngốc chờ đợi hắn.

Tha thật sự là quá ngu.

_____ Nếu như không thể có được, thì huỷ diệt đi!

Ý nghĩ điên rồ chiếm cứ tim tôi, đều là vì hắn mà làm tôi trở thành như vậy! Nếu như khi đó hắn không đến tìm tôi, nếu như hắn không nói những lời mà tôi tha thiết ước mơ, nếu như hắn không che chở chu đáo đến vậy, tôi thật sự có thể sống cả đời dưới quê cô độc đến già.

9. Chương 9

Trời tối, tôi mới về tới nhà.

Trên đường gần về tới ngôi biệt thự, vì Liêu Na nói cô ấy không thể để Tiểu Viêm nhìn thấy, nên tôi xuống xe, đi trên con đường nhỏ tối tăm, tôi ngược nhìn bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu, chốc lát cảm giác bao la đó đã làm nhạt đi những ưu phiền chất chứa trong lòng tôi.

Khi gần tới cánh cổng lớn, tôi nhìn thấy hình bóng cao lớn quen thuộc.

Tiểu Viêm hung hãn đá mấy cái vào trụ đá bên cạnh cổng, sau đó ngồi xổm xuống, vai lại run lên, hắn cao to như vậy nhưng lại trông như một đứa trẻ.

Lúc này tôi mới chợt nhớ hôm nay khi ra ngoài không có nói với ai cả, Tiểu Viêm đang lo lắng sao? Hắn đang sợ hãi sao?

Có lẽ tình cảm đó là xuất phát từ việc báo ơn cũng tốt, chỉ ít lúc này đây hắn thật sự lo lắng cho tôi.

Tôi không khỏi đi thật nhanh đến sau lưng hắn, hắn vốn không cảnh giác sự tồn tại của tôi, nên tôi khom người xuống, phủ phục trên lưng ôm lấy cổ hắn.

“Tiểu thúc!”

Sau khi biết được là tôi, hắn liền xoay người qua, kéo tôi dậy, sau đó lại ôm tôi thật chặt.

“Xin lỗi, làm cậu lo lắng rồi, tôi chỉ là đột nhiên muốn đi ngắm thành phố thôi.”

“Sau này không có tôi đi cùng, đâu cũng không được đi hết!” Tiểu Viêm bá đạo tuyên bố.

“Nhưng màcó thể đi dạo trong thành phố, tôi thật sự rất vui.”

“Tiểu thúc, thúc vẫn cảm thấy cuộc sống hiện tại cô độc quá hay sao?” Tiểu Viêm nói, lại càng ôm tôi chặt hơn.

“Ừm, tôi cũng muốn làm quen với một số người trẻ tuổi.”

Tiểu Viêm không nói gì, một lúc lâu mới buông tôi ra, khi hắn nghiêm túc nhìn tôi, tôi mới phát giác có gì đó không đúng lắm.

Tôi gãi gãi đầu, cười nói: “ Tôiđi thay đổi một kiểu tóc rất [cool] , có phải kì lạ lắm không?”

“Rất đẹp.”

Hắn nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt đó dễ dàng làm cho tim tôi đập nhanh hơn, tôi hơi bối rối, muốn chạy trốn ánh mắt đó, nhưng vẫn chưa kịp cất bước, đã bị hắn một phát kéo vào trong lòng, hôn lên.

Đó là nụ hôn triền miên và dịu dàng, lưỡi của hai người bọn tôi chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc, nhưng lại mang đến rung động sâu sắc nhất.

Giây phút này, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật sự được yêu, mà không phải chỉ là ân nhân của hắn.

Yêu tôi đi, tuy thân thể của tôi đã tàn khuyết không toàn vẹn nữa, nhưng tôi có thể đem một trái tim hoàn chỉnh cho cậu.

Cậu có biết không? Tôi luôn là một kẻ bần cùng, chỉ duy nhất có một trái tim là tài phú.

.....

Gần giữa trưa hôm sau, Liêu Na lại xuất hiện.

Cô ấy nói với tôi chuyện cô ấy đưa tôi đi ngày hôm qua vẫn để cho Tiểu Viêm phát hiện rồi, nhưng Tiểu Viêm không trách mắng, ngược lại còn cho cô ấy tiếp tục đến chơi với tôi.

Hôm nay Liêu Na không yêu cầu tôi ra ngoài chơi, mà chỉ yên tĩnh ngồi trong vườn trồng hoa cỏ. Cô ấy luôn ngồi một bên xem, thỉnh thoảng trò chuyện.

Liêu Na nói với tôi, ba của cô chê bạn trai hiện tại của cô vừa không tiền lại không thế, cho nên gần đây bạn trai của cô dốc hết lòng cho sự nghiệp, nên cô chỉ đành đi dạo đây đó một mình, như bây giờ là đang làm bạn với tôi.

Liêu Na thực ra là một cô gái rất thú vị, rất biết ăn nói, cũng thường dạy cho tôi những việc mới mẻ, kể với tôi những việc lý thú, ở cạnh Liêu Na, tôi dần dần cảm thấy tâm tình của mình không còn già nua khô cằn như trước đây nữa, có khi tôi cảm thấy mình bị nhiễm cô ấy mà trở nên trẻ trung hơn.

Liêu Na gọi tôi là tiểu thúc, mà tôi cũng gần như coi Liêu Na là cháu ruột của mình. Một lão nam nhân như tôi vốn không có bất kì tư tưởng gì với một cô gái trẻ, huống hồ gì từ lâu tôi đã đem trái tim mình giao cho một người khác rồi.

Có điều mỗi khi Tiểu Viêm có ở nhà, lúc Liêu Na đến gần thân mật nói chuyện với tôi, tôi luôn cảm thấy sau lưng có một ánh mắt sắc bén giật dữ quan sát cử động của tôi và Liêu Na.

Một buổi trưa, trời rất nóng, Liêu Na đột nhiên nói cảm thấy chóng mặt, lúc đầu tôi không để ý lắm, chỉ kêu cô ấy ngồi dưới bóng cây táo nghĩ ngơi, nhưng tình hình vẫn không chuyển biến tốt, tôi cũng chú ý thấy sắc mặt của cô ấy rất kém, nên tôi cẩn thận dìu Liêu Na đứng dậy, để cô ấy dựa vào tôi, tôi gian nan bước đi định đưa cô ấy vào trong nhà.

Chân của tôi rất tệ, gần như không thể chịu được trọng lượng của hai người, nhưng tôi vẫn cố chống đỡ ôm eo Liêu Na chậm chậm đi vào trong. Mới đi chưa được bao lâu, tôi cảm thấy sức nặng trên người mình đột ngột biến mất.

Tôi vội nhìn qua, lại nhìn thấy Tiểu Viêm không biết xuất hiện từ khi nào giật lấy cánh tay của Liêu Na, vốn đã đứng không vững Liêu Na gần như muốn té xuống đất, tôi nhanh tay lẹ mắt tránh Tiểu Viêm ra chộp được cổ tay của cô ấy, kéo Liêu Na trở lại dựa lên người tôi.

“Ai cho thúc đến gần cô ấy như vậy! Thúc tránh cô ấy xa một chút đi!”

Tiểu Viêm lớn tiếng quát nạt tôi, dọa Liêu Na cũng run lên, tôi không buông Liêu Na ra, mà càng ôm chặt hơn.

“Buông ra!”

“Tiểu Viêm, Liêu Na bệnh rồi.”

“Bệnh thì đã sao? Ngoài tôi ra không ai được chạm vào thúc hết!” Tiểu Viêm điên cuồng quát tháo.

“Cậu dựa vào cái gì?” Tôi cảm thấy không vui trước cơn nổi xung đột ngột của Tiểu Viêm, lời nói tự nhiên cũng thốt ra.

“Dựa vào cái gì? Còn có thể dựa vào cái gì? Tôi cho thúc biết! Cả đời này của thúc chỉ có thể là của một mình Cố Viêm tôi thôi!”

Hắn muốn túm lấy áo tôi, nhưng tay còn chưa chạm đến thì đã thu về, tôi nghe thấy lời của Tiểu Viêm vừa có hơi vui lại vừa thấy bi thương.

“Tôi chính là tôi, không phải là của bất kì người nào.”

Nghe vậy, hắn trừng vào mặt tôi, lần này hắn thật sự túm lấy cổ áo của tôi định vung nắm đấm về phía tôi, tôi sợ hãi liền nhắm chặt mắt, chờ cơn đau giáng xuống. Nhưng chờ rất lâu cũng không có gì đau đớn như

trong dự cảm, chỉ cảm thấy mình bị đẩy ra, tôi đỡ Liêu Na lùi về sau mấy bước, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Khi mở mắt ra, Tiểu Viêm đã đi xa rồi, chỉ cần nhìn sau lưng tôi cũng đọc ra được cơn phẫn nộ của hắn.

“Các người đều là kẻ lừa đảo.” Không biết từ khi nào Liêu Na tựa trên người tôi đã run rẩy nói như vậy, giọng của Liêu Na như khóc lại như đang cười.

“Na Na, không phải đâu ...”

“Thật là kinh tởm! Tôi không muốn nghe gì nữa!”

“Tôi và Tiểu Viêm thật sự không có quan hệ đặc biệt gì đâu.” Tôi cố gắng giải thích, không biết là muốn gạt cô ấy hay là gạt chính mình, hoặc giả đây vốn là sự thật.

Nhưng lúc này Liêu Na lại không động đậy nữa.

“Na Na?”

Tôi khẽ lay cô ấy, cô ấy có vẻ không phải là không thèm để ý tôi, mà là ngắt đi rồi, trọng lượng toàn thân đè trên người tôi, tạo thành gánh nặng cực lớn trên chân tôi. Tôi muốn tìm người giúp, nhưng trong khu vườn rộng như vậy lại không có một ai.

Tôi đành phải đặt Liêu Na xuống đất, sau đó lê cái chân nặng nhọc đi vào trong nhà, vừa vào đến phòng khách đã nhìn thấy cậu quản gia trẻ. Tôi vội nói rõ tình huống, sau đó cùng quản gia đi kiểm tra Liêu Na.

Cậu quản gia thông minh xem xét tình hình của Liêu Na một lúc xong, sắc mặt trầm trọng nói với tôi, Liêu Na vì cảm nắng mà bị choáng, nếu không kịp thời đưa đến bệnh viện thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Giải thích xong quản gia lại bồng Liêu Na lên, tôi đi phía sau cùng vào trong gara, lên xe, lái thẳng đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, Liêu Na được đưa thẳng vào phòng cấp cứu, quản gia cũng lo liên hệ với người nhà của Liêu Na, còn tôi chỉ có thể lo lắng đứng chờ ngoài phòng cấp cứu. Ba giờ sau, Liêu Na được đẩy ra, bác sĩ mỉm cười nói đã không còn nguy hiểm nữa, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Liêu Na vẫn còn hôn mê, tôi định tới phòng bệnh thăm, nhưng khi đi đến cửa phòng bệnh, tôi nhìn thấy trước giường của Liêu Na đã đông đủ bạn bè và người thân của cô ấy.

Đã không còn cần tới tôi nữa, tôi xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Khi đi ra khỏi bệnh viện, xe của quản gia vẫn còn đậu trước cửa chờ tôi, tôi lên xe về lại nhà.

Trên đường về, nhiệt độ không khí không ngừng tăng cao, gió cũng mạnh hơn, trên bầu trời tối mịt thì thoảng còn có sấm sét, mà chân của tôi cũng bắt đầu đau trở lại.

Tất cả những việc này như đang nói với tôi, vũ bão sắp đến rồi.

Về đến nhà, quản gia đỡ tôi khó nhọc đi vào, còn Tiểu Viêm lúc này đang ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh đối lưng với tôi. Cậu quản gia thông minh không nói gì cả, buông cánh tay đang diu tôi ra, bỏ lên lầu vào phòng mình, để lại phòng khách chỉ còn mình tôi và Tiểu Viêm.

“Tiểu thúc, thật không ngờ thúc còn trở về đây!” Trong ngữ khí của Tiểu Viêm đầy sự châm chọc.

“Đâymới là nhà của tôi, tôi đương nhiên sẽ về.”

Nghe vậy, hắn đứng bật dậy, đi đến trước mặt tôi, dùng tay nắm lấy cằm ép tôi ngược mặt lên, để tôi phải đối mặt với hắn, trong đôi mắt của Tiểu Viêm có một tâm tình phức tạp mà tôi không hiểu được.

“Ồ cùng phụ nữ cảm giác tốt chứ? Có phải là sẽ làm cho thúc càng cảm thấy mình giống đàn ông hơn không? Cuối cùng thúc cũng đã bắt đầu hối hận rồi hả?”

Cằm của tôi bị hắn bấu rất đau, tôi vốn không thể nói chuyện, hắn lại tiếp tục nói: “Thúc có biết không? Ở cùng phụ nữ tốt biết bao, sống cả đời bên một người đàn ông quả thực là một chuyện ngu xuẩn mà!”

Giây phút đó, tôi cảm thấy lửa giận trong đôi mắt của Tiểu Viêm bắn ra đủ để thiêu đốt tôi thành tro.

Kì thực là hấn hận tôi, là tôi không ngừng ép hấn phải làm chuyện ngu xuẩn thôi, vì để báo ân nên hấn mới bắt đắ dĩ mà tạo ra biểu hiện giả, nói những lời trái với lòng thôi.

Có lẽ giống như Liêu Na từng nói, hấn yêu một người phụ nữ sâu đậm, nhưng vì giầu tôi nên mới đem giầu người đó đi, không cho tôi biết, để tôi chìm đắm trong sự ngọt ngào mà hấn tạo ra để báo đáp ân tình.

Chỉ trong chốc lát tôi đã cảm thấy trời đất đang dao động, nhưng tôi vẫn cố gắng vùng vẫy ra khỏi hấn.

“Phải đó, trước đây tôi thật sự là quá ngu ngốc rồi, cái gì cũng nghĩ không thông. Cậu ...”

Lời của tôi còn chưa nói hết, đã bị hấn ngắt đoạn.

“Nghĩ không thông? Tiểu thúc, thì ra hơn hai mươi năm nay thúc chưa từng nghĩ thông cái gì, thúc ở bên tôi, thúc đối xử tốt với tôi, tất cả đều vì thúc nghĩ chưa thông sao?”

Hấn dùng ánh mắt không thể tin nổi mà trừng tôi, lúc này bên ngoài sấm sét từng cơn, khi tia sét xẹt lên nơi chân trời, mưa như trút nước liền rơi xuống. Tức thì, trong một mảng cô tịch trong phòng khách chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

“Tiểu Viêm, không phải như vậy đâu”

Nhất định là ở đâu đó không đúng, không nên là như vậy, có một âm thanh không ngừng nhắc nhở tôi, nhưng việc duy nhất tôi làm được là phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Tiểu thúc, chúng ta cũng đã không còn nhỏ nữa, có một số chuyện còn không hiểu được, thì cả đời cũng không còn cơ hội nữa.”

Lời của Tiểu Viêm vừa dứt, một tia chớp loé sáng nơi chân trời, ánh sáng trong chớp nhoáng làm lộ rõ thần sắc thống khổ trên mặt hấn, làm cho tôi thấy hãi hùng.

“Tôi”

Có gì đó cần phải nói ra, nhưng lúc này lại nghẹn trong cổ họng không cách nào thốt ra được, tôi đành phải thất bại cúi thấp đầu.

“Tiểu thúc, tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Chỉ cần thúc cảm thấy hạnh phúc, tôi có thể giúp thúc hoàn thành. Cho dù thúc vốn không yêu tôi cũng không sao, ít nhất tôi có thể cho thúc thứ mà thúc cần.”

Nói xong, không chờ tôi định thần lại nghĩ kĩ lời nói của hấn, hấn đã cầm lấy áo vest để trên sofa, không quay đầu lại liền xông ra ngoài.

Nhìn hình bóng hấn trong mưa xa dần xa dần, tôi liền lê cái chân đã đau đến không chịu nổi mà đuổi theo vào trong mưa. Nhưng Tiểu Viêm đi rất nhanh, tôi lại là một tên què, chỉ có thể nhìn bóng hấn biến mất trong cơn mưa to.

Mưa rất to, rơi trên người tôi rất đau, cái chân tàn của tôi lại càng đau hơn, gần như khiến tôi không thể gượng nổi nữa.

Thế nhưng đau nhất, vẫn là trái tim tôi.

Qua đêm đó, Tiểu Viêm không về nhà nữa. Tôi thử gọi số điện thoại di động và số trong công ty của hấn, nhưng mỗi lần đều là tắt máy hoặc là không ai bắt máy.

Tôi biết hấn cố ý tránh mặt tôi, tôi cũng biết chỉ cần đến công ty thì chắc chắn sẽ tìm được hấn, nhưng tôi không có dũng khí.

Tôi thật sự không thể hiểu nổi, sao cũng không hiểu, hiện tại rốt cục Tiểu Viêm có yêu tôi không, hay vẫn là sự đồng cảm từ việc báo ân.

Tôi thật sự đã già rồi, không còn tự tin như lúc trẻ nữa, càng không có sự bùng bột như thời còn trẻ.

Một mình ngủ trên chiếc giường to lạnh lẽo, tôi bắt đầu tưởng nhớ hơi ấm của Tiểu Viêm, nghĩ hấn bây giờ đang ngủ ở đâu, có một thứ tình cảm gọi là nhớ nhưng, cứ đến đêm khuya là lại đục khoét tâm hồn tôi.

Tôi mở mắt ra, dường như lại được nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Viêm đang ngồi trên bàn máy tính gõ gõ tính toán. Tôi bất giác đi qua đó, trên bàn trống không không có gì cả. Tôi liền kéo ghế ngồi xuống, sau đó nằm úp trên bàn, mặt dán trên chiếc bàn lạnh như băng.

“Đại thúc, đừng cảm lên một chút! Thứ mình muốn có phải có gan nắm giữ mới không bị mất.”

Tôi đột nhiên nhớ đến lời cậu thợ cắt tóc từng nói với tôi, từ lúc đó, tôi không muốn nhu nhược nữa.

Ngày hôm sau tôi quyết định đến công ty của Tiểu Viêm để tìm hắn, nhưng trước khi đến công ty, tôi vẫn phải đi bệnh viện một chuyến.

Khi đến phòng bệnh của Liêu Na, đúng lúc bạn trai của cô ấy vừa thăm xong, đi lướt qua người tôi. Còn khí sắc của Liêu Na trông cũng đã tốt hơn nhiều rồi. Cô ấy vừa nhìn thấy tôi, gương mặt vốn đang tươi cười đột ngột sượng lại.

“Na Na, tôi mang hoa mà cô thích đến.” Tôi nói xong, đi đến chỗ đầu giường, đem bó hoa trong tay cắm vào bình hoa.

“Đồng tính luyến rất biến thái.” Liêu Na nói, giọng rất bình tĩnh cũng rất lạnh lùng.

“VẬYvẬY sao?” Tôi chỉ nhìn đóa hoa trước mặt không nhìn Liêu Na.

“Đồng tính rất kinh tởm.”

Tôi không trả lời nữa, cô ấy lại bị kích động lên.

“Thức xem thức kìa! Vừa già vừa xấu còn là tên què nữa, tại sao thức lại làm Cố Viêm hư hỏng, cùng thức làm trò đồng tính ghê tởm đó! Nhất định là thức đã giữ trò gì với Cố Viêm rồi đúng không? Hoặc là anh ấy có điểm yếu gì bị thức nắm đuôi uy hiếp, không còn cách nào nên mới phải làm đồng tính với thức có đúng không?”

Liêu Na gào khóc lên, kích động ngồi bật dậy không ngừng đánh vào ngực tôi, hành động của cô ấy làm tôi không biết làm sao, tôi suýt chút nữa đã ngã bệt xuống đất, cũng may kịp thời vịn được vào chiếc bàn bên cạnh.

“Cô nói đúng, là tôi không tốt.”

Nghe câu nói của tôi, Liêu Na không còn khóc nữa, chỉ yên lặng dựa trên người tôi, tôi có thể cảm thấy trước ngực áo của mình đã ướt đầm rồi.

“Tiểu thúcNếu thức thật sự là người xấu thì tốt biết mấy, thức là người xấu thì tôi có thể hận thức.”

“Cô muốn xem tôi là người xấu cũng không sao, thật đó, tôi không ngại đâu.”

“Tuy tôi thích Cố Viêm, nhưng tôi cũng thích tiểu thúc, thích như một trưởng bối. Chuyện lúc này, thật sự xin lỗi.”

Tôi nghe thấy cô ấy là thành thật xin lỗi, liền dùng tay vỗ vỗ vào lưng an ủi cô ấy.

“Thực ra Tiểu Viêm và tôi”

“Tôi biết Cố Viêm thật sự thích tiểu thúc, mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều rồi, trước đây tôi luôn cố ý không để ý ánh mắt kì lạ khi anh ấy nhìn thức, trước giờ tôi thật sự không nghĩ hai người lại làTiểu thúc, thức có biết Cố Viêm có giữ một con heo nhỏ làm bằng sứ không?”

Tôi hơi kinh ngạc vì cô ấy biết con heo con mà tôi tặng cho Tiểu Viêm.

“Đó là của tôi tặng cho Tiểu Viêm.”

“Tôi đoán không sai mà ...”

“Cái gì?”

“Tiểu thúc chắc là không biết, người không gì mà làm không được như Cố Viêm lại thường xuyên ngơ ngẩn, phiền muộn, giận dữ, cười ngây ngốc trước con heo đó. Anh ấy vốn xem heo con đó là hoá thân của người

mình yêu đó! Tôi rất đố kỵ, luôn đố kỵ, là ai có thể mang đến nhiều hỉ nộ ai lạc như vậy cho Cố Viêm, bây giờ tôi biết rồi, ngoài tiểu thúc ra còn có ai có thể làm được chứ.”

Tôi ngậy người ra, tôi nghĩ trước giờ mình chưa từng nghiêm túc thâm nhập vào nội tâm của Tiểu Viêm, càng không nhìn rõ những việc hắn làm cho tôi. Tôi luôn nghĩ rằng, yêu là phải cho đi, tôi đem tất cả của tôi cho hắn, lại không nghiêm túc thu nhận lại tình cảm và suy nghĩ của hắn.

Tình yêu không đơn giản chỉ là một bên cho, mà là tin tưởng và bảo vệ lẫn nhau.

Tôi đứng trước toà nhà công ty của Tiểu Viêm, đây là lần thứ hai tôi đến đây.

Công ty của hắn có tổng cộng 50 lầu, nhưng chỉ mới vào lầu một, tôi đã muốn bị lạc trong khu đại sảnh trang hoàng hoa lệ. Nhìn bên cạnh có vô số nam nữ vội vàng đi qua, muốn hỏi thăm lại không biết mở miệng làm sao.

Không biết vòng vo ở lầu một bao lâu, có một cô gái tóc ngang vai đi đến trước mặt tôi.

“Tiên sinh, tôi thấy ông quanh quẩn ở đây lâu lắm rồi, xin hỏi có chuyện gì tôi có thể giúp được không?”

Ngữ khí của cô tiểu thư rất lễ độ và khách sáo, tôi không khỏi thở nhẹ nhõm.

“Tôi muốn tìm Cố Viêm.”

“Ông muốn tìm Cố tổng của chúng tôi sao?”

Cô ấy dùng từ mà tôi không hiểu lắm, nhưng nghe thấy chữ Cố tôi liền gật đầu.

“Xin hỏi, ông tìm Cố tổng có chuyện gì?”

“Tôitôi” Tôi căn bản không thể nói rõ ý của mình, do dự một lúc đành phải nói: “ Tôi là tiểu thúc của hắn.”

Nghe vậy, cô tiểu thư xinh đẹp quan sát tôi từ trên xuống dưới một lượt, tôi rõ ràng có thể cảm nhận được sự khinh khi trong mắt của cô ấy.

“Ông có gì có thể chứng minh ông là tiểu thúc của Cố tổng không?”

Tôi cúi thấp đầu không có gì để chống chế.

“Nếu không có việc gì khác thì mời ông ra khỏi đây, ở đây ra vào đều là những nhân vật có thể diện, ông đứng ở đây thực sự là không thích hợp.”

Cô tiểu thư xinh đẹp cười khinh miệt với tôi, sau đó quay người đi về quầy lễ tân. Tôi liền đi theo, khi cô ấy lại nhìn thấy tôi thì làm ra vẻ mặt chán ghét.

“Sao còn không đi mau!” Thái độ của cô ấy cũng trở nên tệ hơn.

“Tôi là tiểu thúc của Cố Viêm thật đó, hắn đã rất nhiều ngày không về nhà rồi, tôi lo lắng cho nên mới đến đây, xin cô giúp tôi tìm hắn đi.”

“Đừng đùa nữa! Cố tổng của chúng tôi là người lợi hại như vậy sao có thể có loại thân thích như ông chứ. Thân thích cũng có thể nhận bậy sao?” Cô tiểu thư nhìn tôi bằng nửa con mắt.

“Cô có thể liên hệ với hắn, nói tiểu thúc của hắn đến, hắn nhất định sẽ biết mà.”

“Ông rất phiền đó! Cố tổng của chúng tôi không có rảnh như vậy! Cho dù gọi điện thoại cũng phải hẹn trước!”

Ngay lúc tôi định bỏ cuộc , điện thoại trên quầy vang lên. Cô tiểu thư nghe điện thoại lập tức lộ ra vẻ mặt cười rạng rỡ.

“Cố tổng a, hôm qua xác thực là Trần tổng đã nói mười giờ rưỡi sẽ đến, nhưng bây giờ đã qua mười một giờ rồi cũng chưa thấy xuất hiệnVâng, vâng, tôi nhất định sẽ chú ý mà”

Từ trong lời nói sắc xảo của cô ấy tôi nhận thấy người ở đầu dây bên kia là Tiểu Viêm, tôi dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn cô tiểu thư, không ngừng ra dấu van nài, cô ấy nhìn tôi một cái rồi quay sang, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

“Cố tổng, ngài khoan ngắt máy. Ở đây có một vị tiên sinh tự nhận là tiểu thúc của ngài nói muốn gặp, ngài thấy ...”

Cố ấy nói xong, chỉ lặng lẽ nghe câu trả lời ở bên kia, nhịp tim của tôi tức thì cũng nhanh hơn.

“Thì ra là vậy, tôi biết rồi.” Cô tiểu thư nói xong, thẳng thắn ngắt điện thoại.

Tôi mừng rỡ nhìn cô ấy, cô ấy lại nhìn tôi bằng vẻ mặt khinh miệt.

“Ông cái tên què chết tiệt này, mau cút ra ngoài cho tôi! Cố tổng của chúng tôi nói, ông ấy không có tiểu thúc nào cả.”

Lời của cô ấy như sấm sét giữa trời quang, làm tôi cũng hoang mang.

“Mau cút! Chẳng lẽ còn muốn tôi tìm bảo vệ tới đuổi ông sao? Bọn họ nói chuyện không có dễ như tôi đâu.”

Nghe vậy, tôi lê cái chân nặng nề bước đi, chậm chậm ra khỏi toà nhà cao sang đó.

Thế giới bên ngoài xe cộ qua lại, người đi đường vội vàng tới lui. Không ngờ Tiểu Viêm vốn không muốn nhận tôi, người như tôi đừng nói là người yêu, ngay cả trở thành người thân của hắn cũng không có tư cách. Tôi đã hoàn toàn bị vứt bỏ rồi, trong thành phố phồn hoa này vốn không có chỗ cho tôi đặt chân vào, tôi không biết mình nên đi đâu về đâu nữa.

Ánh mặt trời nóng bỏng quá chói mắt, tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời loá mắt, cảm thấy choáng váng một cơn.

Nếu như, đến quá gần mặt trời, sẽ bị thiêu thành tro ...

Tôi vẫn viết, luôn rõ hơn ai hết, tôi thậm chí nhạo chính mình.

“Tiểu thúc.”

Đột nhiên một cánh tay vòng qua eo tôi, để thân hình không vững của tôi tựa vào một lồng ngực rộng rãi.

“Sức khoẻ của thúc không tốt, đừng đứng trên đường, như vậy nguy hiểm lắm.”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, một cánh tay quen thuộc nắm lấy tay tôi. Giây phút đó tôi cảm thấy mặt đất đang rung chuyển, sau đó trước mắt tối đi không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, tôi cũng không rõ mình đang ở đâu, một đôi mắt đen sáng nhìn tôi lo lắng, đoạt hết tất cả tâm tư của tôi.

“Tiểu thúc, bây giờ thấy đỡ hơn chưa? Còn chỗ nào thấy không thoải mái? Gần đây có ăn ngủ đúng giờ không? Mỗi ngày quản gia có hầm canh ngân nhĩ cho thúc uống không?”

Tôi vẫn chưa định thần lại, Tiểu Viêm đã hỏi tôi một chuỗi vấn đề, tôi vốn không biết làm sao trả lời, đành phải yên lặng nhìn hắn không nói gì cả.

Tôi và hắn yên tĩnh nhìn nhau mấy giây, sau đó hắn đứng lên xoay người quay lưng lại với tôi.

“Sao tôi lại quên mất, tiểu thúc vẫn chưa đi hả? Còn đến tìm tôi làm gì?” Lúc này ngữ khí của Tiểu Viêm lại thay đổi thành lãnh đạm xa lạ.

“Cho dù là chạy theo phụ nữ cũng được, về quê cũng được, thúc cảm thấy ở đâu vui về thì đi đó, tôi không có quyền giữ thúc.”

“Tại sao không về nhà?” Đối với lời nói của hắn, tôi chỉ đề xuất ra câu hỏi của mình.

“Tiểu thúc muốn đi thì đi đi, giống như lần trước để lại mảnh giấy rồi biến mất cũng được, đi mà không để lại gì cũng được, không cần đặc biệt đến cáo từ tôi.”

“Tại sao không về nhà?” Tôi nhắc lại câu hỏi của mình.

“Tiểu thúc nếu như có khó khăn về kinh tế, tôi có thể viết cho thúc một tấm séc, con số thúc có thể tự ý điền vào”

“Tiểu Viêm, tôi hỏi cậu tại sao không về nhà?”

Tôi đứng dậy, đi đến bên cạnh kéo gấu áo hắn.

Hắn đột ngột xoay người qua, khí thế hùng hồn nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Hắn từng bước tiến đến gần tôi, tôi sợ nên cứ lùi lại, cho đến khi lưng chạm vào vách tường cứng lạnh, bị vây giữa hắn và bức tường.

“Tôi sao tôi phải về nhà? Lẽ nào muốn tôi trần mắt nhìn thúc chạy theo người phụ nữ đó, còn mình thì không làm được gì sao? Thúc muốn đi thì mau chóng rời khỏi đi, nhân lúc tôi còn khống chế bản thân được, thúc còn có thể theo đuổi hạnh phúc của thúc. Đừng tiếp tục sống hồ đồ ở đây nữa”

Tiểu Viêm luôn nhìn tôi, trong mắt đầy sự bi thương khó giấu, ánh mắt này đâm sâu vào làm tổn thương trái tim tôi.

“Phải ha, tôi cứ ở đây hồ đồ sống cả đời, có một chuyện đến bây giờ tôi càng nghĩ càng không hiểu.”

Tôi nâng mặt hắn lên, đối diện với hắn.

“Tiểu Viêm, cậu có yêu tôi không?” Tôi từng chữ một mà hỏi hắn.

Lập tức hắn bắt đắ dĩ cười khỏ, sau đó lại vô lực dựa lên vai tôi.

“Tôi nâng thúc trên tay thì sợ làm vỡ, ngậm thúc vào miệng thì sợ tan, thúc còn hỏi tôi có yêu thúc không? Tôi đã nghĩ tất cả mọi cách để đối xử tốt với thúc, nhưng giữa chúng ta càng lúc càng xa lạ.

Tôi sợ sức khoẻ thúc không tốt, tốn rất nhiều công sức tìm một con thuỷ ngư bồi bổ sức khoẻ, nhưng lại hại thúc vào bệnh viện. Tôi sợ thúc cô đơn nên tìm người làm bạn với thúc, nhưng lại để tôi tiến gần đến nguy cơ mất đi thúcĐừng hỏi tôi có yêu thúc không, tôi không biết phải làm sao để yêu thúc nữa, tôi làm gì cũng không tốt, cái gì cũng không biết làm.”

Lúc này Tiểu Viêm còn yếu đuối hơn so với bất cứ lúc nào trong quá khứ, có lẽ chỉ là hắn luôn giấu thật sâu mặt yếu ớt và bất an nhất của mình, không cho bất kì ai biết mà thôi.

“Tiểu Viêm, cậu từng nói, chỉ cần tôi cảm thấy hạnh phúc thì chuyện gì cậu cũng làm, phải không?” Tôi ôm vòng qua cổ hắn, ôm chặt hơn bất cứ lần nào trước đây. “Ngoài việc ở cạnh cậu, tôi đã không còn chỗ nào an thân, cho nên, cậu nhất định phải cho tôi hạnh phúc có được không?”

“Tiểu thúc.”

Tôi nâng mặt Tiểu Viêm lên, chủ động nhiệt tình hôn lên môi hắn. Giữa tôi và hắn, đôi khi chỉ cần một cử chỉ hay lời nói đơn giản cũng có thể truyền đạt tâm ý cho nhau.

Qua một lát, cuối cùng hắn đã hiểu được ý của tôi, sau đó nhiệt liệt đáp trả nụ hôn của tôi.

Tôi nghĩ, từ lúc này hạnh phúc của tôi mới bắt đầu.

10. Chương 10

Sau hôm đó, cuộc sống của tôi dường như cũng không có thay đổi nhiều.

Liêu Na khỏi bệnh đã xuất viện, vẫn giống như trước đây ban ngày đến bầu bạn với tôi hoặc kéo tôi lên phố, chỉ là không nhiều như trước đây nữa, Liêu Na nói với tôi từ sau khi cô ấy bị cảm nắng, bạn trai của cô không còn mãi lo cho công việc nữa, bắt đầu chân chính quan tâm cô, mà hai người cũng đã tính đến chuyện kết hôn rồi, vì vậy số lần Liêu Na xuất hiện càng lúc càng ít.

Còn Tiểu Viêm mỗi ngày vẫn bận đến không thấy bóng dáng, buổi tối tôi cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng hắn mà từ từ chìm vào giấc ngủ, nhưng tôi không còn cảm thấy cô đơn nữa, không còn bất an nữa.

Nhưng cho dù đối với công việc của Tiểu Viêm tôi hoàn toàn không hiểu, tôi vẫn cảm nhận được gần đây quả thực là hắn đang làm việc một cách bán mạng.

Tối hôm đó, hắn vẫn ngồi trên bàn vi tính cách chỗ tôi không xa tính toán gì đó, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng đánh chữ. Tôi đột ngột phát giác, mình không nên nằm mãi như vậy, tôi cần phải làm gì đó.

Tôi lên ngồi dậy, đi đến sau lưng ôm choàng lấy hắn.

“Tiểu Viêm, đừng làm nữa, đi nghỉ đi.”

Tiểu Viêm nghiêng đầu qua nhìn tôi, vui vẻ cười.

“Nửa tiếng nữa là xong rồi.”

“Không được.” Tôi lắc đầu.

Hắn đột ngột một phát kéo tôi lại, tôi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, hoàn hồn lại mới phát hiện đang ngồi trên đùi Tiểu Viêm.

“Vậy tiểu thúc bầu bạn với tôi đi.”

“Không.”

Tuy tôi nói lời cự tuyệt, nhưng lại dùng tay quàng qua cổ hắn, sau đó lại vùi đầu vào hõm vai của hắn. Hắn vẫn để tôi ngồi trên đùi như vậy, tiếp tục yên ổn gõ bàn phím. Tư thế như vậy quả thực làm tôi hơi thẹn thùng, tuy không ai nhìn thấy, nhưng mặt của tôi cũng nóng hực lên.

Tôi úp người trên vai hắn, vừa xoay đầu đã nhìn thấy mái tóc đen dày của hắn, không khỏi lấy ra nghịch, nhưng trong lúc nghịch lại nhìn thấy, trên đầu hắn đã có mấy sợi tóc bạc rất rõ ràng.

“Tiểu Viêm, cậu thật sự có tóc bạc rồi, đừng cực khổ như vậy nữa, cho dù không có tiền, không phải vẫn có thể vui vẻ sao?”

Tôi đau lòng nhỏ đi mấy sợi tóc bạc, Tiểu Viêm đột nhiên ngưng làm, sau đó đưa tay nắm tay tôi.

“Tiểu thúc đau lòng cho tôi hả?”

Tôi chỉ cười gật đầu.

“Tiểu thúc, tôi thích nhìn thúc cười lắm.”

Hắn nhìn tôi, đôi mắt sâu không thấy đáy, tôi cảm thấy cả người mình sắp bị cuốn vào trong đôi mắt đen sâu thẳm đó. Không khí xung quanh hai người bọn tôi đột nhiên trở nên nồng đậm hơn.

Tự nhiên môi của bọn tôi chạm vào nhau, lúc đầu chỉ là hơi hợt nhưng không ngừng tiếp xúc, dần dần cánh môi đã dán chặt vào nhau, nụ hôn cũng sâu hơn, còn không ngừng thay đổi góc độ.

Không biết bao lâu sau, chúng tôi mới quyến luyến tách ra, từ trong mắt Tiểu Viêm tôi nhìn thấy dự vọng tồn tại rất rõ ràng.

“Tiểu Viêm, làm đi.”

Tôi bạo gan mời gọi, nhưng hắn lại xoay đầu đi không nhìn tôi nữa, cũng không nói chuyện.

Lúc đó yên tĩnh đến đáng sợ, tôi không khỏi cười khổ.

“Tôi ...đã không còn giá trị nữa đúng không? Xin lỗi, nói câu kì quái như vậy.”

“Không phải đâu!” Nghe vậy hắn mới chịu nhìn tôi, rất nhanh chóng phủ định câu nói của tôi. “Tiểu thúc, tôi chỉ sợ sức khỏe của tiểu thúc không chịu nổithực ra tôi luôn cố nhịn, nhịn bằng tất cả khả năng của tôi.”

“Sức khỏe của tôi không có chút vấn đề nào cả”

“Tiểu thúc, kì thực tôi cũng không thích giả làm quân tử.”

Hắn nói xong, đột ngột bỗng tôi lên, đặt lên trên giường, sau đó thì lấy cơ thể đè lên.

“Tiểu thúc, tôi đã từng thề sẽ không làm thúc bị thương nữa, lát nữa nếu chịu không nổi, nhất định thúc phải nói với tôi đó.”

Tôi vui vẻ gạt đầu, hấn dịu dàng hôn nhẹ lên trán tôi, sau đó thuận đường hôn xuống. Nụ hôn của hấn rất êm dịu, êm như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua gò má, đồng thời tay của hấn cũng lần mò, cởi cúc áo ngủ của tôi.

Khi toàn bộ cúc áo đã bị cởi ra, lồng ngực trần ốm yếu của tôi hoàn toàn lộ ra trước mặt hấn, ánh mắt chăm chú của hấn làm tôi rất xấu hổ.

Tôi nghĩ mình thật sự là già rồi, chuyện trước đây không để ý, lúc này lại khiến tôi cực kì lúng túng.

“Tiểu thúc, thúc rất đẹp.” Hấn vùi đầu trên ngực tôi nói một cách nghiêm túc.

Tôi bật cười.

“Tiểu Viêm, cậu cũng rất [Cool].”

Nghe vậy, biểu hiện của hấn trở nên hơi lạ, như muốn cười lại cố nhịn không cười ra.

Tôi còn chưa kịp hỏi hấn câu nói của tôi có phải là rất kì lạ hay không, hấn lại bắt đầu dùng tay trêu chọc hai điểm nhạy cảm trên ngực tôi, tôi chỉ cảm thấy cơ thể run lên một cơn, huyết dịch xông thẳng tới đỉnh đầu, không còn suy nghĩ được gì nữa. Không biết từ khi nào tay của hấn đã di chuyển tới phần bụng dưới của tôi, còn chấm đỏ trên ngực đã bị hấn ngậm vào.

Đa số những lần làm tình mà tôi trải qua đều là có bước dạo đầu rất sơ sài, thì đã bị đắm vào rồi, nhưng hiện tại tôi cảm thấy cơ thể đang được hưởng thụ sự trêu chọc và âu yếm dịu dàng của hấn, tâm tư của tôi trở nên cuồng loạn.

Khi phân thân được hấn dịu dàng nắm giữ xáo động lên xuống, tôi gần như bị cơn sóng dục vọng nhấn chìm, sau đó tất cả tinh dịch đều bắn ra trong tay hấn.

Lúc tôi vẫn còn đang chìm đắm vì vừa đạt được cao trào, đột nhiên cảm thấy hậu huyết mình bị vật gì đó xâm nhập vào, theo phản xạ hậu huyết lập tức co chặt lại.

“Tiểu thúc, đừng khẩn trương, từ từ thả lỏng, tôi sẽ không làm thúc đau đâu.” Tiểu Viêm nói rồi đưa tay lên vuốt mái tóc rối trên trán tôi, còn tay kia tiếp tục xâm nhập vào.

Ngón tay của Tiểu Viêm rất dài và có lực, rất săn nhưng cũng không làm mất đi sự dịu dàng. Tôi cảm nhận được trên đầu ngón tay của hấn có bôi gì đó, hơi mát, cũng làm cho ngón tay dễ dàng thuận lợi đi vào trong hơn. Cho đến khi tôi đã hoàn toàn thích ứng với một ngón, hấn mới chậm chậm đưa vào ngón thứ hai, thứ ba.

Thuốc bôi trơn quả thực có tác dụng rất tốt, tuy vẫn cảm thấy hơi lạ, đau cũng là việc khó tránh khỏi, nhưng Tiểu Viêm đã giảm không ít sự đau đớn cho tôi. Nếu như là trước đây thì hấn chỉ đưa ngón tay vào mở rộng ra mấy cái, sau đó liền dùng phân thân trực tiếp cắm vào. Lần này như vậy đối với tôi mà nói là dịu dàng đến độ khiến tôi muốn khóc.

“Tiểu thúc, đừng khóc.”

Mãi đến khi hấn nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của tôi, tôi mới biết mình đã khóc thật rồi.

“Tiểu thúc, tôi phải vào rồi.”

Không biết qua bao lâu, khi tôi đã quen với ba ngón tay, hấn lại rút ra, thay vào đó là phân thân to hơn ba ngón tay nhiều. Lúc tiến vào cũng không có đau như trước đây, có lẽ phân thân của Tiểu Viêm cũng đã bôi thuốc, khi cắm vào âm thanh dinh dinh phát ra rất rõ ràng, tôi xấu hổ che mắt lại.

“Đau hả?”

Tôi cố lắc đầu, không dám cho hấn biết tôi từng tuổi này rồi, mà vẫn còn cảm thấy thẹn với chuyện này.

Hấn tiếp tục xâm nhập, không bao lâu đã vào hết bên trong tôi.

“Vào hết rồi.”

Hắn lấy tay vuốt ve sợi tóc mai của tôi, lúc này tôi mới mở mắt ra nghiêm túc nhìn hắn, trên trán hắn đã đầy mồ hôi, xem ra vì để giảm bớt đau đớn cho tôi mà phí không ít công sức.

“Tiểu Viêm, hôn tôi.”

Tôi có thể cảm nhận được phân thân của hắn bị tôi kẹp rất chặt, một sự kích động không biết từ đâu tới khiến tôi vút bỏ hết mọi rụt rè.

Tiểu Viêm nhiệt tình hôn tôi, đồng thời cũng bắt đầu động tác phía dưới, đem tính dục hoàn hảo này đã vén tấm màn che u ám lên.

Buổi tối hôm đó là một sự bắt đầu mới.

Ban ngày Tiểu Viêm vẫn tiếp tục bận rộn như mãi không ngừng nghỉ, nhưng buổi tối hắn không còn chỉ chăm chú vào tính toán nữa.

Bọn tôi có khi cùng xem tivi cùng trò chuyện, có khi hắn lại dạy tôi biết thêm một số chữ Hán, giới thiệu cho tôi những quyển sách hay.

Tuổi của bọn tôi cũng không còn nhỏ nữa, đối với chuyện giường chiếu cũng không mãnh liệt như lớp trẻ. Đa số buổi tối bọn tôi chỉ ôm nhau ngủ, nhiều nhất một tuần cũng chỉ làm một lần, mà từ sau lần đó cuối cùng tôi cũng đã biết được lạc thú trong lúc làm tình.

Hạnh phúc, yên tĩnh theo tôi mỗi ngày.

Một buổi trưa cuối tuần, khi tôi đang trồng hoa trong vườn, Tiểu Viêm không biết từ khi nào đã đứng dưới cây táo tôi trồng nhìn tôi. Nhận thấy ánh mắt của hắn, tôi hơi không được tự nhiên nhìn lại hắn.

“Tiểu thúc, thúc đối với mấy bông hoa này quả thực là còn tốt hơn đối với tôi nữa.”

Hắn đi qua, kéo tôi đang ngồi xổm trong luống hoa dậy, sau đó dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán giúp tôi.

“Chúng nó giống như con của tôi vậy đó.” Tôi cười nói.

“VẬY CÒN TÔI?”

Hắn cười xấu xa nhìn tôi, tôi xoay đi, định ngồi xuống tiếp tục bón phân cho hoa.

“Tiểu thúc, hôm nay tôi đưa thúc đến một nơi có được không?” Hắn ôm tôi từ sau lưng, ngăn cản hành động của tôi.

“Đi đâu?”

Tiểu Viêm không trả lời, chỉ kéo tôi đi đến ga ra, đến trước ga ra hắn tự đi vào, tôi tìm một vòi nước tùy tiện rửa đi cát bẩn trên tay.

Khi tôi rửa sạch tay xong, đã nhìn thấy Tiểu Viêm đẩy chiếc xe đạp đến trước mặt tôi.

“Lên đi.” Hắn thị ý cho tôi ngồi.

Tôi không nói gì liền leo lên yên sau, Tiểu Viêm cũng ngồi lên bắt đầu đạp.

Ra khỏi ngôi biệt thự, đi một đường cái thẳng tắp, tiếng xe hơi thỉnh thoảng rít nhanh qua.

Đã không còn nhớ cách đây bao lâu, tôi chỉ biết đã lâu lắm rồi tôi ngồi ở yên sau xe của Tiểu Viêm, tim của tôi theo cơn gió nhẹ phiêu đảng mà vui lên.

“Tiểu thúc có phải là có cảm giác như trở về trước đây không?”

“So với quá khứ, tôi càng thích hiện tại hơn.”

Tôi siết chặt đôi tay vòng qua eo Tiểu Viêm, đầu cũng nhẹ nhàng tựa lên sống lưng rộng của hắn.

“Không chỉ là hiện tại, tiểu thúc tôi đảm bảo thúc sẽ càng thích cuộc sống sau này hơn.” Hắn nói với vẻ rất tự tin.

“Tôi tin cậu.” Tôi cũng tràn trề niềm tin mà trả lời.

Tiểu Viêm chở tôi không biết bao lâu, khi hắn dừng lại tôi mới phát hiện mình đến một nơi toàn những người trẻ trung, ở cổng lớn còn có rất nhiều nhân vật hoạt hình rất đáng yêu.

Tiểu Viêm tùy ý dựng xe đạp xong, tôi mới có cơ hội hỏi hắn: “ Đây là chỗ gì vậy?”

“Khu vui chơi, chỗ lớp trẻ thích.” Hắn nói xong, trong tay không biết từ khi nào đã cầm hai tấm vé phe phẩy trước mặt tôi.

“Hết cách rồi, a đầu Liêu Na đó thật lắm trò, ngày hôm qua vớt cho tôi hai tấm vé cổng, nói muốn tôi đưa thức đến đây chơi.”

Tuy tôi cảm thấy chỗ này rất mới mẻ thú vị, nhưng xung quanh lại toàn là thanh thiếu niên vẫn làm cho tôi thấy hơi sợ.

“Ở đây không phải là chỗ chỉ dành cho thanh thiếu niên.”

Tiểu Viêm hình như nhìn thấu được tâm ý của tôi, nghe lời của hắn tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, liền đi theo hắn vào khu vui chơi.

Nơi gọi là khu vui chơi này hình như rất lớn, thanh niên và trẻ con rất nhiều, đâu đâu cũng có những nhân vật hoạt hình cầm bong bóng bán cho trẻ con, tôi cảm thấy rất mới lạ, không khỏi nhìn khắp nơi.

Vào khu vui chơi không bao lâu đã nhìn thấy rất nhiều phương tiện giải trí, nhưng có quá nhiều trò mạo hiểm kích thích, có trò thậm chí còn làm người tôi không ngừng quay cuồng trên không trung, người ngồi trên đó không ngừng hét lên, tôi chỉ nhìn thôi đã thấy rợn sống lưng.

“Tiểu thúc, có muốn lên đó chơi thử không?”

Đề nghị của Tiểu Viêm dọa tôi xanh mặt.

“Sợ là lên đó rồi tôi không xuống được.”

“Hahaha, phải ha, còn trẻ thật là tốt.”

Tiểu Viêm cười sáng khoái một trận, rồi dìu tôi tiếp tục đi tới. Chỗ nào cũng là trò thanh thiếu niên mới dám chơi, tôi và Tiểu Viêm chỉ có thể đứng một bên làm khách xem mà thôi. Nhưng cùng hắn đi dạo như vậy, lại khiến cho tôi nhớ lại tình cảnh trước đây khi tôi và hắn cùng nhau đi hội hoa đăng trên huyện.

Cảnh đã đổi, nhưng người không đổi, tôi không khỏi cảm thán vận mệnh của mình, song cũng thương cảm hạnh phúc như vậy không dễ mà có được.

“Tiểu thúc, thúc ở đây chờ tôi một lát.”

Lúc tôi đang chìm đắm trong tâm tư, thì Tiểu Viêm vớt lại một câu nói rồi bỏ chạy mất dạng. Khoảng năm phút sau mới thấy hắn cầm một xâu hồ lô ngào đường đi về.

“Tiểu thúc, cho thúc.”

Tiểu Viêm đưa xâu kẹo hồ lô cho tôi, tôi liền nhận lấy.

“Sao chỉ mua một xâu?”

“Không phải trước đây chúng ta cũng ăn như vậy sao?”

Nghe vậy tôi mới hiểu được ý của hắn, nhưng bọn tôi chỉ đi trên đường thôi cũng đủ gây sự chú ý rồi, giờ lại thêm việc ăn chung một xâu kẹo hồ lô ngào đường nữa, nói không chừng sẽ dẫn đến hỗn loạn.

“Tôi đùa đó, tiểu thúc, thúc ăn đi.”

Cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi còn ăn kẹo như con nít, tôi thấy mắc cỡ đến độ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

À hết xâu kẹo, bọn tôi lại đến bên hồ ngắm cảnh trí ưu nhã, Tiểu Viêm thuê một chiếc thuyền con, đưa tôi lên rồi chèo đi. Chiếc thuyền đó hoàn toàn phải dựa vào mái chèo tay mới đi được, trên một cái hồ không lớn, hai mái chèo chậm chậm đưa thuyền trôi đi, là một chuyện rất lãng mạn.

Nhưng mấy chiếc thuyền xung quanh đều là từng cặp nam nữ thanh niên thân mật với nhau, hai người bọn tôi như vậy rõ ràng là rất nổi bật. Từ khi biết được tình cảm của hai người đàn ông không được người đời nhìn khách quan, tôi trở nên càng lúc càng để ý ánh mắt của người khác.

Trái lại Tiểu Viêm hoàn toàn không để ý, khi chiếc thuyền nhỏ chậm chậm trôi giữa lòng hồ, hẳn gối đầu lên chân tôi, chợp mắt dưỡng thần.

Không biết tôi đã đón nhận bao nhiêu là ánh mắt quái dị, đến sau cùng thì thẳng thắn buông lời, thản nhiên vuốt mái tóc trên trán Tiểu Viêm.

Vừa vạch mái tóc trước trán ra đã nhìn thấy vết sẹo khó thấy, lần đầu tiên tôi có thể quan sát tỉ mỉ vết sẹo khó thấy này dưới ánh sáng, nó nằm ngang ở gần chỗ gốc tóc, giống như một con rắn nhỏ uốn lượn, tôi không ngừng vuốt ve lên nó.

“Cái này có được xem là ấn kí vinh quang không?” Tiểu Viêm nói, rồi nắm lấy tay tôi.

“Tôi nhìn thấy vẫn cảm thấy đau lòng.”

“Nhưng chủ định là cả đời này nó cũng sẽ không rời khỏi tôi, cho nên thúc cũng vậy.”

Hắn kéo tay tôi đặt lên môi, ánh mặt trời ấm áp rơi xuống bọn tôi. Lúc này đây tôi mới đột ngột lĩnh hội được, sự tồn tại của mặt trời là để mang hơi ấm đến cho bọn tôi, chứ không phải là để hủy diệt.

Xuống thuyền, trời cũng đã sập tối. Tiểu Viêm hình như không định về nhà, đưa tôi đến trước một con quái vật to lớn hình tròn, hẳn nói đây là bánh xe chọc trời, ngồi lên nó có thể thấy được cảnh đêm toàn thành phố.

Bọn tôi ngồi lên, nó đưa lên rất chậm, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn tôi, ánh đèn lập loè ban đêm làm tăng thêm mấy phần sắc thái ám muội.

Bất giác tôi cảm thấy khẩn trương, vì muốn thoát khỏi tâm tình kì lạ này, tôi liền nhìn qua lớp cửa kính để ngắm cảnh đêm bên ngoài, độ cao cũng không ngừng tăng lên, tầm nhìn càng lúc càng rộng thêm. Từ trên cao nhìn xuống ánh đèn vạn nhà trong thành phố, giống như những ngôi sao sáng nhấp nháy.

“Đẹp quá.” Tôi cảm thán.

Lập tức một cánh tay kéo tôi lại, tôi ngồi không vững liền ngã vào lòng Tiểu Viêm. Cỗ xe rõ ràng rung lên một cơn, tôi sợ đến không dám động đây.

“Tiểu thúc, kết hôn với tôi đi!” Tiểu Viêm nói rất nghiêm túc, trong mắt không hề có ý đùa giỡn.

Tôi không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn.

“Tiểu Viêm, đàn ông và đàn ông sao có thể lấy nhau?”

“Ở Trung Quốc không được, nhưng nước ngoài thì được.” Tiểu Viêm nói xong, nắm lấy tay trái của tôi, sau đó đeo một chiếc nhẫn màu bạc vào ngón áp út của tôi.

“Tiểu thúc, tôi tìm được một chuyên gia chỉnh hình tốt nhất ở Anh, ông ấy đã đồng ý phẫu thuật cho chân của thúc rồi. Tuy xác suất không phải là 100%, nhưng chỉ ít sau khi phẫu thuật, đi đường cũng sẽ tự nhiên hơn. Tôi muốn chờ sau khi tiểu thúc làm phẫu thuật xong, chúng tôi có thể tìm một nhà thờ để cử hành một hôn lễ nhỏ.”

Lời Tiểu Viêm nói khiến cho tôi cảm thấy mình đang nằm mộng, rất đẹp đẽ, nhưng lại không có cảm giác chân thực.

“Tiểu Viêm, có phải tôi đang mơ không?”

“Không phải, vì trên đời này không có giấc mơ nào hạnh phúc như vậy. Thời gian trước tôi cố làm việc, chính là vì để thực hiện nguyện vọng này.”

Tiểu Viêm lại lấy ra một chiếc nhẫn khác đưa lên trước mặt tôi.

“Tiểu thúc nếu bằng lòng chấp nhận lời cầu hôn của tôi, thì đeo nhẫn giúp tôi đi được không?”

Tôi không chút do dự cầm lấy chiếc nhẫn đẹp đẽ đó, cẩn thận xỏ vào ngón áp út của Tiểu Viêm.

“Nghe nói hôn người yêu trong bánh xe chọc trời, thì chắc chắn sẽ có được hạnh phúc.”

Bọn tôi nhìn nhau cười, sau đó thâm hiểu mà tiến đến gần nhau, môi tất nhiên cũng chạm vào.

Cuối năm đó, tôi và Tiểu Viêm đến London.

Nửa năm sau chân của tôi mới tiến hành cuộc phẫu thuật đầu tiên, sau lần đó lại liên tục làm ba lần nữa. Phẫu thuật xong hoàn toàn, bác sĩ mổ chính là ông Wilson vui vẻ tuyên bố với bọn tôi, phẫu thuật của tôi rất thành công.

Sau mười lăm ngày phẫu thuật mới được cắt chỉ, có điều sau khi cắt chỉ vẫn chưa thể đi đứng bình thường, vì vậy mùi vị nhàm chán sau phục hồi lại bắt đầu. Mỗi ngày Tiểu Viêm đều nhẫn nại ở bên cạnh khích lệ tôi.

Ba tháng sau, thời gian phục hồi cuối cùng đã kết thúc. Tư thế đi đứng của tôi tuy không thể nói là hoàn toàn bình thường, nhưng quả thực là dễ nhìn hơn so với trước đây nhiều. Cái quan trọng nhất là, khi trở trời chân cũng không còn đau đến vậy nữa, chân cũng đã chịu được năng lực tốt hơn trước đây nhiều.

Đúng vào hôm tôi bốn mươi tám tuổi, tôi và Tiểu Viêm ưng thuận nhau dưới lời thề ước thần thánh. Người chứng minh chúc phúc cho bọn tôi ngoài thần ra, còn có mẹ Tiểu Viêm, Liêu Na và chồng cô ấy.

Hôm đó, ánh mặt trời chậm rãi chiếu rọi xuống mặt đất, trong bầu trời mùa đông ở London luôn mưa lất phất, kì tích như vậy rõ ràng là rất rực rỡ, tôi và Tiểu Viêm tận tình hôn nhau dưới ánh dương quang ấm áp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-tro>